

SAN-ANTONIO

am onoare
să vă pun la punct

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL I. Asta îmi amintește de o înmormîntare care mi-a plăcut mult	15
CAPITOLUL II. Toată plăcerea este a mea	25
CAPITOLUL III. O nostimadă de colibă	33
CAPITOLUL IV. Din surpriză în surpriză	44
CAPITOLUL V. Devin maestru bucătar!	54
CAPITOLUL VI. Viața este foarte complicată	61

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL VII. Se fac înscrieri pentru mister	69
CAPITOLUL VIII. Micile drumuri care duc la Roma	75
CAPITOLUL IX. La fel și în portbagaj	83

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL X. Fotograful	97
CAPITOLUL XI. Un cuib nu prea scump	105
CAPITOLUL XII. Un cuib nu prea scump (continuare)	114
CAPITOLUL XIII. Un cuib nu prea scump (sfîrșit)	120
CAPITOLUL XIV. În cearceafuri frumoase... foarte curate	125

CAPITOLUL XV. Un pic de gîndire	138
CAPITOLUL XVI. Cîteva întrebări	142
CAPITOLUL XVII. Cîteva răspunsuri	146
CAPITOLUL XVIII. Această scumpă Katty	155
CONCLUZII	160

AM ONOAREA SĂ VĂ PUN LA PUNCT

COLECȚIA ENIGMA 1979 (NUMĂRUL 67)

SAN-ANTONIO

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Horia Tecuceanu.

Editura Univers, București – 1979

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL I. ASTA ÎMI AMINTEȘTE DE O ÎNMORMÎNTARE CARE MI-A PLĂCUT MULT

Sila pe care o car de câteva zile este atât de monumentală, încât ați putea să-mi cumpărați o roabă ca s-o port mai ușor.

Felicia, buna mea mamă, pretinde că asta mi se trage de la ficat, dar eu știu bine că alambicul meu intim n-are nimic de-a face cu această drăguță și romantică melancolie, în realitate, am nostalgia unei pipițe care dându-mi întâlnire m-a lăsat să mă usuc în bazarul din fața primăriei timp de două ore, cu ceasul în mână! Fără să vină, of course!

Nu-mi stă în fire să-mi fac sînge rău pentru o damă, dar tipa asta îmi alunecă sub piele ca o mîncărime și aș da cu drag o sesiune O.N.U. contra o jam session cu ea de o oră de șaizeci de minute.

Avea tot ce trebuia pentru a face ca omenirea în suferință să uite sistemul fiscal: sîni puși acolo unde trebuie și un fund basculant în stare să-i dea idei chiar și unui general de brigadă.

Ploaia bate în geamurile camerei mele. De o lună toarnă ca o vacă plîngăreată. Pămîntul e înmuiat, nimic interesant de făcut. Cerșetorii s-au cărat la țară, probabil... Admițînd că nu au roit-o pe Riviera italiană la soare.

Răsfoiesc romane polițiste pentru a pierde timpul și a uita gălușca înghițită, dar autorii de romane sînt toți niște caraghioși, care habar n-au de treburile copoilor. Îmi fac greață anchetatorii lor cu pistoale strălucitoare și deducții montate pe rulmenți.

Felicia se furișează în cameră, discretă precum bunătatea sufletească a unui producător de filme.

— S-a oprit o mașină în față, zice.

— Trebuie să fie un reprezentant de vinuri, spun eu, convins că nicio persoană în viață în afara unui vînzător de molan nu se gîndește să mă viziteze pe o astfel de vreme.

Se duce la fereastră și privește în grădină unde ploaia deasă cade fără sfîrșit.

— Nu, șoptește Felicia, e șeful tău.

Sar în sus.

— Ce spui?

— Uită-te și tu.

Îmi arunc ochii pe geam și văd într-adevăr silueta înaltă a Bătrînului sub cascada de apă.

— Aleargă să-i deschizi, mămico.

Șeful își agață impermeabilul learcă în cuierul de la intrare, apoi, cu o batistă fină de mătase, își șterge chelia șiroindă. În fine, îmi întinde o mînă rasată care te ispitește s-o așezi pe o perniță de catifea și s-o expui la Luvru.

Strîng cu prudență obiectul.

— Intrați și spuneți-mi ce vînt bun vă aduce?

Își depune fundul pe un scaun din trestie.

— Niciun vînt bun nu ne face vreodată să ne întîlnim, San-Antonio, obiectează el cu o voce joasă, bine timbrată.

— Adevărat, răspund eu. Beți un whisky?

Dă din cap.

— Nu mulțumesc, nu beau niciodată.

Scoate încet un ziar din buzunar.

Fițuica nu-i alta decît France-Soir, ediția de ieri.

— L-ai citit? mă întreabă.

— Da, răspund, etapa a fost cîștigată de un olandez...

Nici nu zîmbește.

— Desigur, admite el, dar te-ai uitat la anunțuri?

— Numai la piața mașinilor, aș vrea să-mi schimb rabla cu una mai up to date... M-ar cam tenta o Cobra...

— Nu te-ai uitat la cererile de serviciu?

— O, ce idee! nu vreau să vă părăsesc...

— Sînt totuși interesante, cîteodată, spune el misterios.

Și degetul său manichiurat îmi arată trei rînduri încercuite cu roșu.

Citesc:

„Doamnă singură, locuind în Anglia, caută șofer francez care să nu vorbească englezește. Răspuns la căsuța agenției 1428.”

Încrunt sprîncenele.

— Ce părere ai? întreabă Bătrînul.

— Chestia cu „șofer francez nevorbind engleza” mi se pare bizară...

— Și mie. Incidental, cineva din anturajul meu mi-a arătat anunțul. Am telefonat la ziar pentru a afla numele clientului, mai bine zis al clienței care îl publică, e vorba de Elia Filescu, o cunoști?

Scutur din cap.

— Încă nu...

— Filescu e o cîntăreață străină mai mult sau mai puțin ratată care s-a căsătorit cu un bătrîn lord englez acum vreo douăzeci de ani. Lordul a murit de multișor și soția lui s-a dedicat sportului ei favorit.

— Golful?

— Nu, spionajul.

— Nu se poate!

— Ba da, s-a compromis, sau aproape, în mai multe afaceri serioase de după ultimul război. A scăpat datorită relațiilor puternice, dar I. S. are ochii pe ea... Elia Filesco știe și este extrem de prudentă. De curînd și-a fracturat încheietura mîinii, ceea ce o împiedică să șofeze. Și caută deci un șofer, dar cum se teme de o șmecherie a Intelligence Service-ului, vrea să angajeze un străin care nu știe englezește, asta pentru a fi liniștită. A dat deci acest anunț în France-Soir. Am luat legătura cu Londra. M-au felicitat că am descoperit chestia asta și-mi cer să le procur eu însumi șoferul căutat. M-am gîndit că întrunești cele trei condiții cerute: știi să șofezi, ești francez și nu vorbești prea bine engleza.

Îi fac cu ochiul.

— I see. Și cum voi fi tocmai eu angajat?

— Am aranjat asta cu France-Soir. La publicitate mi se păstrează toate scrisorile sosite pentru 1428. Le voi înlocui cu cîteva scrisori ale unor solicitanți neinteresanti și... cu a ta... Ai deci toate șansele.

— O. K... adică... de acord!

— Ai cu ce să scrii?

— Bineînțeles.

Iau cele de trebuință dintr-un birou al Feliciei și aștept hotărîrea Bătrînului. Are țeasta jupuită de soare ca Sahara, mă întreb cînd găsește timp să se bronzeze.

— Ești gata? îmi întrerupe el gîndurile.

— Și încă cum...

— Scrie...

„DOAMNĂ,

Luînd cunoștință de anunțul apărut ieri în France-Soir, am onoarea de a-mi pune candidatura, pentru locul de șofer pe care-l solicitați. Cred totuși că jurnalul a greșit cerînd un șofer

care nu vorbește engleza, nu ar fi trebuit citit mai curînd contrariul? Căci, în ceea ce mă privește, nu vorbesc din păcate engleza.

În cazul că totuși anunțul este corect, vă țin la dispoziție toate referințele dorite. Adaug că sînt celibatar nefiind căsătorit...”

ȘEFUL SE ÎNTRERUPE.

— Un pleonasm este o figură reușită în text, spune ei. Termină printr-o formulă bună la toate... Semnează Georges Rouquet, 114 Rue de Vaugirard, Paris. Dacă ține, vei avea acte pe acest nume.

Ce mi-ar place să-l auziți dictînd! Individul ăsta, credeți-mă, habar n-are poate să facă ouă fierte, dar dacă e vorba de a lovi pe la spate, telefonați-i și veți fi bine servit.

După ce am completat și adresa, a pus mîna pe plic, l-a vîrît în buzunarul interior al hainei și s-a ridicat.

— Sper că această doamnă de treabă va lua, cum se spune, cererea ta în considerare, declară el. I. S.-ului i-ar place să vadă un băiat de calibrul tău lîngă ea. Este genul de femeie pe care nu-i rău s-o supraveghezi.

Îmi întinde prețioasa sa mînă și-și ia tîlpășița.’

Îl privesc plecînd sub aversă.

Caraghios individ...

Patru zile mai tîrziu, după ceas, Bătrînul mă cheamă.

Are privirea gravă a momentelor solemne și craniul său tot atît lipsit de păr ca o bilă de cristal, strălucește tandru la lumina lămpii de birou.

— A venit răspunsul, spune el... Și este favorabil. Doamna Elia te angajează. Îți trimite toate hîrțiile necesare pentru a ridica o mașină pe care a comandat-o. Un D.S. Nu vād pentru ce cumpără o mașină din Franța, dar în fine... Bun, te vei duce

după mașina în chestiune, apoi vei traversa Canalul la Calais, cu feribotul de mîine, ora 14,30 Gara de Tranzit...

Mă privește.

— Asta-i tot, San-Antonio!

— Perfect... Niciun fel de instrucțiuni speciale?

— Niciuna... Fii un șofer bun... și fii cu ochii pe cucoană.

Rolul tău e cît se poate de pasiv. Dacă ți se pare ceva suspect, dă-i un telefon inspectorului șef Rowland de la Yard, este la curent...

— Am înțeles...

— Iată actele pe numele Georges Rouquet, precum și referințele care fac din tine un salariat model...

Se oprește. Cum i-am citit pe clasici, aș avea chef să adaug: „Și apoi iată inima mea care nu bate decît pentru tine”.

Dar șeful n-ar înțelege o iotă. De altfel, umorul nu-i domeniul său, îl preferă pe Racine lui Labiche.

— Deci, conchide el. Munca asta nu-i defel o muncă... Să spunem că e un fel de vacanță.

Îmi sare muștarul.

— Știți ce, spun eu făcînd un efort să-mi stăpînesc nervii, de obicei vacanțele mi le petrec într-un șezlong la soare, nu făcînd pe sluga.

Își dă seama că am dreptate.

— E adevărat, admite el.

A depus armele atît de repede, încît trebuie că se simte cu musca pe căciulă.

Îmi strînge mîna evitîndu-mi privirea.

— Noroc...

— Am să mă străduiesc...

Este ora 13 și un fleac de cîteva minute cînd apar la Calais după ce am alergat ca un turbat de la Boulogne. Plouă peste oraș mai rău decît în inima lui Verlaine. Casele de cărămidă sînt triste ca o întîlnire de dragoste ratată.

Un ceas mă informează asupra orei și îmi spune să mă grăbesc, because tipilor care nu-s cu un ceas mai devreme la locul de îmbarcare nu le rămîne de făcut altceva decît să-și cumpere un slip.

Docurile sînt negre, sinistre, pline de zgură... Șine, barăci din tablă ondulată, mici dărîmături mizerabile. O adevărată fericire!

Ștergătoarele mașinii funcționează de zor, și zeama continuă să curgă pe geamul bombat al parbrizului. În fine, ajung sub un hangar imens și anacronic.

Amicii de la vamă se ocupă de mine. Mașinile sînt aliniate cumînți, pe opt rînduri. Sînt singurul francez care se aventurează pe insula răposatului Churchill. Restul sînt english pînă la os, scursurile Marelui Albion revin pe pămînturile lor după ce au vizitat Luvrul, mormîntul împăratului, turnul Eiffel și muzeul Grévin. Vor povesti vecinilor despre Paris, un Paris pentru prospecte ale sindicatului de inițiativă, cu autobuze for Versailles, Montmartre by night și tot circul în tehnicolor, falși apași și pederăști veritabili.

O oră se scurge în curentul de aer al hangarului. În sfîrșit, unul după celălalt, urmăm pe o rampă mobilă la bordul lui Halladale.

Cînd mi-am urcat mașina pe bord, un marinar aducînd cu Popeye, chiar mai mult decît acesta, vine să-mi bolborosească ceva sub nas. Îi merge gura atît de repede că nu pricep nimic din salata lui.

— Spune pe franțuzește, dacă vrei să-ți răspund, îi zic.

Dar tot ce pot scoate de la el e un rîs atît de cretin că pînă și un academician l-ar fi invidiat.

Își reia predica și țip la el:

— Nu-mi sparge timpanele, Jean Bart! Miroși a ceapă și asta-i nociv pentru relațiile internaționale.

Gîndindu-mă la ce-mi poate turna și bazîndu-mă pe gesturile largi cu care-și semnează spusele, deduc că așteaptă să mă vadă coborînd din mașină, după ce voi fi tras frîna de mîna și lăsat cheia de contact la locul ei. Mă supun. Mă aprobă dînd frenetic din cap, se instalează pe scaunul meu, ca un papă, și o întinde cu mașina în adîncimile arcei.

Ridic din umeri și urc pasarela care duce pe punte.

Constat că e tixită de turiști. Vă spun că puntea lui Halladale arată a sfîrșit de vacanță și a revenire at home Boarfe mototolite, valize zgîriate și pline de etichete, aparate foto care au făcut cu ochiul în fața Arcului de Triumf și a grădinilor de la Palais Royal... Papițoi gălăgioși, babe dărîmate de greutatea pledurilor, voiaje de nuntă deja intrate în buna rutină a căsătoriei...

Urc pe platforma superioară ca să scrutez largul cu o privire ascuțită ca și accentul cu același nume. Ploaia toarnă pe treniul meu și-mi astupă orizontul. Franța are astăzi culoarea funinginei. Observ, în vîrfurile unei faleze, o moară de vînt care pare a fi fost uitată acolo de o echipă de cinești...

Macarale desenate cu tuș peste cenușii zilei! Un adevărat Simenon ilustrat de Garzou.

Un clopot sună. Un individ fonfănit aruncă ordine în engleză într-un microfon. Marinarii se grăbesc să tragă și să strîngă odgoanele. Macaralele scîrție...

Halladale se scutură ca un mare animal trezit din somn. Iese încet din port. Odată strîmtoarea trecută, țîșnește în direcția largului... Vîntul suflă atît de tare că trebuie să-ți bați labele în cuie pe punte pentru a putea sta în picioare.

Scîrbit, cobor în una din cele două cabine colective rezervate pasagerilor.

Marea este atît de agitată că vasul tanghează și se bîție ca un smintit. Niște moși scot repede recipientele de sub banchete pentru a-și arăta reciproc ce au mîncat.

Parcă am fi la vomitorium.

Mi-e atât de greață încît cobor la bar pentru a turna în mine o grămadă de whisky.

Este remediul ideal împotriva răului de mare.

Cînd ajungem la Dover mi-e gura ca fundul unei colivii de papagal și o bilă de plumb mi se agită prin burtă.

În sfîrșit, uscatul pune lucrurile la punct. Un scurt control al vameșilor englezi, destul de comozi, și mă lansez pe o șosea mărginită de vile drăguțe...

Amuzant, nu mai plouă...

Cîmpia englezească este mai veselă decît se poate bănuî. Netezită ca un teren de golf, cu căsuțe care rivalizează în cochetărie, grădini frumos aranjate, autobuze cu două etaje, magazine colorate, biserici de stil: ce stil, habar n-am! Pe scurt, totul e foarte original...

Durează cîteva minute pînă mă obișnuiesc cu condusul pe stînga. Apoi mă reped ca un meteor în direcția Londrei, pe care mi-o indică discrete panouri verzi așezate ici-colo la răscruci...

Circulația începe să fie din ce în ce mai densă.

După vreo oră ajung la marginea orașului. Aici lucrurile se complică, mai ales că, așa cum cu atîta ardoare dorește, „patroana” mea, de-abia bîlbîi trei cuvinte english. Încearcă cu asta să întrebi pe unde s-o iei!... Nepricopsiții de pe aici, ca limbă străină, probabil că învață javaneza at school... Niciunul care să știe măcar o vorbă din limba dragă a lui Molière.

Atunci fac lucrul cel mai inteligent, acela de a copia adresa mamei Elia Filescu pe o hîrtie.

Stă pe Bloomsbury Street, la numărul 120.

Un polițist cu o cască în formă de pepene îmi dă o indicație. Ajung pe un pod. Dedesubt, dacă nu greșesc, Tamisa curge leneș. (Dacă ar fi fost Gangele sau Nilul aș fi aflat din ziare.) Zăresc o clădire imensă care figura pe cartea

mea de geografie de la școală: Parlamentul. Îl mai puteți vedea și pe etichetele sticlelor cu sos englezesc.

Pe lângă el, palatul Bourbon al nostru pare un simplu pavilion de vânătoare.

Depășesc această grămadă de cărămizi, dau colțul și mă trezesc în Picadilly Circus. Aici mă opresc pentru a căuta să obțin lămurirea decisivă.

În sectorul ăsta e o adevărată aiureală. Circus este tapetat cu firme, care de care mai gigantică. Autobuze roșii trec de colo-colo, cum ar spune un stilist, ca niște imense jucării. Femeile s-au gătit cu vechi perdele de familie, iar bărbații tocesc hainele negre și pălăriile tari ale bunicilor. Mulțimea asta îmi amintește de o înmormântare care mi-a plăcut mult. Nici măcar popa nu lipsește. De ăștia sînt pe aici o mulțime. În negru, guler tare, pălărie plată! Și cu nevestele agățate de braț. În felul acesta se pot distra slujindu-l în același timp pe Domnul. Cu o mîină împarte cuvintele sfînte, cu alta își pipăie dama, e-n regulă!

Îmi spun că un pastor trebuie să bolborosească pe latinește, și de la latină la franceză e doar un pas!

— Please, sir!

Cel căruia mă adresez e înalt, ține o servietă cu fermoar sub braț și are un aer atît de trist, încît ai impresia că plătește toate păcatele omenirii, fără restanțe.

Cum am bănuir, pricepe vag limba mea.

Cu ajutorul unei schițe mă lămurește grijuliu.

Tipul ăsta, dacă nu ar fi însărcinat cu indicarea drumului către rai, ar fi ajuns mare în poliția rutieră.

Un sfert de oră mai tîrziu, mă opresc în Bloomsbury Street.

CAPITOLUL II. TOATĂ PLĂCEREA ESTE A MEA

Bloomsbury Street este un loc liniștit și cernit, cu toate casele la fel, aliniate ca într-un film despre Anglia.

În fața fiecăreia un gărduleț protejează ferestrele unui subsol. Ușile au un peron. Cărămizi, simetric, nuanțe gri, totul este foarte cenușiu, foarte londonez...

Alături, un palat: Ivanhoe (because sîntem în ținutul lui papa Walter Scott).

Reperez bordeiul mamei Filesco. E un imobil mai cenușiu, dar și mai arătos decît celelalte. De fiecare parte a peronului se înalță două lampadare care ar putea face o frumoasă carieră de candelabre în biserica Sfintei Treimii.

Urc cele patru trepte după ce am oprit mașina lângă trotuar. Îmi înșurubez indexul în butonul soneriei și aștept răbdător rezultatul acestei apăsări.

După mai puțin de un minut, o tipă cu părul cînepiu, dar deloc rău făcută, deschide ușa.

E camerista. Douăzeci de primăveri, mutra plină de pistrui, un năsuc ștregar între doi ochi nevinovați.

Mă privește, apoi, cum nici măcar nu clilesc, îmi pune o întrebare pe care nici măcar nu o pricep. Știu că este o

întrebare doar pentru că semnele de punctuație sînt internaționale.

— Doamna Filesco! spun.

Probabil că se întreabă ce am eu cu această nobilă doamnă.

— I am the new șofer...

Îi arăt peste umăr, cu degetul, mașina oprită.

— The car... French car... I am the french boy for car...

Are scînteia de geniu a tinerei sale vieți.

— Oh! Yes. Și ia un burete cu care își șterge prezența.

Intru atunci într-un hol solemn ca o sacristie.

Lemnărie în stil gotic, draperii grele ca pleopa unui jandarm la pîndă, chestii de aramă, obiecte de marmură, aiureli de bronz și, pe pereții triști, portrete de indivizi care probabil s-au plictisit toată viața dacă stai să judeci după privirea disperată pe care o aruncă mutrei mele.

Subreta se lasă așteptată. Și imediat după aceea apare zîbindu-mi cu un aer pe care l-ar dori provocator.

Cu un gest, mă îndeamnă s-o urmez. Mă grăbesc s-o fac. Urcăm o nouă porție de patru trepte – ceea ce, după toate considerațiile, este preferabil unei porții de bătaie – și ajungem într-un hol superior... Din nou statui, bronzuri, tablouri.

În fund, o ușă cu două canaturi. Împinge unul. Descopăr atunci peste silueta ei, o cameră vastă mobilată bătrînește. În fundul încăperii, lîngă o fereastră, o canapea lată și pe ea o femeie. O femeie ciudată.

Încă n-am văzut asemenea exemplar. Mă așteptam să găsesc o babă și mă găsesc în fața unei cucoane care n-a trecut de mult peste patruzeci de carate și care face tot ce trebuie ca asta să nu se vadă cu ochiul liber.

Este lungă, subțire, blondă, cu sîinii bine agățați; ochii de culoarea alunei, stropiți cu verde; o gură atît de senzuală încît

v-ați pune în vânzare ultimul roman al lui François Mauriac pentru a o putea cumpăra; și pomeți cam proeminenți...

Toate la un loc dau ceva destul de senzational. Când ai asemenea ființă în față, problema vaselor comunicante trece în viteză pe ordinea de zi.

Mă întreabă ceva pe englezește.

— I do not understand, afirm eu.

Un zîmbet apare pe gura încîntătoare.

— Chiar nu vorbești niciun cuvînt englezește?

— Nu, din păcate! spun eu, știu bine că în epoca noastră este aproape de neconceput, dar Franța este destul de înapoiată în privința asta!

— Cu atît mai bine, spune ea. Doream un șofer care nu cunoaște engleza pentru a fi liniștită. În felul acesta nu vei fi tentat să vorbești cu personalul meu...

Zîmbesc.

— De ce rîzi?

— Pentru că, doamnă, sînt teribil de handicapat. Mi-a trebuit mai mult timp să mă descurc în Londra decît să viu de la Dover.

— N-are importanță, nu vei ieși fără mine și crede-mă, cunosc perfect orașul.

Vorbește răspicat, ochii săi verzi mă învăluie ca o cîrpă fierbinte. Ceea ce îmi dă furnicături. O stăpîină ca asta, ți-ar place să fie prietenă cu Lady Chatterley!

Roșesc un pic și totuși nu sînt genul rac fiert, puteți să mă credeți! Ca să mă atingi cu emoție, trebuie să ai licență în voluptate. Ce spun licență, doctoratul!

— Poți pleca! îmi spune. Gloria îți va arăta camera, n-am nevoie de dumneata acum.

Mă înclin.

Întoarce capul și-și vîră o țigară între buze.

Apoi, îmi aruncă o frază în engleză.

O privesc.

Repetă fraza.

— Vă cer scuze, spun eu cu un mic gest de neputință, ca un tip care nu se pricepe.

— Ah! adevărat... Îți ceream, foc...

Scot o cutie cu chibrituri din buzunar și scapăr unul. Fraza era o cursă. După felul cum a aruncat-o, dacă aş fi priceput english aş fi reacţionat imediat, e normal. Testul pare a fi liniştit-o. Îmi aruncă un zîmbet pe care aş dori să-l pun într-un medalion pentru a-mi înveseli bătrîneţea.

Mă înclin ceremonios şi-mi iau tălپăşita.

Gloria, subreta, mă aşteaptă în anticameră. Probabil că avea legătură directă cu gaura cheii căci sare în sus cînd deschid uşa.

Ce i-o fi trebuind copilei ăsteia să stea aşa cocoşată pentru a asculta o limbă de care habar n-are?

— My bedroom, îi cer.

Are instrucţiuni, căci face un semn de aprobare. O urmez pe meandrele culoarului. Urcăm o scară de lemn şi îmi deschide o uşă modestă, care dă într-o cameră modestă, mobilată modest.

Un pat de hotel, un lavabou, un scaun, un dulap, o fereastră rabatabilă...

Arunc o privire pesta decor. Nu cine ştie ce, dar e curat şi convenabil...

Patul pare comod. Pentru a-l încerca, mă aşez pe el. E cam prea moale pentru gustul meu. Obiectul ăsta e făcut pentru un bunic cu reumatisme...

Văzînd ce fac, mititica se hlizeşte.

— Pudding! spun eu săltînd pe somieră.

Rîde şi mai tare.

— Come!

Sosește, docilă. Își așază fundul pe cuvertură cu un chicot jenat.

Natural, o iau de talie, este gestul august al bărbatului și mai poate fi o solidă intrare în materie când te găsești între patru ochi cu o cucoană convenabil fabricată.

Roșește, dar nu încearcă să plece.

O silesc atunci să-și întoarcă mutra către mine și-i trîntesc un asemenea pupat că se întinde lată în pat.

Emotivă, micuța englezoaică. Puicuțele care-și dau ochii peste cap de la primul sărut sînt în general afaceri bune.

Îi masez sînii. O pereche de chestii ca astea nu trebuie să fie desperecheate. Pentru a nu-i face geloși, mă ocup de ei alternativ și cu aceeași convingere. Puicuța gîfîie înnebunită și se tot mișcă. Nu avem nevoie de dicționar pentru a ne înțelege, metoda mea este brevetată la oficiul de standarde și invenții.

I-am descheiat bluza și tocmai mă ocup de fustă când ușa se deschide și Elia Filescu apare. E mai înaltă decît bănuiam. Are ochii reci ca gheața și duri ca piatra.

Pentru prima dată observ că are mîna dreaptă ținută de o eșarfă, numai că materialul din care e făcută e același cu cel al rochiei... Pînă unde poate ajunge cochetăria, spuneți-mi! Fuguța, îi dau drumul fetei și mă ridic.

Doamna Filescu are un zîmbet rău care o face brusc să pară aproape urîță.

Își înfige ochii într-ai mei.

— Nu-ți pierzi timpul, spune ea... Știu că francezii sînt... întreprinzători, dar nici așa.

În sinea mea mă tratez drept idiot bătrîn. Să compromit totul de la început pentru o nenorocită de servitoare, e o tîmpenie, nu?

— Presupun că nu-mi rămîne altceva de făcut decît să fac cale întoarsă, spun eu cu voce sigură.

Face semn cameristei, roșie ca macul, s-o roiască.

Demoazela nici nu cere altceva. Evacuează teritoriul cu viteza unei mîțe care a stat închisă opt zile într-un dulap.

Elia Filesco împinge ușa și întoarce cheia în broască. Hei! Ce-o vrea să spună asta?!...

— Nu știu dacă după cele întîmplate am să te mai țin în serviciul meu, îmi spune dînsa... Depinde un pic de dumneata!...

E din nou calmă și, în consecință, frumoasă. Fața ei are o stranie bunătațe ce-ți dă fiori, iar tonul cu care vorbește pune paie pe foc.

— Ajută-mă să-mi scot eșarfa! îmi ordonă.

Nu văd prea bine unde vrea să ajungă. Oricum, o ajut să-și elibereze brațul. Cu mîna sănătoasă, trage de fermoarul rochiei. Aceasta se deschide aproape în două, ca o coajă de banană. Dedesubt, are o lenjerie neagră care amintește un pic de o pin-up de mahala, dar care îi vine de minune totuși, căci e blondă și pală.

Acum am înțeles. Deci nu pot să ezit. Cînd ajungi la o chestie ca asta, trebuie să te pui pe treabă. Și este exact genul de treabă pentru care am avut întotdeauna dispoziții naturale – chiar supranaturale!

Elia se pricepe poate să facă bine spionaj, dar nu mai bine decît face dragoste.

Dama asta, am să v-o spun, trebuie să aibă vulcanul Stromboli în ea și să fi fost crescută cu lavă în fuziune!

Nu are nimic împotriva dragostei cu slugile, pe cuvînt! Are doar principii și ține s-o ia înaintea servitoarei. Și într-un fel, are dreptate.

Cît ai clipi din ochi o dezbrac. Îmi stăpînesc o exclamație admirativă, deoarece nu trebuie să te joci cu conveniențele. E impecabilă! Fără zdrențe pe ea e formidabilă! Un corp capabil să te facă epileptic pentru tot restul zilelor! Niște sîni care

înțeapă ca o baionetă! Un fund ca o rampă de lansare! Șolduri armonioase ca o simfonie de Beethoven! Să te apuce amețeala! Sublimul sublimului! Moartea Hollywood-ului! Falimentul lui Filies-Bergère! Marea rușine a Venerei... Pipițe, am mai despuiat eu, o știți prea bine; mici, mari, cocoșate, în negru, în doliu, în culori naturale, dar panoramice ca asta, ioc! Îmi citește admirația pe mutră și zîmbește apropiindu-se. — Ei bine? spune.

Pierdut în contemplare, îmi uitasem rolul. Dar mi-era destul acum să mă gîndesc. Doar un gînd și mă transform în buldozer.

Nu știu dacă brațul îi este rupt sau doar luxat, dar vă pot asigura că ședința care urmează nu este prescrisă în rețeta medicului ei curant.

O iau așa cum cucerești un teritoriu. Este în joc prestigiul național, mai mult, cel bărbătesc.

Meciul Anglia-Ungaria, cupa Davis, Anquetil în Premiul Națiunilor, toate nu-s decît coji de alune pe lângă performanța mea.

Compostînd-o în viteză, nu mă pot împiedica de a gîndi că Bătrînul a avut o idee de milioane cînd a citit anunțurile din France-Soir. Un asemenea moment, merită să-l trăiești. Poți muri acceptînd ideea renașterii pe post de nufăr sau de rulou de hîrtie igienică, odată ce ai trăit momente atît de consistente de extaz.

Operația durează peste o oră, timp în care o trec prin toate trucurile posibile. Ce nu știu, inventez; formidabil ce-mi poate stimula imaginația femeia asta!

Cînd o las în pace e aproape leșinată, pe spate, cu ochii închiși, gura întredeschisă, extenuată, tremurînd. Eu am măduva spinării flască. Mă duc să-mi bag mutra în lavabo și mă căznesc să-mi vin în fire. Cîteva mișcări de respirația și redevin lucid.

Elia Filesco se ridică încet, ca o somnambulă... Își adună hainele, le strânge lângă corp și, clătinându-se, se îndreaptă spre ușă.

O opresc.

— Doamna mă reține în serviciul său? o întreb.

Mă măsoară din cap pînă în picioare cu ochii săi mari, încercănați de amor.

Apoi, fără să am timp să pricep ce face, îmi trăsnește o palmă peste ochi. Văd stele verzi...

— Da, spune ea, poți rămîne.

Și iese, goală, superb de impudică...

Rămîn o clipă uluit, apoi mă întorc la lavabo să mă spăl.

Cinstit să fiu, nu-mi închipuiam Anglia chiar așa!

CAPITOLUL III. O NOSTIMADĂ DE COLIBĂ

După această curioasă luare de contact eu patroana, rămîn lungit pe pat, cu mîinile sub cap și mă gîndesc un pic la toate astea.

Cucoane ca Elia Filesco nu puteți spune că nu dau sare vieții. Dama asta e cel puțin deconcertantă și... obositoare!

Sînt tuț!

Orele se fofilează încet și isprăvesc prin a adormi, ca toți războinicii valoroși după ce au trecut printr-o cutremurătură de prima clasă.

Mă trezește o băbătie grasă. E înaltă cît trei mere, groasă cît trei saci cu mere și lucește ca un măr. Ori mă înșel eu, ori este responsabila cu haleala.

Transpiră ca o bucată de șvaițer care traversează Sahara și ochii îi sînt plini de amărăciune. Bombănitoarea asta pare că nu e mulțumită de faptul că are o tonă greutate și trebuie să pregătească haleală în loc să lenevească într-un apartament din hotelul lui Negresco.

Îmi spune cu dispreț:

— Cîna!

Mă ridic în capul oaselor.

— Vorbești franceza?

Își încrețește fruntea apoi, ca și când ar scuipa sîmburi de cireășă, enunță:

— Un nițel!

— Ești bucătăreasa?

— Yes...

Apoi întoarce spatele și pleacă cu demnitatea unui curcan decorat cu meritul agricol.

Îmi aranjez puțin ținuta și mă aventurez în casă.

Gloria, tot atît de roșie și de rușinată, mă recepționează de jos și mă face să cobor pe o scară lăcuită și țeapănă ca una de vapor. Subsolul e ocupat de o imensă bucătărie pardosită cu faianță. Prin ferestre se văd strada și picioarele trecătorilor.

Bucătăreasa îmi arată masa pe care sînt așezate trei tacîmuri.

Mă instalez, imitat de Gloria, în timp ce grăšana anunță un fel de mîncare bizar care seamănă cu gogoșile.

Un examen mai atent îmi arată că e vorba de pește prăjit. N-ar fi rău dacă ar fi fost condimentat, dar așa mi se pare că înghit o mușama nu numai veche, dar și foarte uzată.

Ne mai dă apoi niște mazăre fiartă doar în apă, la fel de apetisantă ca niște pilule și tot atît de fragedă.

Mă uit la grăsană și-mi spun că dacă ea se intitulează bucătăreasă, eu pot foarte bine să spun că sînt papa existențialismului.

Mestecăm în tăcere. N-ai zice că sîntem la masă, ci la mesă și cred că grăšana asta e o adevărată zgripturoaică. Gloria nu scoate un cuvînt. De cînd cu aventura noastră de adineauri, nici măcar nu m-a mai privit... Rămîne pe jumătate întoarsă, în profil, ca o medalie.

Prînzul terminat, se aude soneria sunînd de trei ori.

Cele două femei nici nu se mișcă.

Bucătăreasa șoptește atingîndu-mi brațul:

— Pentru tine!

Părăsesc masa fără regrete și urc în apartamentul Eliei Filesco.

O găsesc într-o mică sufragerie garnisită cu mobilă asemănătoare marmurei. Mănîncă singură, înfulecînd pere dintr-un coșuleț, pentru a-și păstra silueta, probabil!

Poartă o rochie de mătase neagră care se mulează pe ea ca un ciorap. Cu ceea ce cunosc din ea, o pot reconstitui în mărime naturală.

Mă privește total indiferentă, ca și cînd n-ar fi fost nimic între noi.

Nu are memoria patului, Elia...

Intru în joc și-mi compun indiferența unui stîlp de telegraf.

— Doamna m-a chemat?

— Da. Deși nu credeam, trebuie totuși să ies. Mașina e gata?

— Da, doamnă, totuși dacă va fi o cursă lungă, ar trebui să luăm benzină.

Ce părere aveți, fraților, de stilul ăsta? Să fi angajat doamna Filesco un academician și tot nu ar fi putut găsi un limbaj mai îngrijit, nu?

— Vom lua, spune ea, am să-ți arăt garajele, căci la Londra sînt cam greu de găsit... Ai o livrea?

— Da, doamnă...

Așa și este. Șeful, care a prevăzut totul, mi-a dat și o uniformă de șofer. Și cum niciodată nu greșește, mi-a adus-o puțin mai veche, ca și cum nu era nici pe departe prima oară cînd o puneam pe mine.

— Atunci, du-te și te îmbracă... te aștept aici într-un sfert de oră...

— Foarte bine, doamnă...

Cine ar fi putut crede că o voi face vreodată pe sluga respectuoasă! Din fericire, există și compensații.

Părăsesc încăperea și-mi arunc ochii pe ceas. Mă anunță că e ora nouă.

Mă duc la mașină și-mi iau valiza. Un sfert de oră mai târziu sînt în hol. Elia șosește. Păzea, băieți! S-a schimbat din nou. Acum poartă o rochie albă, stil grecesc, cu un pardesiu ușor, fără mîneci, tot alb. O broșă cît pîlnia unei stropitoare îi strălucește pe rever ca un far al apărării antiaeriene.

Are un smac sclipitor pe pleoape și buzele desenate cu penelul. O astfel de pipiță, plimbîndu-se pe stradă, trebuie că dă peste cap circulația.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă!

Îeșim. Îi deschid portiera din spate. Șeful m-a dat învățăcel la un șofer de casă mare. Cunosoc toate secretele meseriei și le execut cu o ușurință care ar face-o și pe regina Angliei să mă angajeze, dacă și-ar putea permite luxul să plătească un șofer francez.

Mă instalez la volan.

— Prima la dreapta...

Mă supun...

— Vezi străduța asta, în spatele scuarului?

— Da, doamnă.

— În fund e un garaj de unde poți lua benzină.

Manevrez în consecință. Tipul de la garaj este slab, cu o caschetă caraghioasă și un aer nu prea simpatic.

— Ia cinci galoane! îmi recomandă Elia.

Îmi vine să-i spun că nu sînt colonel, dar n-ar înțelege gluma.

Ciudată cucoană.

Pompistul îmi toarnă cele cinci galoane de zeamă și sînt gata să parcurg drumurile englezești.

— Și acuma, doamnă?

— Drept înainte și apoi la dreapta... Pe urmă drept înainte pînă la Banks...

— Bine, doamnă...

O pornesc spunîndu-mi că circulația este mult mai ușoară la Londra decît la Paris. La această oră capitala engleză nu-i prea aglomerată, cel puțin în sectorul acesta. Cum am oroare să merg fără să știu unde și, mai mult, fără să știu unde mă aflu, aș da bandajul de hernie al vărului dumneavoastră Alfred pe un plan al Londrei...

Ajung la o răspîntie, în mijlocul unor clădiri austere.

— Banks, murmură Elia Filescu.

Dau ușor din cap pentru a-i mulțumi de informație. După cum vedeți, mereu rezervat flăcăul San-Antonio...

— Ia-o la dreapta! îmi ordonă „patroana”. Și o iau.

Încet-încet se produce un fenomen curios: intru realmente în pielea unui șofer. Simt cum devin docil și chiar supus. Or, sînt sentimente pe care de obicei nu le cunosc.

Poate că de vină e oboseala călătoriei și... restul care îmi anihilează astfel facultățile? Sigur e că mă simt pasiv și mulțumit de a fi. În fond, nu e neplăcut să te supui altora... Poți găsi în a te supune unei voințe străine o plăcere intensă.

Dar degeaba mă obosesc să vă debitez idei filosofice, că mototoli cum vă știu tot n-ați înțelege nimic.

— Am ajuns în Whitechapel! mă anunță pasagera.

Whitechapel... Colțul săracilor, al tîrîie-brîurilor și al ciuntiților.

— Încetinește!

Încetinesc.

— Atenție, imediat intri într-o străduță, inutil să-ți spun numele căci... nu înțelegi engleza.

Desigur! Pentru că... Încă un pic de suspiciune?

Îmi arată străduța. Intru pe ea. Este absolut jalnică...

Totul e întunecos și duhnește a mucegai.

Pavajul este inegal și mașina se bîțîie al naibii, ca vaporul de adineaori.

Trecem pe sub un pod de cale ferată. Lămpi rare cu gaz difuzează o lumină verzuie pe care ceața o întunecă și mai mult.

— A treia casă pe stînga! continuă cu calm Elia Filescu.

Îmi rețin o strîmbătură. Bordeiul în chestiune este mai mult decît părăginit. Nu are decît un etaj și bine face, că de-ar fi fost ceva mai înăltuț de mult s-ar fi transformat în mai multe. Și așa a trebuit să fie proptit cu bîrne enorme. Sprijinit astfel seamănă cu un cerșetor în cîrje sau cu un vapor aflat încă în cală.

Ferestrele sînt întunecate, cu excepția uneia în spatele căreia lucește o lumină slabă.

— Bine! Așteaptă-mă, ordonă femeia.

O privesc intrînd în această cocioabă infectă. Să te îmbraci ca o zeiță pentru a veni într-un loc dubios ca ăsta, trebuie să fii cam trăsnit...

Cînd a dispărut, cobor geamurile mașinii și aprind o țigară.

Nicotina îmi gresează roțițele computerului. Și nu-s prea favorabile ideile ce-mi vin despre purtarea pipiței. A avut dreptate Bătrînul. Elia Filescu învîrte ceva suspect. Spuneți și dumneavoastră: să începi prin a profita de noul șofer fără să-i lași măcar timpul de a-și scoate periuța de dinți, e un semn, nu?

Și apoi, să vii pe o asemenea stradă! Într-o asemenea casă!

Sug din țigară, dar tutunul mă îngrețoșează. Sînt încă amețit după munca de adineaori. Îmi scot chipiul și aștept cuminte la volan. După o jumătate de oră, încep să-mi spun că munca de șofer, cu toate că e plăcută, are tot felul de inconveniente. Îți trebuie o grămadă de sănătate pentru a sta așa, cu fundul pe scaun.

După trei sferturi de oră încep să fierb, după o oră creierul începe să emită apeluri disperate pe unde scurte... Evadez din mașină în clipa în care îmi vine să urlu de nervi.

Sînt grozavi tipii stilați care așteaptă și își lustruiesc fesele ceasuri întregi în timp ce doamna vizitează o expoziție canină sau pe cel mai bun amic al soțului! Trebuie să ai nervi de cauciuc, țeasta din duraluminu și apă în loc de sînge pentru a accepta asta... Niște stoici îndobitociți, acești indivizi. Probabil că și-au transformat craniul în ciupercărie. Altfel nu se explică.

Și șoferii instituțiilor! Cei care așteaptă în fața sălilor de banchet în timp ce stăpînii lor impart decorații și îmbrățișări celui mai bătrîn muncitor din Franța sau centenarei satului. Doar cînd mă gîndesc și încep să simt sudori de gheață.

Umblu un pic pentru a-mi domoli tensiunea nervoasă. Dar e îndărătnică rău tensiunea asta! Nici măcar a doua țigară nu o potolește. Dimpotrivă, am impresia că e gata să explodeze...

Mă uit la ceas; Elia a intrat în casă de aproape două ore... Și casa rămîne la fel de inertă și liniștită – ca mai înainte.

Tot numai o fereastră luminată... Și cînd spun luminată, exagerez... Se zărește numai o luminiță slabă... Nu m-ar mira să fie numai o lumînare...

Ce naiba face în spatele acestei fațade dărăpănate? Amor? Vanitatea mea ar suferi al dracului! Ar fi un motiv să-ți faci hara-kiri începînd de la degetele picioarelor! Dacă mai are astfel de pofte după serviciul meu, made în France, înseamnă că e înflăcărată rău. Nu văd altă explicație.

Mă hazardez pînă la intrarea cocioabei. Un aer umed mă izbește.

„Ia ascultă, San-Antonio, îmi spun, nu ești la înălțime, băiatule. Cînd ești de serviciu trebuie să-ți stăpînești

temperamentul. Slujba ta e să aștepți... Atunci așteaptă și nu face pe nebunul!”

Încerc să-mi spun povestea lui Tom Degețelul, dar cum o știu pe de rost, nu întârzie să mă plictisească al dracului...

Alte minute se scurg.

Urc în mașină și hotărâsc s-o soiesc un pic pentru a înșela timpul. Se pare că norocul vine în timpul somnului; de ce nu și Elia?

Nu-i poți reproșa nimic unui șofer care adoarme după ce a dovedit atîta conștiință profesională ca mine. Dacă ar exista o justiție, ar trebui să-mi pună cataplasme și să-mi facă masaje, dumneaei.

Mă aranjez cît mai comod, îmi întind picioarele, îmi pun șapca pe ochi și fac abstracție de prezent.

Nu știu ce visez, știu doar că visez...

Și pe micul meu ecran, apar lucruri bizare: femei fatale, lovituri de cuțit, urmăririi cu mașina... Un adevărat film cu Belmondo. Și pe deasupra, bineînțeles, mutra șefului, mare cît un ecran panoramic.

Cînd mă trezesc, o lumină cenușie umple strada. E dimineată! Asta e prea de tot! Elia n-a venit!

Cine reacționează acum nu mai e sluga de casă mare, ci polițistul!

Privesc în jur. Cîțiva indivizi cu un aer ursuz trec pe biciclete arhaice. Nici măcar nu se uită la mine. Au mutrele unor tipi care ies din culcuș odată cu aurora pentru a merge să se deșăleze în te miri ce loc mohorît.

Mă uit la house. În lumina zilei, fațada este și mai sinistră. Dacă Utrillo ar fi trecut pe aici ar fi lăsat din mînă litrul de molan pentru a-și lua pensulele.

Ezit pentru ultima oară. Să mai aștept sau să mă manifest. S-ar putea ca Elia Filescu să fi venit la un tip în brațele căruia

a adormit... Poate că în această casă este un loc unde se fumează opium? Nu m-ar mira să-i tragă cu stupefiante.

Ridic din umeri. Nu ține. Pentru a se întâlni cu un tip într-un loc atât de infect, nu s-ar fi pavoazat ca într-o poveste din O mie și una de nopți, și nici ca să se drogheze, doar dacă nu e vorba pur și simplu de o țicneală... Reală, imensă, complicată!

Părăsesc mașina care miroase a nou și intru în cocioaba unde pute a vechi.

În față un culoar, apoi o scară de lemn cu trepte nesigure. Pentru a mă cățăra pînă la primul etaj, nu mi-ar fi stricat să am experiența băieților din echipele Salvamontului. Cu cît descopăr mai bine acest imobil lepros, cu atît îmi crește uimirea. Pereții sînt distruși ca și cînd niște bombe și-ar fi găsit de treabă pe aici. După ce mi-am riscat de șaisprezece ori viața pe fiecare din cele șaisprezece trepte, mă găsesc față în față cu o ușă. Întind un deget prudent pentru a bate în ea. Dar cînd degetul meu intră în contact cu lemnul, ușa se deschide, căci nu era închisă.

Eu sînt un tip în genul lui Musset (Alfred, pentru doamne): pretind ca o ușă să fie ori închisă, ori deschisă. Cînd e numai sprijinită, e semn rău.

Intru în apartament și atunci, fraților, sînt mai mult decît surprins: stupefiat. Imaginați-vă că odată trecută această faimoasă ușă, intri într-un cadru mai mult decît formidabil. Un lux, copiii mei! De un lux... Pe lîngă el, casa lui Aga Khan ar semăna cu a grădinarului Felicie. Un adevărat dezmaț... E un hol mare cu marmură, bronzuri de artă, vase de cristal pline cu flori delicate, tablouri de maestru, draperii grele și covoare moi.

Are un aspect nemaipomenit!

Mă frec la ochi, întrebîndu-mă dacă nu visez. Nu, sînt

cum nu se poate mai treaz. O lumină indirectă, foarte savantă, țîșnește din toate cotloanele camerei.

— Please! urlu pentru a atrage atenția populației de prin partea locului. Dar sau e surdă sau lipsește, populația. Nu apare nimeni. Atunci hotărâsc să-mi continui cercetările. Găsesc aventura teribil de excitantă! Un imobil avariât, infect, în fundul unui cartier sinistru, care să adăpostească un asemenea lux! Niciodată n-am mai văzut așa ceva...

La capătul holului se află un spațiu mare care trebuie să acopere toată suprafața casei.

O scară de marmură ce se încolăcește de două ori în jurul ei coboară într-un salon vast tot atît de îngrijit ca și restul, dacă nu și mai și. Canapele acoperite cu satin mov, un enorm pian cu coadă, un bar cu numeroase sticle multicolore...

În jurul acestui salon, o galerie la înălțimea holului, înconjurată de o balustradă de fier forjat. Cîteva uși rotunjite sus și capitonate dau în această galerie. Sînt cu totul patru, absolut identice. Le deschid pe rînd. Prima dă într-o mică bucătărie modernă, pardosită în verde deschis. A doua, într-un cabinet de toaletă pardosit în negru cu obiecte de porțelan galben! Celelalte două închid două camere tapetate cu satin mov.

Într-una din camere patul e desfăcut.

Constat că e singura cameră cu fereastră. Deci prin ea trecea lumina... Ciudatul apartament nu are alte deschideri decît ușa de intrare și această fereastră; înțeleg că celelalte ferestre ale fațadei sînt făcute numai de păcăleală. Tipul care a instalat apartamentul în interiorul imobilului ruinat, l-a reconstruit dinăuntru, ceea ce, trebuie s-o recunoașteți, e foarte puțin banal. Toate camerele sînt luminate electric, stil neon și aerisite printr-un sistem de ventilație. Pentru a locui aici nu trebuie să fii claustrofob! Singurătatea în această lumină dulceagă este deprimantă.

Brusc, tresar. Dacă nu există decît o uşă, pe unde a ieşit „patroana” mea? Maşina staţiona chiar în faţa intrării, este deci imposibil ca Elia Filescu să fi ieşit pe acolo, chiar în timp ce dormeam în D.S., căci somnul meu este tot atît de uşor ca proza marchizului de Sade. Atunci?

Ce însemnează încurcătura asta?

Cobor în salon şi mă apropiu de pian, al cărui capac este deschis. Pe pupitru, o bucată muzicală: Rapsody in blue.

Regret că nu ştiu să cînt la pian, căci cred că mi-ar linişti nervii.

Cu un deget neîndemînat încerc o melodie a lui Adamo. Apoi mă duc la bar. Whisky-ul e bun. Beau o porţie barosană...

Mă aşez într-un fotoliu şi încep să mă gîndesc. Misterele sînt amuzante doar în Ellery Queen Magazine, altfel mă lipsesc de ele, fără regret.

Înainte de a merge mai departe în această afacere confuză, trebuie să aflu cum a spălat putina Elia Filescu, fără ca eu s-o văd.

CAPITOLUL IV. DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ

Cînd încep s-o fac pe cîinele de vînătoare, puteți să mă credeți că mirosul îmi funcționează perfect.

Iată-l deci pe întrepridul San-Antonio care își începe cercetările cu ferma intenție de a descoperi o a doua ieșire. Căci pariez pe orice doriți, că mai există una. Individul care camuflează un astfel de paradis, într-o astfel de cocioabă, are prea mult gustul misterului pentru a nu-și amenaja și o ieșire secundară camuflată!

O ședință intensă de gîndit mă duce la concluzia că această ieșire nu se poate afla decît la parterul cocioabei; adică în salon.

Cobor așadar în vasta odaie și încep să sondez minuțios pereții. Dar peste tot sună a plin. În disperare de cauză, cum se spune în cărțile al căror autor e plătit după numărul de cuvinte, mă prăbușesc pe o canapea moale ca un castron cu smîntînă.

„Ia ascultă, îmi șoptește spiridușul meu portativ, știți, piticul ăla abstract care-mi locuiește în țeastă, iată că te comporti ca un sergent de stradă. Cel mai mic mister te face K. O. După asta, să nu-mi mai povestești că ești asul așilor;

tipul care poate fi folosit în loc de untură de gîscă sau pe post de turboreactor.”

Cum nu-mi place să fiu luat peste picior, îi ordon să înceteze dacă nu vrea să-l înec în whisky. Rîde acru și-și pune lacăt la plisc.

Deodată, acționez. Îmi spun că dacă o cameră are o ieșire secretă, aceasta se află în pereți, în tavan sau în dușumea. Am verificat deja pereții și e illogic ca tavanul să fie trucat; concluzia: nu-mi rămîne decît să mă așez în patru label!

Mut din loc canapelele, mobilele... Ridic covoarele: ioc! Dușumeaua este tot atît de unită ca niște frați siamezi.

Trebuie să mă plec în fața evidenței: casa asta trucată nu e chiar atît de trucată!

Mă apropii din nou de pian și-mi plimb degetele de zîină pe clape.

Îmi place să cînt: A vot'bon coeur, M'sieur. Cu toate că muzica e pentru mine ce e poarta nouă pentru un vișel, reușesc întotdeauna bucata asta cu un singur deget autoritar.

Închid capacul. Ochii îmi alunecă pe notele etalate pe pupitru: Rapsody in blue.

Trebuie că e un tip căruia îi place la nebunie bucata asta, căci nu se vede nici o altă partitură. Ia te uită, destul de ciudat! Cînd cumperi un asemenea pian, înseamnă că ești artist și cînți la el. Caut peste tot fără a descoperi vreo altă partitură.

Cert, e mai mult decît curios. Cumpărătorul pianului nu cînta decît o singură bucată.

Privesc instrumentul. E într-adevăr ceva important. Ridic capacul și-mi rețin o exclamație de uimire. În loc să gădesc măruntaiele unui pian, am în fața ochilor un gol. Pianul scobit, fundul este oblic ca un tobogan și merge către o cavitate situată în piciorul pianului, larg ca un soclu. Nu remarci piciorul atît

timp cît privești instrumentul ca pe un pian obișnuit, dar din momentul în care îți dai seama că e trucat, nu-l mai vezi decît pe el. Pianul se compune din două părți: prima e un pian adevărat, pe care se pot executa ariile preferate, a doua, o adăugire care nu e altceva decît faimoasa ieșire pe care o căutam.

Intru în instrument și alunec în piciorul lui.

Acesta are cincizeci de centimetri diametru. Se termină cu o trapă basculantă, asemănătoare cu cea a unei curse de șoareci. Mă las să alunec. Am impresia că-s o scrisoare pe care o bagi în cutie. Alunec cu toată viteza, pe mai mulți metri și pe verticală, fără a mă lovi însă de ceva, căci pereții tunelului sînt căptușiți cu pîslă. Aterizez în suplețe pe un covor de cauciuc. Privesc în jur. Mă aflu într-o pivniță. În afara covorului de cauciuc, aceasta este complet goală.

Mă ridic și aprind bricheta.

În fundul pivniței întunecoase, descopăr o ușă joasă. Mă îndrept spre ea: e încuiată cu cheia. Dar știți bine că astfel de detalii mă lasă indiferent. În oraș ca și acasă, păstrez cu grijă asupra mea un mic sesam: deschizătorul universal.

Mai repede decît o spun, iată-mă afară, pe o străduță unde crește o iarbă atrofiată. Și s-a luminat de-a binelea.

Merg pînă la capătul străzii și ajung la mașină.

Mă instalez la volan și, concentrîndu-mi toate facultățile memoriei, mă întorc la casa din Bloomsbury.

MICUȚA GLORIA S-A SCULAT DEJA. NU MAI E ÎMBRĂCATĂ CU uniforma de subretă de operetă, ci poartă un halat gri și părul îi este strîns într-un batic.

Îmi deschide ușa și privește peste umărul meu. Constatînd că stăpîna nu-i este acolo, se dă la o parte ca să pot intra.

Trecînd pe lîngă ea, o mîngîi.

— Doamna Filesco? spun.

Nu înțelege și îmi zîmbește prostește, roșindu-se în spatele pistruilor.

Scîrbit de această lipsă de înțelegere, mă îndrept spre bucătărie. Maica Trei Mere se află acolo, mai gelatinoasă și mai acră ca oricînd. Face o cafea care parfumează întreg subsolul. Trecătorii se opresc probabil în fața ferestrei, pentru a o mirosi cu tot nasul.

— Ascultă madam', trebuie să-ți spun vro două vorbe...

Încruntă sprîncenele pentru a putea traduce această propozițiune în english. Îi las timp să-și pună creierul în stare de funcționare și atac direct:

— Stăpîna e aici?

— Nu știu! răspunde ea după un efort mental laborios.

— Ei bine! interesează-te, fetițo!

— Cum?

— Întreab-o pe Gloria...

O cheamă pe Gloria și-i pune întrebarea. Subreta scutură din cap.

— Nu, traduce inutil bucătăreasa.

— Obişnuiește să-și părăsească şoferii în timpul plimbărilor?

Îi povestesc aventura, fără însă a preciza că am făcut și o mică cercetare în imobilul cu pricina. Îi mai spun că nu-mi amintesc locul unde am dus-o pe doamna Filesco.

— Am aşteptat toată noaptea la volan; dacă m-a adus din Franța ca s-o fac pe santinela, eu o şterg...

Nu pare prea emoționată, bucătăreasa.

Mă anunță că se numește Katty. Îi spun că e un nume fermecător, dar că nu de asta e vorba. Atunci, în cîteva cuvinte potrivite, alese cu grijă din vocabularul ei franțuzesc, mă sfătuiește să nu mă ocup de treburile Doamnei. Doamna

are poate o viață particulară, dar își plătește bine personalul și nu-i plac curioșii.

— O.K., fac eu, atunci, servește-mi o zeamă!

Înghit o cană de coffee și două eggs and bacon. Apoi urc în camera mea pentru a-mi spăla labele, cică. Nu mi-e somn, cu toată această noapte aproape albă. Dimpotrivă, mă simt teribil de treaz după cafeaua mamei Katty.

Ezit un moment, apoi mă hotărâsc să-i aduc șefului la cunoștință toată salata asta, deoarece, oricum o astfel de aventură merită să fie povestită... Apoi am chef să aud câteva cuvinte franțuzești. Ce vreți, așa sînt eu: nu un patriot exagerat, nu! Sînt chiar și împotriva granițelor, dar îmi iubesc patria, căci este singurul loc din lume unde poți să-l înjuri pe perceptor fără a risca să-ți frîngă oasele.

Îmi consult micul dicționar franco-english pentru a pregăti terenul și părăsesc azilul fără a mă mai ocupa de cele două dame.

Un factor împarte poșta dintr-un sac mare de pînză pe care-l ține în mînă, în timp ce un camarad de-al lui, care îl așteaptă la volanul unei mașini roșii, îmi indică pe unde să ajung la post-office.

Cu chiu cu vai reușesc să mă fac înțeles de operatoare. După câteva minute, îl am pe Bătrîn la capătul firului.

Vocea sa calmă îmi face bine.

— Iată-te! făcu el ca să înnoade conversația.

Îi spun povestea. Fără a omite nimic.

— E rocambolesc, concludă el.

— Chiar așa. Ce să fac?

— Așteaptă...

— Ce? Pe cine?

— Urmarea evenimentelor, spune el. Dacă Eliei i s-a întîmplat ceva, mai curînd sau mai tîrziu se va afla, dacă nu i s-a întîmplat nimic, pînă la urmă va veni acasă. Continuă-ți

jocul, identifică-te cu restul personalului și comportă-te exact ca el. Voi preveni Yard-ul de existența acestei case, ai adresa?

Din fericire, o notasem înainte de a-mi lua vaea de acolo. Am comunicat-o șefului.

— Foarte bine, spuse-el satisfăcut. Nu speram să ai atît de repede noutăți. Hotărît, lucru, cu tine totul merge perfect!

Și cu aceste cuvinte amabile închide telefonul și mă găsesc în mijlocul Londrei cu niște gînduri mai negre decît un voal de doliu.

Mă plimb puțin înainte de a mă duce at home. Ce-i lipsește Londrei sînt cafenelele cu terasă. Public-bars-urile existente sînt discrete ca băncile bisericilor de la țară...

Autobuze roșii cu imperială circulă cu toată viteza. Tipi cu pălării antediluviene merg cu o alură țeapănă și grăbiți, cu o umbrelă agățată de braț.

Ajuns la colțul dintre Bloomsbury cu Shaftesbury Avenue, mă opresc într-o piațetă triumphiulară în care sînt aliniate cabine telefonice roșii. Chiar în fața lor există o clădire mică: Crown Hotel, cu un bar la parter.

Intru. E Intim, cernit și miroase a bere. Pe perete un joc de săgeți. O teighea ocupă o mare parte a localului și o femeie blondă ocupă o mare parte a teighelei.

Este umflată, cu buze groase și grase, ochi nesfîrșit de albaștri și mîini mari cît niște broaște țestoase.

Mă salută cu o voce rîrîită. Apoi începe să scoată o poliloghie a naibii de scandată.

— I do not speak english, îi spun. Whisky și tăcere!

Acționează un levier de sub o sticlă de Gilbey fixată cu gîtul în jos pe perete. Lichidul țîșnește într-un pahar. Porțiile sînt infime în țara whisky-ului!

— Dublu! spun.

Are un gest de simpatie, pentru a mă face să înțeleg că-mi împărtășește întru totul părerea.

Gust băutura. Teribilă. Iată ce-mi justifică traversarea Canalului.

Îmi duc paharul la o masă și mă afund în gînduri. O sumedenie de întrebări mă asaltează:

De ce mi-a spus Elia s-o aștept dacă tot intenționa s-o șteargă din casa trucată?

Presupunînd că nu a dispărut de bunăvoie, de ce a fost atunci răpită știindu-se că șoferul o așteaptă în fața porții? Era al naibii de periculos. Individul care a cheltuit o avere pentru a transforma această cocioabă în palat, nu cred că ținea să atragă atenția asupra sa.

Ridic mutra și constat că patroana mă privește cu bunăvoință. Ochii ei de păpușă umflată mă mîngîie cu un pic de extaz. Pe cuvînt, i-ar place să fie mîngîiată sistem franțuzesc, grămezii ăsteia de slănină.

Jenat și mai ales scîrbit, întorc privirea. Ochii mei trec la exterior, adică spre piațeta triumfiulară pe marginea căreia sînt aliniate cabinele telefonice.

Constat că una – cea care se găsește în fața ușii – este ocupată.

Un omuleț îmbrăcat într-un costum bej deschis și purtînd o șapcă cu cozoroc larg o ocupă. Pe piticul ăsta l-am mai văzut deja la oficiul poștal, cînd îi telefonam Bătrînului. Mă privea cu un aer interesat. Probabil că îl fascina mutra mea... L-o fi interesînd morfologia mea? Sau este pictor și unghiul meu facial îl inspiră? Îl supraveghez pe furiș și observ că și el face la fel. Dovadă: nu dă niciun telefon. Stă chircit într-un colț al cabinei cu viziera pe ochi și-i simt privirea.

Ia te uită!

Scot din buzunar o monedă și o întind grăsaniei.

Aceasta vine legănîndu-se. Picioarele îi sînt groase cît butiile. Are nevoie de o groază de voință ca să și le miște, îmi

cere o jumătate de peny plus o monedă întreagă și mă întreabă dacă este adevărat că francezii mănîncă broaște.

În orice caz, cam asta cred că m-a întrebat.

— Yes, îi răspund. Și chiar sînt nemaipomenite. Însă la broaște, ca și la dame, numai pulpele sînt bune!

Mă ridic și ies.

Sînt de părere că o mică plimbare se impune. Aș dori să verific dacă aschimodia aia în bej mă urmărește într-adevăr.

O iau pe Shaftesbury Avenue pînă la Cambridge Circus, unde circulația devine complicată. Mă opresc un moment în fața Palatului, because profit de un set impresionant de oglinzi.

Nu am greșit, mititelul e după mine.

Începe să-mi sară muștarul. Nu suport să fiu urmărit, socotesc asta drept o insultă personală și de fiecare dată am reacții violente. Primul meu imbold este să-i sar de gît maimuței și s-o fac să-mi spună ce a mîncat. Dar spiridușul meu profită pentru a se face prezent.

„San-Anțonio, îmi spune el, ești ultimul idiot. Uiți că ești în Anglia și că ocupi o situație de așteptare. Șeful tău a fost formal, să caști ochii și să aștepți să se deșire așa. De altfel, omulețul ăsta poate nici nu vorbește franțuzește și ai fi într-o situație caraghioasă dacă ar chema un polițist.”

„Bine, bine, i-am replicat în sinea mea, sînt destul de mare pentru a ști ce să fac, de la o vreme ies fără mama-mare...”

Dar mă calmez brusc.

Continui să avansez pînă la Charing Cross. O iau pe New Oxford Street și mă întorc cumințe la bază.

Înainte de a suna la ușa doamnei Elia arunc o privire peste umăr. Omul în bej continuă să fie în urma mea, subțire ca o nevăstuică.

Gloria îmi deschide.

Pare surescitată. Obrazul îi este roșu și are lacrimi în ochi.

O iau tandru de bărbie. Nu suport să văd lacrimi în ochii unei fete. Șoriceii sînt făcuți pentru a tenta motanii, nu pentru a fi supărați.

Se ferește de mine cu promptitudine.

— Ei bine! spun, ca și cînd ar fi putut să mă înțeleagă, ce se întîmplă?

— Se întîmplă că neroada asta e concediată! răsună o voce în spatele meu.

Tresar.

Elia Filesco este aici, severă, într-o toaletă nouă, mai strictă decît precedenta. Ochii ei căprui sînt complet reci, dar reci ca niște stridii și la fel de expresivi.

Rămîn tuț. Dacă vreți părerea mea, nu credeam că am s-o mai văd pe cucoană vreodată! Ceva îmi spunea că s-a terminat cu ea. Mă gîndeam că nu mai rămîne decît să i se descopere cadavrul adorabil, prin coclaurile unui teren părăsit.

Și iată că, dimpotrivă, este aici, în fața mea. Mai vioaie decît o întreagă maternitate, mai frumoasă decît o întreagă defilare de manechine pariziene.

— Ce mă privești așa? mă întreabă ea. Și mai întîi, de ce nu m-ai așteptat?

O privesc cît se poate de puțin amabil.

Cît despre tupeu, Elia nu se poate plînge, are buluc. Ca să-i ceri unui om să aștepte douăsprezece ore în fața unei case trebuie să fii plină de despotism.

— Dar am așteptat toată noaptea!

— Ești în serviciul meu, deci trebuie să te supui ordinelor. Am întîrziat la niște amici, nu e treaba ta să mă judeci, nici să ieși hotărîri. De asta te plătesc, și încă bine! Pe de altă parte, cu ce drept te-ai dus să te plimbi? Te aștept de un sfert de oră...

Îmi debitează toată salata asta ca un vînzător ambulant care turuie pentru a-și vinde aparatele de amestecat salată.

Dacă aş putea, i-aş trînti una peste mutră, dar mi-e teamă că aş provoca scandal în cartier.

Mă mulţumesc să strîng pumnii. Bagă de seamă şi zîmbeşte. Numai că zîmbetul nu-i schimbă cu nimic expresia, ba chiar o face şi mai veninoasă.

— Eşti nervos, şopteşte ea.

— Destul, spun eu, e o boală frecventă la francezi... Sînt impulsivi.

— Da, îmi răspunde, impulsivi şi se pare, sentimentali...

Vine direct spre mine, impudică, ca ieri în cameră. Cînd îmi atinge pieptul cu vârful sînilor, am impresia că am fost pus pe scaunul electric şi că un şmecher a dat drumul la curent.

O apuc sălbatic de ceafă. Se smuceşte să-mi scape, dar am nişte bicepşi de mecanică de precizie.

Cînd o sărut, aplicîndu-i trucul cu războinicul întors acasă, se lipeşte de mine ca un timbru pe plic. Îi dau drumul. Ridică mîna pentru a mă plesni, atunci, ce vreţi, San-Antonio are un rateu la motor. Îmi uit job-ul, ordinele, circumstanţele, data naşterii lui Napoleon şi îi îndepărtez cu stînga palma, iar cu dreapta îi trîntesc o scatoalcă pe obrazul drept, urmată de o alta pe obrazul stîng.

Uimită, cască gura. Obrajii i se fac ca focul.

„De data asta, îmi şopteşte spiriduşul meu portativ, îţi poţi face valiză şi reţine locul pe următorul feribot.”

Elia îşi freacă obrajii.

— Eşti un băiat interesant, spune ea cu simplitate, Du-te să pui valizele astea în maşină, plecăm în călătorie!

CAPITOLUL V. DEVIN MAESTRU BUCĂȚAR!

Rulăm în comoda D.S.

Cucoana s-a tolănit în spate, cu picioarele strînse sub ea, o țigară în gură și privirea absentă.

M-a ajutat cu sfaturile ei să ies din Londra. Acum sîntem pe șoseaua spre Dover și-mi face grozav de bine să respir aerul curat. Circulația londoneză mă obosește. E prea barocă... Autobuze cu etaj, taxiuri antice cu partea din față deschisă pentru bagaje, biciclete de pe vremea lui tata-mare, puternicele motociclete englezești, toate astea mă enervează. Acum, pe șoseaua mărginită de un interminabil gazon din care cresc căsuțe curățele, mai întîlnesc firește autobuze și motociclete ce trec ca meteoriții, dar sînt mult mai rare.

— Unde mergem? o întreb pe strania mea „patroană”.

— Ai să vezi, răspunde sec.

Mă încrunt.

— Vă întreb deoarece pe drumurile astea afurisite nu există semnalizatoare și dacă mă încurc...

— N-ai să te încurci. Ia-o prin Dartford, Rochester, Chatham, pe urmă îți voi da instrucțiuni.

Conduc deci. Pentru a-mi calma nervii, apăs pe

accelerator fără să-mi pese că sârmanul motor e de-abia în rodaj.

Dar Eliei nu-i e teamă de viteză sau are încredere în talentele mele de șofer. Continuă să fumeze fără a-și pierde calmul.

După indicațiile sale, trec prin localitățile despre care mi-a vorbit. Circulația este dificilă din cauza aglomerației și străzilor înguste. Dar conduc impecabil. Am înghițit în trei sferturi de oră cele treizeci de mile care despart Londra de Chatham.

O colină abruptă îmi dovedește că Anglia nu este chiar atât de plată cum ne imaginăm.

— După ce ajungi sus, ia-o la stînga! mă avertizează Elia.

— Perfect, doamnă.

Ajung în vârful colinei și observ la stînga marea cenușie, înecată într-un soi de ceață. Apare un drum îngust, pe care intru fără nicio ezitare. Curge sinuos către coastă, între două garduri vii bine tăiate.

Ajungem într-un sat destul de drăguț, pe nume Gilligham. Vîntul suflă tare pe aici. Valuri albe sosesc în galop din fundul orizontului. Merită să privești!

Splendid, murmur eu.

— Ieși din sat...

Șoseaua se îndepărtează de mare. Duce spre o cîmpie tristă și pietroasă. Asta cam o milă, apoi din nou marea.

Vîntul culcă grozama la pămînt. Locul este complet pustiu.

— Atenție! șoptește Elia... La dreapta vei da de un drumeag. Nu-l vezi decît cînd ajungi la el!

Manevrez docil.

— Aici!

Mă conduce cu autoritatea unui comandant de batalion.

Descopăr drumul de care mi-a spus; de fapt este mai mult

o potecă. La capătul lui apare o vilă cu un aspect foarte respectabil.

Presupun că ne ducem în vizită. Trebuie să fii ținut ca să-ți construiești o cabană într-un loc atît de dezolant, în fața Mării Nordului.

Dar Elia are prieteni cu gusturi deosebite în materie de home!

Urmez drumul și opresc în fața vilei. E închisă ermetic.

— Iată cheile! spune femeia. Deschide!

Deci, căsuța îi aparține. Curioasă vilegiatură!

Urc cele patru trepte ale peronului și deschid ușa. Un vag miros de închis, acru și deprimant, mi se instalează în nări.

Vila e mobilată stil burghez englez. Solid, fără extravagantă.

Elia intră în casă în urma mea. Se duce și deschide ușile camerelor, apoi ferestrele, pentru a aerisi. Pînze de păianjen atîrnă în colțurile întunecoase.

— Adu-mi valizele! ordonă ea. Apoi mătură odăile de jos.

Mă ia drept valet?

O privesc.

— Nu face mutra asta, vom rămîne aici cîteva zile, fiecare trebuie să facă cîte oeva, nu?

Fac un semn de aprobare; mai curînd un semn de resemnare, și mă duc să iau valizele. Dacă vrea să stea în casa asta îndepărtată, de ce nu și-a adus femeile?

Și mai ales de ce a concediat-o pe micuța Gloria? Această concediere brutală mi se pare bizară... la fel și restul. În orice caz, mama Trei Mere – Katty – ar fi fost binevenită, în ceea ce privește pînzele de păianjen. Păianjenul trebuie să-i fie prieten, umflatei ăsteia!

Plimb o mătură nostalgică prin casă spunîndu-mi că meseria de agent secret te poate împinge în orice situație

dacă nu știi să te strecuri afară. Dacă m-ar vedea Bérú promovat la gradul de cavaler al măturii, ar plesni de rîs!

Cînd casa a căpătat un aspect îngrijit, îmi șterg fruntea ornată superb de o sudoare de fochist pe o locomotivă cu aburi.

— Merge, îmi spune Elia.

Tresar. E din nou aici. Grozav cum poate să apară fără zgomot! Și-a schimbat taiorul de tweed cu o salopetă de catifea roșie și un pulover gri.

O individă ca asta v-ar perturba obiceiurile, fraților; v-o anunț! Pantalonii îi vin bine zeiței ăsteia. Îi acoperă cu multă modestie ce are mai bun.

— Sînteți grozavă! nu mă pot împiedica să-i spun.

Complimentul îi aduce o scînteie de satisfacție în ochi.

Dar obrazul i se crispează.

— Mulțumesc pentru această apreciere măgulitoare, dar pe viitor păstrează-ți părerile pentru tine.

Zîmbesc ușor.

— Ce pot face? întreb foarte ceremonios.

— Focul...

— Pe vremea asta?

— Nu mă iau după calendar, ci după termometru. Fă focul în sufragerie, cred că soba e umplută. Altceva. Știi să gătești?

— Foarte puțin, totuși puținul ăsta va da rezultate mai bune decît cele obținute de bucătăreasa dumneavoastră de la Londra.

— Găsești alimente în valiza galbenă. Pregătește-mi ceva bun. Cînd isprăvești n-ai decît să apeși pe claxon, mă duc să fac o plimbare.

Dispare.

Fac un foc bun, iau valiza galbenă și o deschid pe masa din bucătărie. Conține un pui rece, ouă, șuncă, o cutie de compot, două sticle cu vin.

Inventariez dulapul din bucătărie și descopăr un bidon cu untdelemn și o sticlă cu rom începută. E și un sac cu făină. O gust ca să văd dacă nu e mucegăită, dar nu, totul e O.K.

Atunci mă hotărâsc s-o uimesc pe don'șoară. Iau un castron și prepar o cocă pentru clătite, tot ce poate fi mai cum trebuie. În timp ce „crește” urmînd principiile riguroase ale Feliciei, prepar o maioneză și am uimirea s-o văd legîndu-se pe loc! Băieți, cred că mi-am descoperit adevărata vocație! Haleala este punctul meu forte. În ziua în care voi părăsi poliția, am să deschid un restaurant împreună cu bătrîna mea mamă; vom pune la îndemîna tuturor pungilor friptura cu piper și iepurele cu muștar. Vom lua o fetiță de la țară ca să spele vasele și să-mi maseze spatele. Va fi o viață pe cinste; cea la care visează bărboșii, polițiștii și oamenii cinștiți!

Așez puiul pe un platou și mă duc să pun masa în sufragerie, unde focul troznește vesel. O adevărată viață de familie, copii! Nu-mi mai rămîne decît să agăț o tipă, s-o duc în fața unui primar și să-i fabric o duzină de plozi pentru ca să-mi asigur viitorul prin alocațiile plătite de stat pentru copii.

Pun puiul la vedere în mijlocul mesei; maioneza lîngă el.

Apoi, alerg să-mi fac clătitele. Reușesc să confecționez o jumate de duzină pe care le las la cald după ce le-am pudrat cu zahăr și le-am stropit cu rom. La momentul oportun nu va trebui decît să le flambez.

Satisfăcut, ies s-o chem pe cucoană. Nu-i prin raion. Cum ne-am înțeles, apăs pe claxon; vîntul dislocă mugetul cavernos.

Privesc în jur. Deodată, văd apărînd silueta roșie a Eliei. Coboară faleza săltînd. Privirea îmi urcă puțin și descopăr un fel de catarg plantat pe o stîncă. Acest catarg, l-am mai văzut și la venire, fără să-i dau însă nicio atenție, dar acum sînt

surprins să zăresc un drapel negru fluturîndu-i în vîrf, cînd adineaori era gol.

Fără îndoială, Elia s-a dus să ridice acest pavilion. Un nou „pentru ce” se adaugă la colecția mea de întrebări.

În ce scop face chestia asta? E vorba de un semnal? În acest caz, cui îi este destinat?

Intru în casă pentru a-i ascunde că sînt curios. Sosește, agilă, roșie, mirosind a vînt și a mare.

Femeia asta e o frumusețe. Nu mă pot împiedica de a o admira, fără disimulare.

— Mi-e foame! lansează ea aproape cu veselie.

Se năpustește spre masă.

— Magnific! șoptește. Hotărît, ești o persoană prețioasă.

Privirea îi este superb de impudică. Îi trîntesc o otheadă elocventă, dar nici nu-i pasă.

— Foarte prețios, murmur, și ca desert vor fi clătite flambate...

Se instalează.

— De ce ai pus sticla cu vin jos, lîngă sobă?

— Pentru a încerca s-o mențin la temperatura camerei.

Un Bourgogne roșu nu se bea rece!

— Trăiască Franța! spune ea cu gravitate.

— Mulțumesc, zic eu.

Ia cu furculița o pulpă de pui, apoi se răzgîndește.

— N-am poftă să mănînc singură, așază-te în fața mea.

— Cum doriți, doamnă...

Mă duc la bucătărie să-mi aduc tacîmul. Cînd revin, a umplut două pahare cu Bourgogne.

— Să bem, șoptește ea.

Ia un pahar și-l ridică în cinstea mea. Fac același gest.

— În sănătatea ta. Așa se spune la voi?

— Da, doamnă... Pentru frumusețea dumneavoastră!

Bem. Mă strîmb.

— Vinul ăsta nu e un Bourgogne autentic! constat. Pariez că idioata de bucătăreasă l-a cumpărat! Nu face niciun ban, umflata asta!

Pare să nu-mi observe vocabularul.

— Chiar așa.

Bea.

— Da, are un gust... Ei bine! destupă cealaltă sticlă.

Mă conformez în viteză, căci, vedeți dumneavoastră, dacă mi-e silă de ceva acel ceva este vinul prost. Scoțînd dopul, îmi urez ca măcar această licoare să fie potabilă.

Este.

Ne așezăm imediat la masă. Mîncăm în liniște, căci ne este foame. Apoi focul de lemne este o prezență delicată. Datorită lui și Bourgogne-ului plutim într-o toropeală agreabilă.

Mă ridic cu greu pentru a aduce clătitele.

Le aduc ca și cînd ar fi de plumb. Cu un gest vag, dau foc romului, după ce le-am așezat în mijlocul mesei.

Privesc flăcările albastre ale alcoolului ridicîndu-se liniștit. În spatele acestei bariere de foc, zăresc obrazul Eliei, înroșit de căldură. În acest obraz sînt doi ochi verzi, lucind intens, care mă fixează.

Îmi pun cotul pe masă, capul îmi cade peste el.

— Scuzați-mă, spun eu cu greutate.

Și încep să sforăi.

CAPITOLUL VI. VIAȚA ESTE FOARTE COMPLICATĂ

Visez o mulțime de chestii; chestii caraghioase. Nu mă obosesc să vi le povestesc căci m-ați lua drept un mare mincinos. Tot ce pot să vă spun este că în visul meu se află un uriaș care filfie un steag negru, un pitic care face injecții și o tipă care se lasă privită de oricine pentru infima sumă de cincizeci de centime.

Cu astfel de vise nu e nevoie să cumperi cartea visurilor, rezultatul coșmarului fiind, la trezire, un cap cît o baniță. Am senzația că în țeasta mea și-a găsit să aterizeze o escadrilă de avioane care n-a mai putut să ajungă la bază. Îmi vîjîie capul ca un stup de albine în ziua alegerii reginei. Și pentru că veni vorba de stupi, nu văd de ce n-aș spune cît de stupidă e trezirea asta din somnul meu de trîntor.

Limba îmi este lipită în gură. Pentru a o dezlipi mi-ar trebui un aparat de tăiat cu flacăra acetică!

Deschid gura și greața îmi întoarce mațele pe dos. Escadrila de avioane a cedat locul unei armate de fierari care încep să-mi bată cu toată puterea în tîmple.

— Dumnezeuule, spun eu, și totuși nu m-am îmbătat!

Curbat în două, mă duc la bucătărie. Elia nu e pe acolo. Îmi bag capul sub robinet și fierarii își domolesc puțin

bătaile. Apoi beau multă apă și zeamă de lămâie. Încep să mă simt mai bine.

„Ce ți s-a întâmplat, blegule?” întreabă spiridușul meu.

„Zotca, bîlbîu eu, vocea ta îmi face poftă să urlu!”

Se amuză și continuă:

„Te-ai lăsat dus de nas, băiete. Ți s-a dat o doză de soporific în băutură și ai înghițit-o ca un fraier ce ești. Gustul prost al primului vin, asta era. Puicuța asta de Elia te-a servit ca pe un domn. Ai înghițit hapul ca un nerod; asta te va învăța să nu mai ai încredere în prima tipă care e convenabil construită.”

„Închide botul!” mîrîi eu.

Spiridușul tace. Revin în sufragerie. E întuneric. Focul s-a stins în sobă. O lampă electrică, pusă pe numita sobă, împrăstie în încăpere o lumină verzuie.

Hotărît lucru, încep să-mi revin.

Masa nu e strînsă. Într-o farfurie au mai rămas două clătite de pripas. De mă pun și pe mine la socoteală, sîntem trei în aceeași situație.

Reperez prima sticlă de Bourgogne. O miros, vinul miroase bine. Îmi stăpînesc sila și înghit o gură de vin: e impecabil.

Deci, cel din paharul meu a fost drogat. Acum, rămîne să găsesc motivul pentru care Elia Filesco voia să mă adoarmă. „Pentru a fi liniștită”, îmi sugerează spiridușul. Perfect, dar în acest caz îi era mai ușor să scape de moaca mea trimițîndu-mă să fac o cursă la Londra, de exemplu, deoarece sînt în serviciul ei...

Mă așez într-un fotoliu pentru a putea gîndi temeinic. Nu sînt în Anglia decît de treizeci de ore, dar ce s-a întâmplat în aceste treizeci de ore este important în viața unui polițist.

„Ascultă, băiete, îmi spune, reia-ți raționamentul: Elia te-a drogat ca să nu iei parte la ceva, or acest ceva se pare că e o

întîlnire secretă. A preferat să te adoarmă în loc să te îndepărteze, pentru ce? Ei bine! nu sînt treizeci și nouă de soluții; dacă a acționat așa, e că nu avea încredere în tine. Indepărtîndu-te risca să revii să-ți bagi nasul pe aici pentru a o spiona.”

Întîlnirea era, se pare, teribil de importantă, pentru ca să-și asume un asemenea risc.

Îmi amintesc atunci de steagul negru care filfia de dimineată în vîrfurile catargului. Ea îl ridicase. Steagul nu putea fi decît din larg, era deci destinat cuiva care se găsea pe bordul unei nave... Acest cineva debarcase clandestin în timp ce eu dormeam.

Da, cred că e logic. Acesta este adevărul. Acum rămîne să aflăm dacă Elia și-a făcut bagajul sau dacă își va continua relațiile cu mine, cu tot incidentul!

Mă duc la fereastră. În umbră, părțile cromate ale mașinii lucesc palid; deci nu a plecat...

Ridic geamul și aerul proaspăt mă plesnește odată cu zgomotul mării care-mi umple urechile.

Respir cu voluptate briza sărată. Contribuie mult la restabilirea mea.

Arunc ochii pe ceas; anunță ora trei. Am soilit cam mult, fără doar și poate! Ca o anestezie generală! Jos pălăria! Puteam s-o mierlesc cu o doză ca asta! Oh, durerea mea!

Cu pași înceți revin în bucătărie unde, după cum v-am anunțat, găsisesem o sticlă cu rom, iar o înghițitură de alcool este cel mai bun leac împotriva G.D.B. Ca terapeutică e violent, dar în anumite cazuri trebuie să ai curajul să acționezi.

Romul ăsta nu e apa chioară, puteți să mă credeți. L-ai putea întrebuința dacă ai nevoie ca spirt într-o spirtieră. Produce o ciupitură în gît și lovitura de bîță în ceafă.

Mă scutur.

Apoi mă decid să o caut pe Elia. Este patroana escamotabilă. Dispare ca un vis la cîntatul cocoșilor. Sînt de părere că treaba ei particulară e isprăvită de mult și că trebuie să sforăie la ea în cameră.

Pentru a fi sigur, urc la etajul de deasupra, în camera în care am dus valizele. Dar ușa nu este încuiată și încăperea e goală. Cea din față, idem.

Cobor din nou. Desigur, Elia a întins-o. Bine, de data asta am înțeles; în loc de a mă lansa în căutarea ei, am s-o aștept fidel... Cît va fi nevoie.

Numai că pentru asta trebuie să fumez, și țigările mi-au rămas în cutia din tabloul de bord al mașinii.

Ies să le iau. Noaptea e groasă ca o melasă. Nici stele, nici lună. La cîțiva metri, marea se rostogolește mugind pe mal.

Un vînt aspru îmi mușcă obrajii.

Mă duc spre mașină, deschid portiera, ceea ce face ca lumina să se aprindă automat. Îmi iau țigările și mă pregătesc să cobor cînd privirea îmi este atrasă de un spectacol ciudat. Acest spectacol este afară. Îl pot vedea, sau, mai exact, îl ghicesc datorită luminii care se degajă din mașină.

Se găsește în fața mașinii, cam la trei metri. Aprind farurile și faimosul spectacol se luminează. E extraordinar! Rămîn paralizat în spatele volanului meu inert.

În fața mea, culcată pe nisip, cu brațele în cruce, se află Elia Filesco. Un tîrnăcop imens îi este plantat în piept și o fixează de sol.

Mă apropiu în lumina orbitoare împrăștiată de mașină.

Nu e un spectacol prea frumos de privit; dacă nu vă plac emoțiile tari luați mai bine un bilet pentru a vedea Scufița Roșie.

Elia a primit o lovitură de tîrnăcop în cap, care i-a împrăștiat creierii, O a doua lovitură de tîrnăcop, dată atunci

cînd era deja la pămînt, a străpuns-o fixînd-o de pămînt ca pe un fluture!

O ating, e aproape rece, ceea ce arată că e moartă de cîteva ore.

Mă ridic și mă duc să sting farurile, căci un asemenea spectacol poate înspăimînta și fluturii de noapte.

Luna, care iese din spatele unui nor unde stătuse ascunsă, aruncă o lumină palidă peste acest peisaj sinistru. Ridic ochii în direcția falezii și zăresc steagul negru care filfie la capătul catargului.

Mi-e deodată capul tot atît de gol ca un articol de André Billy. E un pic cam prea mult, înțelegeți?

Să pleci în England pentru a găsi o stăpînă ca o zeiță. Să fii violat de viu de numita zeiță. Să vizitezi o colibă trucată. Să iei masa într-o vilă pierdută și să te lași drogat... În mijlocul nopții să-ți găsești zeița cu mutra făcută țandări și cu pieptul garnisit cu un tîrnăcop pe post de broșă, mărturisiți că e suficient pentru a-ți pierde mințile, nu?

În orice caz, amicul vostru San-Antonio, omul care înlocuiește untul și soții absenți, e foarte afectat de evenimentele astea.

Mă rog, o fi Anglia prin definiție țara fantomelor, a misterelelor și a prezervativelor, dar oricum!

Intru în casă să caut un telefon. Dar mă opresc, spunîndu-mi că neștiind niciun cuvînt din limba lui Shakespeare îmi va fi cam greu să-l întrebuițez eficient.

Atunci revin la mașină și o pun în mișcare, avînd mare grijă să evit cadavrul; în fond, Elia îmi plăcea și ar fi păcat să oucid a doua oară.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL VII. SE FAC ÎNSCRIERI PENTRU MISTER

La această oră din noapte, străzile din Chatham sînt pustii și întunecoase.

Traversez orașul în lung, apoi în lat, fără să găsesc niciun post de poliție. Atunci recurg la mijloace radicale: apăs pe claxon pînă la fund. În liniștea nopții, e un urlet sinistru, credeți-mă.

Se deschid ferestre peste tot și apar fețe uimite, buhăite de somn.

— Police! încep să urlu.

E un cuvînt magic, aproape internațional.

În curînd apare un tip, un bătrîn cu sprîncene groase și care poartă un costum larg ca un sac.

Mă întreabă ceva.

— Police! îi spun... Murder!

Ceea ce dovedește la ce servește să citești titlurile din *Série Noire*.

Papa dă din cap cu un aer competent, nu prea mirat.

Apoi mă duce pe un drum dosnic. La capătul străzii lucește o lumină caracteristică, lumină care, în cele patru colțuri ale lumii, anunță că acolo curcanii au o sucursală.

Tipul intră cu curaj primul și eu îl urmez, așa cum urmați

ghidul cînd vă duceți să vă povestească despre Versailles la fața locului.

Intrăm într-o cameră cenușie și tristă care seamănă cu un post de poliție francez cum seamănă o soră geamănă cu fratele ei geamăn.

Un polițist se află acolo, cu capul gol, prăvălit pe o revistă cu poze.

Văzîndu-ne intrînd, ridică capul.

Bătrînul îi spuse ce știe de la mine, adică relativ puțin. Cred că a venit momentul să intervin.

— I am, french, îi spun.

Și întreb cu un glas lipsit de speranță:

— De you speak french?

— Eu... răspunde celălalt.

E un roșcovan înalt, tot atît de ușor de îmblînzit ca o haită de lupi, dar îmi devine aproape simpatic.

— Ce există? mă întreabă acest demn reprezentant al legii britanice, care îmi pare că a exagerat cînd a pretins că vorbește franceza.

Mă gîndesc.

— Murder, spun. Telefonează la Scotland Yard, inspectorul șef Rowland.

Dă din cap.

— Nu Scotland, cînd murder! îmi explică el.

Insist cu multă autoritate.

— Inspector șef Rowland! pronunț cu voce fermă.

Ridică receptorul și-i dă drumul la pălăvrăgeală.

Se scurge un timp destul de lung. Papa care m-a condus aici așteaptă cuminte.

— Thank you very much, îi spun. You can go your bed!

Probabil că oricum este inteligibil, căci ne salută cu un aer jignit și se ia de mîină pentru a se duce la culcare.

În timp ce polițistul pălăvrăgește în aparat, aud numele lui

Rowland și, după mimică, ghicesc că inspectorul șef e în brațele lui Morfeu.

— Adresa sa personală! ordon.

Blegul înțelege și se informează. Apoi îl sună pe Rowland acasă. Din fericire, corespondentul patronului meu e acasă.

Iau receptorul.

— Inspectorul șef Rowland?

— Yes...

— Aici comisarul San-Antonio, sînteți la curent?

— Oh! perfect.

— Scuzați-mă dacă vorbesc franțuzește, dar în afară de argou este singura limbă vie pe care o cunosc.

— Nicio importanță.

Se exprimă cu multă ușurință. Accentul său nu e prea rău.

Îl pun repede la curent cu ultimele evenimente.

— Aș prefera să vă vorbesc, direct, spun eu, cred că povestea merită deplasarea, nu?

— Desigur, sosesc. Așteptați-mă la vilă.

— O.K.

Polițistul își exprimă respectul pe care ni-l poartă prin câteva cuvinte care nu au niciun fel de legătură, nici măcar intimă, cu franceza. Îl răsplătesc printr-un surîs care ar face-o pe mătușa Taylor să scrișnească din dinți de gelozie și mă întorc la vila pierdută.

Marea continuă să urle urît. Fluxul și refluxul fac un zgomot care-mi umple țeasta... Nori cenușii, opaci ca niște creieri de polițiști, continuă să se joace de-a „uite popa, nu e popa” cu luna.

Elia Filescu e tot lungită pe pietrișul aleei, cu tîrnăcopul înfipt în piept.

Ca ambianță, v-o recomand cu căldură... Cadavrul ăsta și vila pustie, ostilă ca un sergent de stradă căruia tocmai i s-a

strigat „moarte curcanilor!": plus faleza abruptă în vârful căreia filfiie un steag.

Pun deodată frână gândurilor. Ochii care se distrau cu imagini în direct s-au îndreptat asupra catargului, mult mai înalt decît casa. Or, steagul negru care filfia în vârful lui acum mai puțin de o oră nu mai e acolo... Dacă nu mai este, înseamnă că cineva l-a dat jos. Acest cineva nu poate fi decît asasinul. Era ascuns prin împrejurimi și, cînd m-a văzut plecînd, a dat jos drapelul negru.

Nu, nu se potrivește. Ar fi avut timp să-l coboare înainte de a mă întoarce din țara viselor! Cînd am descoperit cadavrul Eliei, era aproape rece. Între asasinat și trezirea mea, a trecut multă vreme...

Și totuși acest steag negru nu a zburat, mai ales că vîntul e destul de slab.

Capul îmi este plin de întrebări. Mă prinde și pe mine mirarea cîte formulare mi-am mai distribuit spre completare cînd am pus piciorul pe teritoriul britanic!

De ce m-a adus doamna Filesco aici? De ce a ridicat pavilionul? De ce m-a drogat? De ce au omorît-o? De ce nu m-au omorît și pe mine? Și de ce pavilionul a fost coborît între momentul în care m-am dus să anunț poliția și cel în care m-am întors?

Vedeți și dumneavoastră că fabricarea de „de ce”-uri continuă să-mi facă uzina productivă. Întreprind asta pe scară mare, cu riscul de a-mi rupe gîtul. Sistem San-Antonio! Luați un obiect spinos, îl înconjuțați cu întrebări, îl lăsați să fiarbă încet la bain-marie sau la baia turcească și-l presărați, înainte de servire, cu răspunsuri valabile.

În teorie e simplu, dar în practică, e greu de reușit.

Mă tratez drept glandă bătrînă și surmenată și pornesc în căutarea unei lanterne. Găsesc una într-un sertar din bucătărie.

Mă servesc de ea pentru a lumina puțin împrejurimile. Imediat constat că nimic nu e neobișnuit, proprietatea, în pofida cadavrului, e curată. Mă duc pînă la șosea. Atunci fac o constatare de mare importanță. Începînd cu locul unde drumul face o curbă spre a ajunge la mare, amprente de pași sînt vizibile pe nisip. Pornesc de la drum către mare. Sau, mai precis, de la mare spre drum, deoarece sînt într-un singur sens. Le examinez de pe drum, căci nu vreau să le stric. Atît cît fasciculul lămpii îmi permite să văd e vorba de urmele a două persoane.

Aceste două persoane au venit dinspre mare!... Și nu s-au mai întors. Atunci, ținînd seama de faptul că în curte nu era decît o singură mașină, pe care am găsit-o la locul ei cînd m-am trezit, cum au plecat?

Aici, băieți, bag carburant în meninge. Între creierul lui San-Antonio și un mixer cu marcă de renume nu e o diferență mai mare decît cea dintre un perceptor și o turmă de vaci.

Băieții veniți dinspre mare. Grozav titlu!

Numai să mă duc cu o astfel de carte la editura Gallimard și toți ar sări pe ea cu ambele picioare. Și băieții ăștia s-au evaporat... E de neconceput că și-au luat valea după ce au ucis-o pe cucoană.

E ceva drum de aici pînă la next sat și apoi, aici, doi tipi care merg pe jos se observă ca o aluniță pe obrazul unei pinup.

Altceva. Cum se face că au lichidat-o pe Elia cu un tîrnăcop? Nu te plimbi cu o asemenea scobitoare la tine.

Mă îndoiesc că tîrnăcopul ar fi zăcut pe alea vlei. În orice caz, nu l-am remarcat. Deci, dacă vreunul din tipi îl avea cu el, înseamnă că îl și folosea. Și la ce folosește un tîrnăcop, dacă nu la săpat pămîntul?

Cel mai nimerit e să-l aștept pe Rowland, pe de o parte, și

ziua, pe de altă parte. În doi și pe lumină, cum ar fi spus Ponson du Terail, se face treabă mai bună.

Mă întorc la litrul meu de rom și pentru a omorî timpul și microbii, cum ar fi spus tot Ponson du Terail, îmi expediez franco o porție bună.

Nivelul a scăzut considerabil în biberon când aud un zgomot de motor.

Inspectorul șef își anunță sosirea.

Individul ăsta, ai impresia că a coborât dintr-o gravură englezească.

Închipuiți-vă un om de înălțime mijlocie, cu o față apoplectică, cu părul de un blond pal. Are buzele subțiri, privirea tot atât de inteligentă ca a unui pește sărat și e îmbrăcat cu un costum bej neutru care-i stă lipit pe trup cum e lipită o coajă de banană pe banană. Dar ce-i mai caraghios la tipul ăsta e pălăria. Poartă ceva gri, de fetru, cu un bor ridicol de îngust.

Își face apariția într-o mașină neagră cu o linie arhaică. La volan se află un tip deloc complexat care trebuie să fi căzut într-o noapte din lună și care n-a mai putut găsi cu niciun chip o scară destul de lungă ca să urce înapoi.

Înaintează.

— Comisarul San-Antonio, spun eu.

Înclină bustul. Timp de trei secunde își ridică pălăria.

— Rowland!

Ne strângem cu precauție laele. Apoi înaintează spre grămadă întunecată care zace pe alee. Privește lung tîrnăcopul și dă deoparte lațele Eliei pentru a-i vedea fața.

Se ridică.

— Să facem bilanțul, hotărăște el imperturbabil.

Ceea ce dovedește că toți english-ii au sînge de broască în canalizare!

CAPITOLUL VIII. MICILE DRUMURI CARE DUC LA ROMA

A face bilanțul constă desigur în a trece în revistă evenimentele în ordine cronologică.

Începem cu anunțul din France-Soir, continuăm cu sosirea mea la doamna Elia, apoi cu casa din Whitechapel și dispariția cucoanei, apoi nu uităm să menționăm urmărirea al cărui obiect am fost, de către piticul în bej; ajungem la plecarea bruscă din Londra după întoarcerea Eliei și concedierea Gloriei, subreta. Ne aplecăm asupra steagului negru, apoi asupra chestiei cu Bourgogne-ul saturat cu somnifer. Ajungem la crimă, la steagul negru dispărut, la amprente de pași în sens unic... Și rămânem aici, căci ziua care-și întorsese deșteptătorul pentru ora cinci începe să iasă din așternut.

Romul, cu toate că era first quality, mi-a produs o durere de cap memorabilă. Iar drogul absorbit cu o zi înainte nu e străin de starea mea. Mai am încă zgomote în țeastă și mă clatin ușor când umblu.

Rowland mă privește cu coada ochiului.

— Vă simțiți rău? întreabă el.

— Destul de rău, mulțumesc. Nu știu dacă vă dați seama cât rom a trebuit să îngurgitez ca să rămân pe picioare ore

întregi! O asemenea anestezie lasă urme asupra unui biped. Și, adaug, nu am luat decît o înghițitură...

Rowland aprobă.

— Ar fi interesant de dat la analiză restul de vin din paharul dumat, sau l-ai aruncat?

— Nu...

Mă duc spre masa din sufragerie și-mi găsesc primul pahar pe care-l pusesem pe marginea feței de masă.

— Iată-l!

Inspectorul dă instrucțiuni ajutorului său. Individul începe prin a căuta o sticlură. Găsește un serviciu de ulei gol, se duce să-l clătească și răstoarnă în el resturile poșircii otrăvite.

— Bine, spune Rowland, haide să aruncăm o privire faimoaselor amprente.

Orizontul se luminează. Aurora intonează un imn vieții. Astea toate pentru a vă demonstra forța mea poetică. Sînt un individ cam în genul lui Baudelaire, numai că nu-s în stare să-l traduc pe Edgar Poe...

Și afară de asta nu sînt un disperat, nici măcar în cazurile grave. Opera mea ar fi mai curînd: *Les fleurs du mîle*. Florile astea, le dau tuturor pipițelor care doresc să se înscrie în cartea mea de aur!

Citiți și dați mai departe.

Ajungem la plajă. Urmele sînt vizibile ca și cînd ar fi pe zăpadă.

E mai întîi o serie de amprente destul de mari, lăsate de labe bărbătești, și o altă serie de amprente mult mai mici, produse de încălțăminte de damă. Asta se vede nu numai după mărime, dar și după toc.

Dumnezeule, ce putea să învîrtească o puicuță în această poveste?

Cele două amprente de pași vin dinspre mare. Pe

marginea ligheanului care e marea găsim urme produse de o ambarcațiune. O barcă, probabil, care s-a oprit, a depus cuplul și s-a topit.

Rowland îi spune bipedului său să facă un mulaj al amprentelor. E o persoană metodică, nu credeți? Și al naibii de bine organizat, ca să aibă la el în mașină și ipsos pentru mulaje...

Noi aștia din poliție am avea multe de învățat de la Yard... Noi care ne facem treaba ca o scamatorie: nimic în buzunare, nimic în mâini. Numai mutra în spatele unei țigări!

— Bine, spune Rowland, să intrăm acum în casă și s-o percheziționăm minuțios.

Zîmbesc, because treaba asta o făcusem eu de mult. Dar, cum tot aveam ochii la mine, îmi spun că nu costă nimic s-o luăm de la început.

Trecem deci coliba prin pieptănul des, din pivniță pînă în pod, mergînd pînă la a bate în pereți ca să auzim, chipurile, dacă nu sună a gol. Dar totul e O.K. Vila asta, exceptînd izolarea în care e amplasată, pare cinstită...

— Toate astea-s foarte misterioase, nu-i așa? îi spun lui Rowland.

— Mult prea, răspunde el.

E un laconic, tipul ăsta!

— E și impresia mea, replic.

Își scoate pălăria cu boruri înguste și o ține în mînă cu dezinvoltura lui Anthony Eden.

— Vedeți, reia el, de obicei o afacere e misterioasă prin faptul că ea comportă elemente aprioric inexplicabile. Aici, nu numai că existau elemente inexplicabile, dar aceste elemente s-au produs într-o atmosferă misterioasă, nu știu dacă mă fac bine înțeleș.

— Admirabil!

— Pînă una-alta, continuă el, brusc dezlănțuit, casa din

Whitechapel este misterioasă, vila asta este misterioasă, steagul negru de asemenea...

— Amprente, adaug eu.

Mișcă din cap.

— Nu, nu vă împărtășesc părerea. Urmele sînt foarte explicabile: au fost produse de un cuplu debarcat dintr-o barcă. Ceea ce este inexplicabil este faptul că ele dispar... Cum a părăsit perechea casa?

Dau și eu din cap:

— Ei! asta...

— Sînteți sigur că nu mai era nici o altă mașină?

— Niciuna!

— Atunci, au plecat pe jos... Este singura explicație valabilă... cel puțin pentru moment...

Tresar.

— Nici măcar!

— De ce? întreabă Rowland pe un ton plictisit.

— Iată de ce. Steagul negru flutura înainte de a pleca să vă anunț. Nu mai flutura cînd m-am întors, adică trei sferturi de oră mai tîrziu, deci cineva l-a luat, sîntem de acord asupra acestui punct. Dacă acel cineva ar fi plecat pe jos, l-aș fi întîlnit pe drumul de pe mal, or n-am întîlnit nici suflare de om... După cum ați văzut, drumul șerpuiește prin stepă, care se întinde cît vezi cu ochii și nu are niciun boschet, nicio stîncă ce poate servi ca ascunzătoare.

— Exact...

— Doar dacă individul n-a fugit prin cîmpie...

— Nu-i imposibil...

Rowland își pune pălăria cu un gest grăbit.

— Acum, că s-a făcut ziuă, să urcăm pînă la catarg...

Îl urmez cu capul în pămînt. Cam sonat de istoria asta, San-Antonio al vostru, dragii mei. Cînd te găsești în fața unei

astfel de ecuații nu-ți rămîne decît să faci rost de o masă fără cuie și să chemi spiritul lui Pitagora...

Un drumeag șerpuiește prin iarba scurtă, rară, pietroasă, din spatele vilei pînă pe faleză. Urcă voios pînă în vîrf. Văzută de departe, faleza pare abruptă, dar odată urcușul început constăți că nu urci chiar Everestul.

Îmi iese un pic sufletul, însă exercițiul menține silueta.

Rowland pare că se plimbă pe Piccadilly Circus. Urcă poteca cu aerul că se află la promenadă. Nu e om, ci catîr! Așa e întotdeauna la english-i: își bagă sentimentele în buzunar și le acoperă cu batista!

Ajungem în fine în vîrfurile falezei. Aici vîntul suflă al naibii. Trebuie să te agăți de ceva, băieți. Vîntul ăsta i-ar smulge podoaba și unui încornorat ca Bérú.

Oricum, aici ziua a ieșit complet din scoica ei de nori. Frumoasă imagine, nu? Cînd voi începe să clocesc literatură înaltă, vor avea loc bătălii crîncene între editori, ca să mă publice; să nu ziceți că nu v-am spus!

Sîntem la piciorul catargului. E un adevărat catarg pentru a înălța un pavilion: are un sistem de role și frînghii și este vopsit cu grijă.

În iarba scurtă e întins steagul negru pe care-l văzusem fluturînd. Tipul care l-a coborît, l-a fixat pe sol cu cîteva pietre, să nu-l ia vîntul.

Rowland urmează potecuța care pleacă din stepă, printre tufe de iarbă neagră. Îl urmez, aplecat în două. Ceea ce căuta, nu era nevoie să termini o facultate pentru a o ghici: urme. Rowland cu micul său creier de furnică atrofiată, își spune că indivizii veniți din larg dacă au plecat pe mare și, cu siguranță nu pe drum, au întins-o pe aici. Într-un sens chiar, asta ar explica totul. După ce au omorît-o pe Elia, au suit pînă aici să dea jos steagul. Apoi m-au văzut că plec și au înțeles că

retragerea prin șosea le este tăiată. Cine știe dacă nu aveau intenția să fugă cu D.S.-ul?

O facem pe ogarul Pluto de-a lungul drumeagului. După un moment avem convingerea că, într-adevăr, niște tipi au parcurs pista asta nu de multă vreme. Ici-colo, pe marginea drumului, tufele de iarbă sînt călcate. Continuăm să înaintăm fără să scoatem o vorbă. Distanța între noi și coastă crește... Facem așa vreo două borne, apoi, brusc, poteca o ia spre un drum secundar, dar foarte carosabil. Îl trag de mîncă pe colegul meu.

— Privește asta puțin, Rowland.

„Asta” sînt cîteva picături de ulei, în praf, pe partea laterală a drumului. Picăturile astea arată că o mașină s-a oprit aici și că a staționat un timp.

Nu-i nevoie să-i fac inspectorului o schiță. A înțeles pe dată.

— Totul pare foarte organizat în povestea asta, spune el. Elia Filescu aștepta niște musafiri ciudați. A ridicat pavilionul pentru a anunța vasul care-i aducea că pot debarca. Apoi, v-a drogat ca să nu luați parte la întrevvedere. Aceasta s-a sfîrșit prost pentru ea. Au ucis-o pe tînără femeie. Apoi au urcat pe faleză pentru a coborî steagul, probabil pentru a-i face să înțeleagă pe cei de pe vasul ce-i aștepta, că nu mai e cazul să acosteze... Au plecat pe potecă, o mașină îi aștepta...

Se oprește și mă privește de sub pălăria lui caraghioasă, cu ochii săi de motan constipat căruia nu i s-a vorbit niciodată despre ulei de ricin.

— Tot ce spuneți mi se pare valabil, Rowland. Numai că dacă tipii trebuiau să plece cu vasul, nu văd de ce îi aștepta aici un automobil...

Ridică din umeri.

— La noi se pretinde că două precauții fac mai mult decît una singură, șoptește el.

— La fel și la noi, convin eu. Poate că aveți dreptate.

Facem cale întoarsă.

— Cu ce începeți ancheta? întreb eu mușcat de o legitimă curiozitate.

Ridică din umeri.

— Rutina, murmură el. Voi ancheta în toate porturile apropiate. Pentru a încerca să află dacă vreo ambarcațiune a plecat în larg noaptea asta. De asemenea, voi căuta să află dacă la Gilliam și Milton, orașe spre care duce acest drum, a fost observat un automobil... Apoi cercetările pe cadavru, amprente...

Nu răspund nimic. Toate astea, evident, sînt lucruri firești. Imposibil să faci altfel.

— Și eu?

Ridică o pleoapă.

— Dumneata?

— Care e rolul meu în toate astea?

Întoarce mutra și simt o ciupitură de furie în ceafă.

Rowland trebuie că-și spune că intervenția mea n-a servit la mare lucru. M-am purtat ca un bleg. Să te lași drogat ca un copilăș, nu-i prea grozav. În Japonia îți faci hara-kiri pentru mai puțin decît atît. Ascultați, prieteni, sînt sigur că dacă mi-aș pune candidatura pentru postul de împărat al blegilor, Rowland ar vota pentru mandea cu ochii închiși.

Și nu ar greși...

— Ce puteți face, declară el în sfîrșit, e să vă duceți la Londra și să rămîneți la Elia Filescu, pînă la noi ordine. Oficial, sînteți șoferul ei, deci puteți locui în casa din Bloomsbury un timp oarecare. Trebuie să aibă moștenitori... În fine, așteptați, poate iese ceva interesant.

Are dreptate. Tipul ăsta nici nu-și deschide de altfel gura fără să aibă dreptate. Înțelepciunea este rațiunea sa socială.

Asta se vede repede pe mutra lui haioasă, pe aerul lui

nefericit, pe fața lui de clovn trist. E un adevărat monument de tristețe. De închiriat pentru nunți și banchete!

Da, tot ce-mi rămîne de făcut e să mă întorc la Londra și să-mi fac jocul pînă la sfîrșit.

Urc în D.S. După ce am întins mîna și i-am strîns lopata lui Rowland, mă simt încă obosit și dezamăgit. Sînt zile în care viața are o mutră scîrboasă. Și asta este una din ele!

CAPITOLUL IX. LA FEL ȘI ÎN PORTBAGAJ

Regăsesc cocioaba din Bloomsbury liniștită și confortabilă împreună cu vaca de Katty înăuntru, mai lucioasă ca niciodată.

E singură în toată casa. După mutra pe care o arborează, îmi dau seama că e la curent cu moartea stăpînei sale. Probabil că băieții de la Yard au contactat-o și au venit să-i stoarcă informații.

Vorbim cum putem despre evenimentele nopții. Katty nu smiorcăie, nu. Glanda lacrimală nu e prea dezvoltată la ea; totuși ghicesc că îi este greu ca și cînd ar duce un tren de marfă în spate. Probabil că ținea la stăpîină. Era tristă, grășana, în bucătăria ei pavată, visînd ca un boa...

Își spune probabil că viața frumoasă s-a isprăvit și că va trebui să-și care hoitul la un birou de plasare. Perspectiva nu e prea frumoasă.

Pentru a suporta lovitura soartei își toarnă pe gît cantități enorme de coniac și asta îi înroșește și mai mult obraji.

O întreb dacă Elia avea familie în Anglia. Dă din cap și îmi spune că nu. De altfel, eventuala familie nu are prea multă importanță. Cînd moșul ei a dat ortul popii, a făcut un testament lung cît harta Atlanticului, prin care lăsa Eliei

uzufructul averii sale, fiind stabilit că la moartea acesteia averea va reveni unui club de jucători de cricket dezamăgiți sau vreunei alte chestii de genul ăsta.

Deci, fără doar și poate, moartea Eliei nu îmbogățește pe nimeni. De fapt acest omor nu are nimic dintr-o crimă mîrșavă, pentru gologani.

O întreb pe Katty ce atitudine să luăm în treaba asta. Este o bună politică de familie. Bucătăreasa îmi spune că trebuie să așteptăm instrucțiunile poliției. Pînă atunci, prepară haleala pentru dejun. Am senzația că felul de bază de azi va fi băutura.

Cum nu am nimic oficial de făcut, mă decid să fac o baie, prilej să-mi pun ideile în ordine. E radical pentru durerea de cap. Ies proaspăt ca un batracian și animat de cele mai grozave hotărîri.

Îmi examinez mutra în oglinda aburită de vaporii de apă și-mi spun cu toată sinceritatea că atunci cînd ai un asemenea fizic trebuie să-ți păstrezi încrederea intactă.

Oglinda îmi amintește că sînt San-Antonio, adică un mic descurcăreț, care nu plecase la plimbare atunci cînd zînela distribuiau inteligența. De cînd sînt la Londra, car cu mine un fel de mic complex din cauza acestei stări de slugă cu care nu mă puteam obișnui. Hotărît, acest înveliș mă jena la subsuoară.

În loc să-mi îmbrac livrea, pun un costum teribil: gri elefant, de-ar fi să-mi cred croitorul. Îi asortez o cămașă albă și o cravată gri deschis. Vedeți poza? O adevărată gravură de modă, copii!

Dacă redactorul șef al revistei Adam m-ar vedea, și-ar pune buluc pe urmele mele toată echipa de fotografi, și zău că ar fi normal.

Astfel îmbrăcat încep să scotocesc prin casă. Mi-ar place să pun mîna pe vreun indiciu. Știu foarte bine că treaba mea e

practic terminată și că nu pot să anchetez într-o țară străină, dar cu toate astea mi-ar place să pun laba pe asasinul Eliei.

Inventariez cu grijă camera acesteia, fără a găsi altceva decît toalete, blănuri și produse de înfrumusețare. Apoi trec în cochetul birou de alături. E o cameră tapisată cu satin gri și cu mobile de mahon. Caut în sertarele biroului, scot hîrtoagele care, desigur, nu pot să le citesc și deci îmi sînt tot atît de inutile ca tunul omului-proiectil de la bîlciul lui Trône.

Mă decid să le las unde se află. Dacă prezintă vreun interes, Scotland Yard le va găsi.

Căutările mele sînt tot ce poate fi mai negativ. Furios, trec din nou prin dormitor, și în avîntul meu răstorn o cutie cu pudră ce sta pe marginea toaletei. Adun obiectul care, de mirare, nu s-a spart și observ ceva strălucitor în mijlocul pudrei ocre împrăștiate. Îl ridic: e vorba de o cheie.

E cheița plată a unei broaște de siguranță.

Privesc bucățica de oțel strălucitoare. Pentru ca Elia să creadă de cuviință s-o ascundă în pudra sa de orez, trebuia să prezinte un oarecare interes. Să fie cheia unei case de bani? Încep să cercetez pereții. Apoi ridic covoarele, chipurile ca să văd dacă nu există vreo trapă. Dar totul e teribil de normal.

Bag cheia în buzunar și ies din cameră.

Katty este pe coridor. Mă privește cu ochii ei tulburi care seamănă cu doi struguri conservați în rachiu. Gura îi este deformată de o strîmbătură.

— De unde o faceți? întreabă ea, pe un ton arțăgos.

— Am vrut să văd camera stăpînei. E un loc pe care șoferii n-au obiceiul să-l frecventeze.

O las să-mi traducă fraza și părăsesc baraca.

D.S.-ul așteaptă cuminte în fața peronului. Mă instalez la volan și pornesc. Dar nu ajung departe căci simt o neregulă la direcție.

Cobor: s-a spart un cauciuc din spate. Îmi vine să urlu căci

un cauciuc nou spart este un semn al destinului. Probabil că am luat un cui pe drumul spre plajă. Era atît de prost!

Ezit să schimb chiar eu cauciucul căci țin la perfecțiunea costumului meu, numai că pe de altă parte ar fi o muncă afurisită să explic unui garajist ce vreau de la el. Îmi scot haina cu curaj și o întind pe spătarul banchetei. Apoi mă duc să deschid portbagajul pentru a lua ce-mi trebuie.

Nostim material, într-adevăr.

În ladă se găsește desigur roata de rezervă, dar se mai află și altceva, și acest altceva e un splendid cadavru.

Este răsucit într-un mod de necrezut. Îl ating și-mi dau seama că e țeapăn. Privindu-l bine, văd că e vorba de o femeie. Dar nu e ușor de constatat, căci pachetul e tot ce poate fi mai diform, pe cuvînt!

Îl trag puțin spre mine. Îl deplasez ușor într-o parte și-mi rețin un gest de mirare: moarta nu e alta decît Gloria, subreta concediată.

Închid urgent capacul portbagajului, îmi șterg sudoarea care-mi curge pe frunte și rămîn un moment aiurit și nehotărît.

Știu bine că în meseria mea nu trebuie să te miri de nimic, în caz contrar e mai bine să te faci vînzător de stridii, dar oricum, cîteodată ți-e dat să vezi niște orori...

Un mister în plus de adăugat la colecția mea deja copioasă.

Un cadavru!

O nouă întrebare!

De ce a concediat-o Elia pe Gloria? Cine a ucis-o pe subretă? Și unde? Și cînd?

Vedeți că noua întrebare se multiplică cu amabilitate, că se lungește ca picioarele telescopice ale unui aparat fotografic sau ca o conductă în construcție.

Mă gîndesc un pic. Pot totuși răspunde la unele din subîntrebări. Gloria a fost omorîită pe plajă sau în vila

pierdută, aproape în același timp cu Elia. Este complet rece și moartea s-a instalat în ea de cel puțin opt ore. Or, de cînd am văzut-o pentru ultima dată, adică de ieri dimineața, nu am părăsit mașina, decît, evident, în timpul nopții. Ceea ce înseamnă că biata fată a fost omorîta pe cînd dormeam și băgată apoi în portbagajul Fregatei.

Cum de se găsea la vilă? Oare ea era femeia misterioasă care a coborît de pe vas?

Redeschid portbagajul pentru a examina pantofii moartei. Constat că sînt plini de nisip. Deci, Gloria este negreșit cea care a venit din larg împreună cu un bărbat. Și acest bărbat a omorît-o pe Elia, apoi a omorît-o și pe Gloria! Doar dacă nu e invers...

Elia își concediasse femeia de serviciu și totuși o aștepta noaptea trecută, căci e clar că aștepta musafiri de vreme ce a ridicat steagul negru și m-a drogat...

Toate astea sînt afurisit de rocambolești, nu credeți? Pe cuvînt, cădem în probleme de algebră. Or, detest problemele de algebră!

Îmi spun că trebuie să-l anunț pe Rowland de această nouă fază a afacerii. Dar la gîndul că iar îmi va pune întrebări cu aerul lui prea calm, de sub caraghioasa lui pălărieuță de clown în concediu, mă întristează. Gîndindu-mă bine, dacă nu s-ar fi spart cauciucul, n-aș fi descoperit cadavrul încă multă vreme.

Încui portbagajul cu cheia și apoi părăsesc mașina, nu fără a arunca o ultimă privire asupra cadavrului bietei fete. Nu știu din ce cauză a murit, pentru că nu are nicio rană aparentă, dar mă îndoiesc că ar putea să i se tragă dintr-un guturai...

Din doi pași reurc peronul. Sun și dolofana Katty vine să-mi deschidă...

Are privirea și mai tulbure ca înainte. E pe punctul de a-și

confeționa o beție pe cinste, băbăția! Cu coniacul pe care îl înghite ai putea îmbăta un regiment de Horse-Guards.

— Ce dorești? mă întreabă cu o voce care seamănă cu mugetul unei vaci ce fată.

— Unde locuiește Gloria?

Înțelege imediat. Demarorul îi funcționează perfect.

— Pentru ce?

— Îi lăsasem un costum să-l dea la curățat și cum a plecat fără să-mi spună unde l-a dus trebuie să dau de ea...

Katty ridică din umeri.

— La tată, spune după un moment de tăcere, Liverpool Street, one hundred and forty six!

— Good!

Mă pregătesc s-o șterg, dar sună telefonul. Katty, oftând, se îndreaptă spre birou. Printr-o serie de uși o văd ridicând receptorul. Scoate un mormăit în aparat și-și ascultă interlocutorul. Alt mormăit și apoi mă cheamă.

Mă duc și-i smulg receptorul din labă. E Rowland.

— Sînteți... șoferul? mă întreabă el.

— Da...

— Cum vă simțiți?

Uimit de această sollicitudine, șoptesc:

— Mulțumesc... bine...

Oftează.

— Duceți-vă, totuși, la un doctor.

— Ce idee!

— Laboratorul mi-a comunicat raportul cu privire la vinul drogat.

— Ah! da...

— Conținea o otravă extrem de violentă. Nu știu cum să vă traduc cuvîntul, este destul de complicat și în engleză...

Îmi simt pielea fleșcăindu-se ca o lăptucă veștejită.

Otravă...

— Da... Desigur, nu ați băut decît o cantitate insuficientă...

— Din fericire.

— Altceva, am supus paharul dumitale și cel al doamnei Filescu analizei laboratorului, au găsit amprente a două guri pe cel al dumitale... A băut și altcineva din el? Ridic din umeri.

Apoi, deodată, capul mi se luminează, ca la circ cînd caii vin să danseze pe marea arie din Cavaleria Rusticană.

— Da, poate... Poate că într-adevăr a mai băut cineva din paharul meu, noaptea trecută...

— În acest caz, spune Rowland, cinevaul ăsta trebuie să fie foarte bolnav.

— Cred chiar că e mort. Veniți să aruncați o privire în portbagajul mașinii staționată în fața casei.

Cu aceste cuvinte închid telefonul și o roiesc. În ultima clipă m-am decis să nu mai stau pe gînduri și să-l anunț pe Rowland, deoarece am impresia că Gloria i-a tras la măsă cu moartea-șoarecilor, ca mine. Doar că a avut mai puțin noroc și a rămas rece, definitiv.

Ce naiba învîrtea în plină noapte la fosta ei stăpînă? Acum înțeleg o mulțime de lucruri. Între altele, pentru ce m-au cruțat. Asta mă deranja. Greșeam: departe de a mă proteja, am fost primul atacat. Numai că San-Antonio este un Rasputin de rasă bună. Digeră otrava așa cum înghițitorii de săbii digeră cuiele de tapițerie. O mică înghițitură și s-a terminat.

Îmi așez fundul pe un fotoliu și-mi cațăr ciupicii pe masă, așa cum fac inspectorii americani cînd au o reuniune la șeful lor.

Da, da, ceața începe să se împrăștie.

Gloria avea combinații suspecte cu Elia. Era mai mult decît o femeie de serviciu, „stăpîna” mea și-a concediat

servitoarea pentru a păcăli pe cineva. Dar, în acea noapte, o așteaptă... Și așteptînd-o, îmi administrează otrava. Era, într-adevăr, cea mai bună metodă ca să scape de mine! De ce să mă asasineze? Evident: pentru că îmi descoperise adevărata identitate.

Cum?

Acum, am o bucățică de idee care mi se plimbă prin țeastă... Mă gîndesc la mititelul în bej care mă urmărea ieri dimineța. Umbla după mine de mai multă vreme, probabil. M-a văzut intrînd la poștă. Cu puțină îndemînare a știut să-l facă pe funcționarul de la centrală să-i spună cui i-am telefonat. Cînd a aflat că era vorba de poliția pariziană, iluziile sale au început să-și ia tîlpășița.

Ce părere aveți de acest raționament? Poate e el cusut de mînă, dar e credibil, nu?

Nu poți cere mai mult unui raționament.

În orice caz, dacă e just, dovedește că Elia pusese să fiu urmărit.

De fapt, ce a devenit omulețul în bej? Plutesc în auriul imaginației mele.

— Nu el o fi cel care a debarcat pe plajă împreună cu Gloria? Ce veneau să facă musafirii ăștia în casa. Unde îi așteptau o femeie fatală și un agent secret presupus mort?

Ca să mă ucidă, ar fi trebuit ca Elia să fi fost pe punctul de a dispărea. Moartea mea nu mai avea importanță, nu risca să o jeneze...

Perechea sosește de pe mare, adusă de nu știu ce. De ce să vină de pe mare? Ce de încurcături!

Ce trebuia să se întîmple atît de important?

O vom ști oare vreodată?

Bărbatul a omorît cele două femei. Apoi a luat-o pe faleză, pentru a ajunge la șosea, unde îl aștepta o mașină.

Dar de ce naiba a vîrît cadavrul Gloriei în portbagajul mașinii și l-a lăsat pe cel al Eliei în mijlocul aleei?

Gonesc, aceste interminabile șiruri de întrebări cu un gest larg, apoi mă ridic.

Katty nu s-a mișcat din ușa a cărei lărgime o acoperă complet.

— Când a concediat-o doamna Filesco pe Gloria? întreb brusc.

Încruntă sprîncenele, apoi privirea îi devine gelatinoasă.

— Yesterday.

E rîndul meu să încrunt sprîncenele.

— Ieri?

— Da...

— De ce?

Umflata dă din cap cu un aer agasat.

— Nu știu...

Gloria plîngea cînd am revenit din plimbarea mea matinală. Făcea pe nebuna? Sau...

— Era de multă vreme în serviciu aici?

— Aproape doi ani...

— Și tu?...

E direct jignită, Katty. Apoi obrazul i se liniștește și, cu o voce aproape dulce, mă întreabă:

— Poliția?

A descoperit asta singură, cu capul ei mare. Probabil că un polițist sîrșește întotdeauna prin a fi descoperit, mai ales atunci cînd pune întrebări cu o oarecare insistență.

Ezit.

Dar după toate cele petrecute, ce risc? Dacă Katty este o bucătăreasă cinstită, nu poate să-mi producă necazuri. Dacă nu este o bucătăreasă cinstită, știe deja că fac parte din regimentul celor care reprezintă legea.

— Yes, răspund, poliția franceză...

Deodată devine drăgălașă, umedă, fondantă...

Mă asaltează cu întrebări cu o astfel de volubilitate, încît uită și puțină franceză pe care o știe.

O calmez cu un gest.

— De cît timp? reiau, imperturbabil ca Rowland.

— Patru ani...

— N-ai remarcat nimic suspect în casa asta?

Trebuie să repet întrebarea de patru ori ca s-o poată înțelege.

— No, răspunde. Doamna era foarte plimbăreață, dar totul era normal aici.

— Nu ai remarcat niciodată un prichindel îmbrăcat în bej cu șapcă și nas ascuțit?

Iau un creion și schițez neîndemînatic silueta îngerului meu păzitor pe o coală de hîrtie velină, filigranată.

Privește multă vreme schița neîndemînată, apoi zîmbește ușor.

— Yes, I know...

— Cum îi cheamă?

— Nu știu. A venit odată să aducă o letter.

— E bine de știut... De mult?

— Some weeks...

Îi întind cheile mașinii.

— Un inspector de la Yard va veni, îi vei da astea.

Bagă cheile în buzunarul șorțului făcînd un semn afirmativ. Am exact timpul necesar să o șterg înainte de venirea copoilor, căci pe aici poliția nu șomează pe drum.

Și, într-adevăr, de-abia îmi instalez fundul pe bancheta unui taxi, că mașina neagră a lui Rowland năvălește deja din New Oxford Street.

Mă tolănesc comod pe bancheta din spate.

— Liverpool Street! One hundred and forty six! lansez șoferului fără să respir.

E un tânăr în salopetă gri, cu părul ciufulit. Bolidul său i-a servit probabil reginei Victoria când se ducea la plimbare... Sînt nostime taxiurile pe aici. În față e loc numai pentru șofer, care stă într-o cutie cu geamuri. Alături de el, se află o platformă pentru bagaje. Doar detaliul acesta și este suficient pentru a constata că english-ii sînt persoane practice.

Băiatul își trece labele prin păr, așa cum l-a văzut făcînd pe compatriotul său Stan Laurel, apoi demarează brusc, ca și cum ar fi pilotat o navă interplanetară, nu un arhaic taxi londonez.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL X. FOTOGRAFUL

Liverpool Street este o arteră destul de importantă. Numărul 146 are patru etaje care compun un imobil destul de arătos.

E masiv, fără pretenții, dar vag burghez. Se ghicesc în interior apartamente cu lambriuri din lemn, draperii și chestii inutile, dar serioase.

Caut mărunțiș pentru a-l da șoferului. Cum mă observă ezitînd o bucată de timp asupra monezilor de argint și de nichel, mă întrebă:

— Sînteți francez?

Nici urmă de accent în glasul său. Tresar.

— Și dumneata?

— Nu, răspunde el, dar am stat zece ani în Franța; e o țară care-mi place mult. Acolo îmi petrec întotdeauna vacanța. Am o prietenă pe lîngă Lille. Vă place Lille? Este orașul cartofilor prăjiți! Nu se mănîncă decît asta, și se mănîncă tot timpul...

Are un aer vesel. Mica lui prietenă franțuzoaică l-a educat serios. I-a ros standing-ul pînă la dermă și acum tipul ar semăna cu un ștrengar parizian dacă nu ar avea o adevărată mutră demnă de a face de gardă sub stîncă Gibraltarului.

Am o idee luminoasă. Trebuie să vă spun că idei luminoase am în medie o duzină pe minut. Și sînt atît de luminoase, încît interiorul craniului meu trebuie să semene cu un foc de artificii.

— Te-ai plictisi să-mi dai o mîină de ajutor, prietene? întreb. Pentru osteneală îți voi da o liră.

E de acord în principiu și mă întreabă ce trebuie să facă pentru această sumă.

— Oh! nu să traversezi cascada Niagara pe o sîrmă, răspund. Numai să-mi servești un timp de interpret...

Coboară de pe banchetă și intrăm în imobil, ceea ce e cu mult mai preferabil decît să fi intrat în trupele aeropurtate.

Examinez plăcile de alamă fixate pe perete. Ce idiot am fost; îmi dau seama că am uitat s-o întreb pe Katty numele de familie al femeii de serviciu. Mi-a spus numai că locuia cu tatăl ei, deci trebuie să cercetez serios.

Îi explic șoferului anglo-francez ce trebuie să facă. Dă din cap plin de hotărîre și intră în clădire pe urmele mele.

Prima persoană pe care o întîlnim e o doamnă cu alură respectabilă, căreia un tip nu prea zgîrcit i-ar da șaiszeci de ani fără să se lase prea mult rugat.

Șoferul îi iese înainte. Schimbă cuvinte și, în sfîrșit, fața tipului în salopetă se luminează ca fațada unui teatru începînd cu ora 8,30.

— Omul pe care-l căutați se numește Paste, îmi spune. Are o fiică numită Gloria. Locuiește la etajul patru.

— O.K., urci cu mine?

E de acord.

În timp ce urcăm scara îi înmînez lira, pentru a-l face să găsească ascensiunea mai puțin lungă. Îmi mulțumește cu mult suflet, cavalerul volanului, își spune poate că nu întîlnești astfel de clienți în fiecare zi și că ar dori să aibă cît mai mulți pe viitor.

La etajul patru sunăm la o ușă. Dar nimeni nu răspunde. Sunăm din nou apelînd la aria „trei iezi cucuieți”, dar fără a obține nici cel mai mic rezultat.

— Am zbîrcit-o, îi spun șoferului, nu e nimeni...

Examinez ușa din fața nasului meu. Un fior ușor îmi trece prin ceafă.

— Am chef să mai aștept puțin, îi spun, că tot n-am nimic mai bun de făcut deocamdată. Mulțumesc, bătrîne...

Îi întind mîna. Se înșală crezînd că îi mai dau un bacșiș. Îmi privește laba cu aviditate, apoi realizînd că e goală, se întunecă la față și mi-o strînge cu ceva ce aduce a solemnitate.

În ceea ce mă privește, aștept să dispară, sprijinit comod de balustradă. Iar cînd aud zgomotul bolidului pe care-l lăsase în stradă, scot din buzunar cheița plată găsită puțin mai devreme în pudra de orez a Eliei Filescu.

Și dacă o scot, e doar pentru că am observat că ușa este prevăzută cu o broască de siguranță tot atît de lucitoare ca și ea.

Hotărît lucru, am o privire ce nu dă niciodată greș. Așa că puteți să vă scoateți în fața mea pălăria, ca la trecerea unei înmormîntări. Fără să protesteze, cheia intră în broască. Se manevrează cu ușurință căci limba broaștei e ușoară ca o labă de pisică. E o plăcere să ai de-a face cu o astfel de broască.

Intru într-o locuință confortabilă, dar învechită, care seamănă cu ceea ce fațada imobilului te făcea să bănuiești. Un hol mic și uși cu geamuri.

Intru în casă ca într-un han. Sînt frapat de un miros ciudat: mirosul caselor nelocuite. Și aici miroase a nelocuit!

Într-adevăr, un strat de praf acoperă totul. Sînt două camere în care paturile sînt nefăcute. Huse protejează mobila din salon. În bucătărie, pe arzătoarele mașinii de gătit au început să apară pete de rugină.

Îmi vine a crede că Paste, tăticul Gloriei, s-a dus să trăiască în altă parte de cîtăva vreme.

Caut în sertare, dar am impresia că cineva le-a răzuit, nu altceva, pe toate fețele. Sînt goale, arhigoale. Cineva a făcut curățenie generală în hîrtoage înainte de a o roi.

Le cercetez unul după altul și, deodată, tresar. Degetele mele, căutînd în fundul unui sertar, au intrat în contact cu o suprafață lucioasă. Scot sertarul și constat că negativul unei fotografii a rămas înțepenit pe fundul acestuia. Îl smulg și încerc să-l privesc în lumină la fereastră, dar tot ce pot distinge este un cuplu. Fețele nu pot fi identificate. Bag pelicula în portofel și o iau din loc.

Nu trebuie să umblu prea mult pentru a descoperi un fotograf. Există unul la colțul străzii Liverpool cu fundătura în care își adăpostesc poștașii mașinile roșu-pompier.

Individul este un tip înalt, blond, estompat. Îmi aruncă o privire catifelată și buzele umede încep să-i freamete.

Mă întreabă ce doresc, nu în engleză, ci în limba păsării paradisului, atît e de suav. Cum nu vorbesc nici păsăreasca și nici restul nu mă atrage, îl opresc întinzîndu-i negativul.

— Photograph, please. Quick!

Pricepe.

— How many time, insist...

— Tomorrow...

Mă apucă dracii.

— No! Pe dată! Imediat! No! E urgent!

Îl înspăimînt un pic. Îl și tulbur. I-am speriat întotdeauna pe pederăști.

Ia bucata de peliculă și face un gest vag.

Apoi îmi arată un scaun și dispare în spatele atelierului.

Aștept răsfoind o revistă. Pozele sînt teribile. E un reportaj despre muște și clișeele, în culori naturale, sînt nemaipomenite. Privindu-le, ai poftă să faci „bzz, bzz”!

Pun jos revista în momentul în care fotograficul meu revine ținând o probă udă într-un clește metalic. Se apropie de mine gîngurind. I-ar place poate să facă fotografii speciale, cu mine în rolul principal. Ar valora averi pe piață, credeți-mă! Tipii din Pigalle s-ar îmbogăți și eu de asemenea, dacă aş merge la procentaj. Va trebui să le vorbesc editorilor mei, în ziua în care memoriile mele îşi vor scădea tirajul.

Apuc cu delicatețe hîrtia lucioasă plină cu apă și-i arunc o privire. Ca surpriză este o surpriză: fotografia o reprezintă pe Elia Filescu în rochie de plajă alături de omulețul în bej despre care v-am mai vorbit. Acesta este înțolit cu un costum grozav de yachtman.

Subit, nu mai pricep nimic. Nu mă îndoiam că următorul meu lucra mîna în mîna cu „patroana”, dar de aici pînă la a mi-i imagina milionari pe o plajă, era un drum cam lung.

Acest drum, iată-l străbătut.

Pun fotografia între paginile notesului meu, spre marele necaz al campionului fotografilor, care-mi explică că o probă umedă trebuie menajată.

— How many? îi retez macaroana.

Îmi cere șase șilingi.

Îi dau și o roiesc, fără a lua în considerație ochiadele sale încărcate de lăcomie.

Dar pe trotuar mă opresc. Am spus deja că fotograficul locuiește foarte aproape de imobilul în care stătea Gloria Paste.

Ce căuta la ea această fotografie a stăpînei sale și a omulețului?

Conducîndu-mă tot după inspirație, reintru în prăvălie. Pe moment, fotograficul crede că m-am îndrăgostit de moaca lui și se bițuie de parcă ar fi o pendulă.

Cu o privire înghețată îi stopez elanul. Atunci cînd nu poți

răspunde la sentimente puternice, trebuie s-o spui de la început, întotdeauna.

— Ascultă, prietene, hai să-mi spui ceva...

Îl duc la lumină. Apoi îi pun fotografia sub nas.

— Do you know this man?

O privește scurt.

— Yes, răspunde el. He is dead.

Mi se pare că nu am înțeles bine.

Scot dicționarul și i-l întind.

Îl răsfoiește și se oprește la cuvântul dead, adică mort.

Îl întreb când.

Îmi răspunde:

— Luna trecută.

Atunci ridic din umeri, căci dacă mititelul a murit, asta nu s-a întâmplat demult, deoarece ieri mă mai urmărea pe străzile Londrei.

— His name? întreb...

Își lasă capul într-o parte, pentru a-și întreba memoria.

Apoi murmură:

— Paste!

Simt că-mi explodează pancreasul.

— Paste?

— Yes...

Izbucnește în râs, îmi ia dicționarul din mână și caută Paste. Și dă peste el, căci paste în engleză înseamnă „lipici”. Din cauza asta și-a amintit fotograficul. Pentru el, era un cuvânt nostim.

Deodată, mă reped în stradă, căci în clipa asta trece taxiul de adineauri. Tocmai a luat o clientă din stația vecină, dar îmi aude strigătul și frânează. Îl invit cu un gest imperios să coboare. Se supune după ce lansează o frază de scuze clienței sale, o lady grasă și roșie.

— Un moment, îi spun. Am nevoie de dumneata pentru o traducere.

Îi arăt fotografia.

— Tipul (arăt înspre fotograf) pretinde că îl cunoaște pe ăsta. Mă asigură că este Paste la care ne-am dus mai devreme. Întreabă-l cum și de cînd îl cunoaște.

Șoferul și fotograful se explică.

— A lucrat de mai multe ori pentru el, îmi traduce în sfîrșit șoferul. Locuia în casa alăturată. Se vedeau. Se pare că a murit luna trecută.

Scutur din cap.

— Aici nu se mai potrivește. L-am întîlnit pe stradă ieri...

Altă discuție.

— Probabil faceți o greșeală, mă asigură șoferul de taxi. Acest domn este absolut sigur. Paste a murit luna trecută, a văzut chiar și plecarea convoiului funerar.

Privesc cu atenție fotografia, încercat de nesiguranță. Dar nu, sînt sigur de mine și de faimoasa mea privire: tipul ăsta este cel care mă urmărea ieri, niciun fel de dubiu!

— Avea o fiică?

— Știți ce, face șoferul, îmi cer scuze, dar am o clientă și...

Îi dau o altă liră.

Asta face să i se oprească reproșurile, așa cum penicilina oprește infecția.

Îi cere relații despre Gloria. Fotograful ridică din umeri. Nu este la curent.

— Întreabă-l dacă a mai văzut femeia din fotografie.

Și la asta își scutură capul delicat. Nu o cunoaște pe Elia.

— Bine, mulțumesc!

Șoferul îl salută pe fotograf, îmi strînge laba și se duce la taxiul în care grasa lady roșie e pe punctul de a face apoplexie.

Îmi iau adio de la fotograf. Iată unul care mi-a fost mai mult decît folositor și asta mai mult cu creierul său decît cu

talentul său de societate. Mațele îmi chiorăie de foame.
Glasul ăsta nu trebuie niciodată să-l lași să urle.

Este rău pentru buna funcționare a intelectului.

Încep să caut un restaurant. Mă pregătesc să intru într-un stabiliment cu aspect sever, când îmi amintesc că în Soho sînt restaurante franțuzești.

Am niște idei despre un cocoș în vin. Și cred că mi-am meritat haleala și am dreptul de a înghiți o sticlă de Pommard veritabil în sănătatea acestui brav Paste, mortul care se distrează urmărind oamenii!

CAPITOLUL XI. UN CUIB NU PREA SCUMP

Sînt momente în afurisita mea de meserie cînd te întreb ce culoare ar fi putut să aibă calul alb al lui Henri IV, atît te zăpăcesc evenimentele.

De trei zile sînt ca un boxer care a fost legat fedeleș pe ring și căruia adversarul îi tot cară la pumni în mutră.

La fiecare două ore în medie se întîmplă cîte ceva atît de puțin obișnuit, că pare inventat de un autor de romane polițiste care a înghițit prea mult molan. Stau și mă întreb dacă sînt la Londra sau într-o casă de nebuni.

Iată că după descoperirea cadavrului subreței aflu că tatăl Gloriei nu este altul decît așchimodia care mă urmărea ieri dimineața și cum am aflat asta, mai aflu și că individul cu pricina este mort și îngropat de o lună de zile.

La fiecare cinci minute scot fotografia din buzunar și o uzez cu cîte priviri o bombardez. Totuși, nu greșesc, simțurile mele nu abuzează de mine (chiar dacă eu abuzez cîteodată de ele!). Este chiar omulețul care face pe nebunul într-o țoală de milionar lîngă Elia Filescu, celebra cîntăreață, sanchi!

Doar dacă nu are un frate geamăn...

Desigur, asta se poate întîmpla, dar, oricum, nu trebuie să

te joci cu verosimilul, căci riști să recurgi la spiritism cînd nu e încă nevoie.

Descopăr în Soho un drăguț restaurant italianesc. Renunț la cocoșul în vin și comand spaghetti bologneze și un escalop cu verdețuri.

Tot mîncînd, îmi rumeg gîndurile că aș lăsa-o mască și pe vaca-care-rîde.

Îmi spun că trebuie să te cramponezi de parapetul rațiunii atunci cînd bate vîntul neverosimilului. Ei? Ce părere aveți de metafora asta? Merită să o nichelezi și s-o expui la salonul automobilului, raionul accesoriilor.

Rațiunea îmi spune că un om îngropat nu se putea plimba decît dacă are însușirea de-a o face pe fantoma; caz în care sindicatul de inițiativă din Edimburg, Scoția, nu ar fi ezitat să-și asigure colaborarea sa pentru a bîntui castele istorice de pe acolo.

Concluzie: sau omul în bej are un frate geamăn, sau nu este el cel îngropat. Toate astea nu-mi par nici ortodoxe, nici apostolice, nici romane.

Cînd mi-am isprăvit haleala, cer telefonul și formez numărul lui Rowland. Nu este la birou și am ca o bănuială că se ocupă de colecția de pipițe moarte pe care i-am pus-o la dispoziție.

Întreb cu destulă greutate dacă vreunul din asistenți ciripește franțuzește. Mi se prezintă unul.

— Aici, comisarul San-Antonio, spun. Sînt în legătură cu inspectorul șef, sînteți la curent?

— Da.

— Aș dori să am urgent informații despre un anume Paste, mort luna trecută și care locuia pe strada Liverpool la 146. Se poate?

— Da, domnule...

— Cît timp vă trebuie?

— Depinde, să spunem o oră..:

— O.K., telefonați-mi rezultatul acasă la Elia Filesco; Bloomsbury Street, cunoașteți?

— Da.

— Aștept, grăbiți-vă!

Închid telefonul și părăsesc restaurantul.

Cu pași majestoși ajung acasă la Elia. Prieteni, încep să fac progrese surprinzătoare în ceea ce privește orientarea în Londra.

Într-un sfert de oră am descoperit strada isprăvilor mele. Katty este tot acolo, mai grasă, mai lichidă ca niciodată. Ochii îi atîrnă pe obraji ca și cînd au început să-i fie scoși cu un încălțător de pantofi.

Scoate un mic suspin de ușurare cînd mă vede.

— Police a venit, face ea. Scotland Yard... Good!

— Știu...

— Gloria is...

— Știu...

Se repede la mine vehementă, atît de vehementă că nu mai știe ce spune.

O car în bucătărie și primul lucru pe care-l văd e o sticlă de coniac cum nu se poate mai goală. Și-a cam făcut de cap Katty! O adevărată campioană a biberonului! Ce contează pentru ea sînt faptele, nu vorbele; visul ei ar fi să aibă un pipe-line particular, cu mai multe canalizări pentru a-și varia plăcerile.

— Știi că tatăl Gloriei e mort? o întreb.

Neagă din cap.

— Mort?

— Da, dead! The last month, luna trecută.

Numai să-i privești mutra și vezi că habar n-avea. Nu găsiți asta cam ciudat? Femeia de serviciu care-și pierde tatăl și nu-i spune nici măcar bucătăresei?

— Își vedea des tatăl?

— Nu știu...

Mai profitabil ar fi să încerci să lămurești lucrurile stînd de vorbă cu o bucată de unt rînced.

O las pe Katty la băutura ei și mă duc să mă instalez într-un fotoliu din salon, așteptînd ca tipul de la Yard să binevoiască să se manifeste.

Ceva îmi spune că în fața unei asemenea acumulări de fapte nu voi întîrzia să rezolv misterul. Adică misterele!

Cînd ajung la această concluzie optimistă începe să zbîrînie telefonul.

Îl ridic. E asistenul lui Rowland. S-a grăbit, tipul, căci nu s-a scurs nicio oră de cînd am vorbit cu el.

Mă anunță o chestie pe care încep s-o știu pe de rost. Paste (Arthur pentru dame) a murit pe 16 a lunii trecute la el acasă, și a fost înmormîntat în cimitirul din Ealing, din periferia estică. Era un vechi militar din armata Indiei.

Avea o fiică, numită Gloria, care are meseria de femeie de serviciu. N-avea familie. Trăia, singur, nu primea vizite...

E tot ce-mi poate spune.

Șoptesc „thank you very much” căci este genul de frază pe care un francez nepoliglot și-o poate permite și închid telefonul.

Cu pași rari mă duc la bucătărie. Katty e prăvălită pe masă, cu botul pe brațe, sforăind ca un raid al Royal Air Force în bazinul Rhur-ului. Caut în dulap și găsesc un biberon cu whisky. Este exact ce-mi trebuie.

Îl deschid și trag o înghițitură serioasă ca să mă carburez pentru un timp.

Îmi șterg gura cu mîneca, așa cum se obișnuiește în saloanele de pe bulevardul Saint-Germain și ies din casă cu un mers mai decis și mai rapid decît înainte.

Pe cer sînt nori gri, umflați ca mama Katty. Soarele s-a

pitit pe undeva și cîțiva stropi de ploaie încep să se terciuiască pe trotuar ca găinațul de porumbel.

Merg un timp la întîmplare fără nicio idee precisă, îmi spun apoi că întîmplarea nu e urma cea mai bună a polițiștilor. În consecință fac semn, unui taxi și cu o virtuozitate care v-ar face să vă uitați proteza dentară în paharul în care o puneți în fiecare seară îi explic șoferului că aș dori să merg la Ealing și-i cer să mă ducă la gara periferică care deservește această onorabilă localitate.

Face un semn afirmativ și o pornește ca și cînd l-ar auzi pe un tip că strigă „puneți mîna pe hoț” în timp ce el ar avea sub braț o geantă de damă de proveniență nedeterminată.

Alergăm nebunește. În caz că motorul e obosit și înghite ulei, eșapamentul trebuie să lase pe streets un silaj albăstrui.

Trecem de centrul Londrei, apoi de mahalale, și în fine de un fel de cîmpie. Încep să-mi spun că am greșit cînd am crezut că mă pot face înțeleș. Șoferul n-a priceput nimic din explicațiile mele, sau mai curînd, n-a înțeleș decît cuvîntul Ealing. În loc să mă ducă la gară, mă cară direct în localitate. Notati că voiajul este mult mai confortabil în taxiul său, dar și mult mai scump. Noroc că șeful meu mi-a dat ceva gologani. Nu în cantități astronomice, dar am suficienți ca să fiu la adăpost de vreo surpriză și chiar să mă adăpostesc în caz de ploaie. Astfel valurile de ploaie care curg, mă fac să apreciez confortul acestei mașini pompoase și masive. Pun un braț pe rezemătoare, cum făceau bogătanii în jurul lui 1920, căci mașina datează cam de pe atunci, dacă nu mă înșel, și mă las cărat ca un lord.

San-Antonio pe post de micul lord Fontleroy, vă imaginați figura? O puteți deghiza în pătlăgică vînată și prăji în ulei de măsline!

Case în culori vesele, copiate cu indigo, cu antene de televizor. Garduri vii tăiate grozav; autobuze roșii cu două

etaje, iar pe imperială o populație plină de gravitate, care privește peisajul ca o turmă de curcani ce se duc la o nuntă... Crăp de rîs, cu toate că nu-mi dau seama cum o să-mi adun oasele astfel risipite cînd o fi să cobor din mașină. În plus, curge din cer ca dintr-o vacă care a băut o sută de litri de infuzie de cozi de cireșe!

Adevărata Anglia, ce mai! Veselă ca un sfîrșit de lună în așteptarea salariului.

Rulăm astfel în murmurul neconținut al ploii (drace, iată că redevin poet!), timp de vreo jumătate de oră.

În sfîrșit, un panou discret anunță Ealing.

Șoferul, un grăsan cu mustață, se întoarce spre mine. Probabil mă întreabă unde să mă ducă.

— Cemetery! îi spun.

Îl întreabă pe un trecător care e drumul spre cimitir și mă duce în regatul întinșilor. Oprește în fața unui gard scund.

— O.K., zic eu, one minute, please!

Intru în cernita împrejmuire, cum spun tipii care fac literatură aruncînd praf în ochi.

Ce-mi pare curios e că zisul cimitir cu toate că este destul de mare, se pare că nu are paznic.

Pentru a descoperi ultimul lăcaș al lui Paste, va trebui să străbat micile alei presărate cu pietricele roz. Și fără impermeabil, sub torentul de ploaie, nu e prea amuzant. Dar meseria de polițist își are dezavantajele ei și succesul aparține indivizilor fataliști. Plin de curaj încep să colind cimitirul pentru a descoperi faimosul mormînt. Să citesc toate aceste nume pe care le găsesc complicate și cu care ochii mei nu sînt învățați, este un exercițiu obositor și deprimant. Și atunci îmi vine o altă idee. Îmi spun că cei morți de curînd trebuie să fie îngropați în fundul cimitirului, într-un loc care pare să fie adăugat la restul. Îmi îndrept cercetările spre această zonă.

Încă o dată, materia mea cenușie se dovedește a fi first

quality. Pic drept peste mormîntul care mă interesează. Este un cavou. Pe el este gravat:

ARTHUR PASTE

1904—1965

MI SE URCĂ SÎNGELE LA CAP. MORMÎNTUL ĂSTA E O INSULTĂ personală. Este misterul concretizat, scris, gravat în piatră și care-și bate joc de mine fățiș.

Sînt atît de furios încît trîntesc o lovitură de picior în peretele de ciment care închide căsuța cu cadavre. Evident, sună a gol, sinistru. Are de ce să te apuce tremuriciul din cap pînă-n picioare, dacă ești emotiv.

Dar pentru mine e o muzică agreabilă. Sînt ud ca o cîrpă de spălat pe jos și mi-e necaz pe mortul ăsta care-și bate joc de mine.

Privesc în jur. Cimitirul e izolat, ca aproape toate cimitirele din Europa. Este înconjurat de un gard viu, scund. Nu are paznic.

Hotărîrea mea e repede luată.

Mă întorc în fugă la șoferul care citește răbdător o revistă de curse. Îi spun să mă ducă în centrul localității și să oprească în fața public-bars-ului, deoarece nu poți întreprinde nimic ca lumea dacă nu dispui de numărul de calorii necesar.

Whisky-ul de adineauri a fost bun doar pentru ce-am făcut pînă acum, trebuie însă să prevăd viitorul. Plătesc cursa fără să fac mofturi, căci tipul este rezonabil. Apoi intru în bar și mă proptesc la enorma tejghea care descrie un cerc aproape perfect.

Trei pahare duble de scotch Gilbey și iată-mă gata să-l întîlnesc pe Cassius Clay pentru a-i lua titlul. Despre alcool se

vorbește în toate romanele polițiste; se pare că îi dopeză pe tipi; după cincisprezece whisky-uri, inspectorii demolează catedrala Westminster cu pumnii și fac față unui întreg șir de pipițe care de care mai bine făcute. Toate astea, băieți, sînt aiureli, literatură ieftină. În realitate, tipii care scriu o asemenea proză sînt persoane palide care au nevoie de vitamine; niște tipi pe care numai faptul că poartă pantaloni te face să-i iei drept bărbați; purtători de peruci, mai complexați decît un întreg spital de psihiatrie! În ceea ce mă privește, dacă beau sec e numai pentru că depășesc la cîntar optzeci și patru de kile, pe cîntare cinstite, și că un schelet ca al meu nu poate face minuni de vitejie doar cu înghețată. Să fim logici și să lăsăm să vină damele.

După cele trei whisky-uri duble înghițite, ies din bar cu un proiect destul de aiurit în bilă. Unul din acele proiecte care dacă dau greș îți ruinează cariera, așa cum un cutremur de pămînt ruinează o clădire.

Dar dacă nu sînt bărbatul care înlocuiește supozitorul teleghidat, cel puțin sînt acela care nu dă înapoi în fața riscurilor ce trebuie să și le asume.

Merg sub ploaia care acum curge supraabundent și primul gest este unul de autoapărare. Întru într-o prăvălie și-mi ofer un vechi impermeabil de pescar.

Este exact genul de veștmînt care îmi convine, mai întîi pentru că mă apără de ploaie, apoi pentru că e negru. Negrul merge admirabil cu noaptea. E un ton pe ton perfect. Aș spune chiar ton pe ton, căci este vorba de un impermeabil de pescar.

Asta pentru a vă dovedi că, în afară de o incontestabilă natură poetică, posed și una umoristică. Trebuie întotdeauna să ai mai multe corzi la arc și mai multe perechi de șireturi în sertarul noptierei.

Ieșind din prăvălie, intru într-un fel de fierărie-bazar de

unde cumpăr o daltă, un ciocan mare și o impozantă lanternă electrică.

Totul îmi încapă în buzunare. Am impresia că mi-am atașat un lest de scafandru, dar nu mă duc la recepția unei contese.

Acum, nu-mi rămîne decît să aștept noaptea. Noaptea este marea poetă a îndrăgostiților și a asasinilor. Este și cea a polițiștilor.

Întinericul este tocmai bun pentru a-ți face de lucru pe sub fusta unei dame sau pentru a-l ușura pe un trecător de portofel. Noaptea este tot atît de binevenită și pentru amatorii de spargerii.

Luînd drumul către cimitir, în amurgul ploios, prostul meu de spiriduș îmi șoptește în trompa lui Eustache:

„San-Antonio, iar ești gata să te apuci să faci aiureli. Cînd stai zece minute fără să faci o tîmpenie, începi să zgîrii pămîntul ca un taur care a zărit-o pe Ursula Andress a vacilor...”

„Tu, tacă-ți gura!” explodez...

Se topește. Lumini se aprind aproape peste tot mărite enorm de pavajul ud.

CAPITOLUL XII. UN CUIB NU PREA SCUMP (CONTINUARE)

Ce e drăguț la cimitire e că sînt departe de aglomerări, în colțuri pierdute, tot ce poate fi mai liniștit.

În spatele acestor ziduri, la umbra sălciilor plîngătoare, îți poți construi cu adevărat vila Mon Repos sau cabana Sam' Suffit...

Cinci metri pătrați de ciment și iată-vă instalați cu toată grija, ca niște papi, fraților! Niciun fel de polițe înapoiate, niciun fel de vânzări făcute prin intermediul receptorului, niciun fel de programe infecte pe ecranele televizoarelor, niciun fel de sergenți de stradă. Pacea, o ai în sfîrșit! Minunată, imensă, totală! Îți încalți papucii pentru eternitate și te lași să putrezești cu încetul, ca un băiat de treabă, fără să te mai necăjești că te înșală nevasta sau că ai urme de ruj pe care nu le poți explica! Porcăriile existenței nu depășesc gardul ruginit, așa cum nici articolele de critică dramatică nu depășesc rampa! Este reconfortant să te gîndești la cuibul ăsta nu prea scump. Bineînțeles, cum spune Bruant, ți se ia un preț exorbitant ca să fii băgat în pămînt, dar cheltuiala e repede amortizată! Nu mai ai de plătit gazul și lumina; nici facturi pernicioase, nici creditori! Îți instalezi micul laborator portativ și te distribui, afurisit de generos, chiar de ești avar!

Și-i dai azotul bătrânei pădii de deasupra! Și fosforul micului trandafir pitic pe care o văduvă l-a plantat într-un moment de nebunie! Darul persoanei tale! Ce spun: al naturii! Doamnelor muște, veniți primele! Luați-vă hrana de la acest brav corp care a fost atît de incomod cîteodată, atît de greu de fixat în ceea ce oamenii numesc: societate, sau: împușta asta de viață!

Meditez profund, cum o puteți constata, așteptînd să se întunece. Pentru asta, m-am instalat într-un refugiu de autobuz, nu departe de cimetery. Dar autobuzele nu trec prea des pe aici, în acest cartier nefericit, al morților și al prăpădiților...

În fine întunericul cade, gros, sumbru.

Atunci înaintez spre locul împrejmuț cu un gard de merișor tăiat fason Grand-hotel-du-lac. Nu știu dacă ați încercat să treceți peste un gard de merișor, amintiți-vă că e al naibii de greu. Ești mai bine apărat de plante decît de cărămizi. Nu știu pe unde să trec zidul ăsta de frunze. Atunci mă sucesc și mă răsucesc, cu speranța de a descoperi vreun punct slab, dar nu e genul englezesc. Tipii ăștia cînd fac ceva, o fac fără greșală. Iată de ce poliția și criminalii lor sînt primii din lume. Crimele de sfîrșit de săptămînă, sugrumătorii amatori, nu există așa ceva la ei, dar în schimb îl pot avea pe un Jack spintecătorul. Băieți capabili, nu glumă!

Mă hotărăsc deci, profitînd de un colț mai întunecos, să sar peste gard. Îmi julesc mîinile și chestii ascuțite îmi înțepă fesele. În sfîrșit, ajung de partea cealaltă.

Regăsesc fără probleme mormîntul numitului Paste. Din fericire se află, cred că am mai spus-o, chiar în fundul cimitirului, adică într-un loc foarte retras.

Întind pe pietrișul fin materialul pe care l-am cumpărat, și-mi fac rapid un plan de lucru. Ca toate cavourile și acesta

are o dală verticală, cimentată la partea sa inferioară. Trebuie deci să desfac această dală!

Iau dalta într-o mână, ciocanul în cealaltă și mă pun pe lucru. Cum loviturile metal pe metal fac un zgomot afurisit, înfășor capul ciocanului în batistă ca să înăbuș puțin zgomotul.

Așa-i mai acceptabil și asta nu poate împiedica morții să-și continue somnul.

Recunoașteți că-ți trebuie un curaj cu totul ieșit din comun ca să procedezi astfel, mai ales într-o țară străină ca Anglia, unde ești băgat la zdup dacă ai călcat un rățoi pe șosea!

În limbaj juridic, asta trebuie să se numească „violare de mormînt” și la tariful normal trebuie să valoreze între doi și cinci ani de pîrnaie.

Dar puțin îmi pasă!

Întîmplă-se ce s-o întîmpla, sînt la ultimul grad al termometrului, încă o linie și mercurul mi se urcă la scufiță!

N-am fost niciodată dotat pentru munca manuală. E un gen de activitate care mă cam depășește. Nu pot bate un cui fără să-mi zdrobesc cel puțin două degete, iar pentru a tăia drept o scîndură, veniți la mine altădată! Totuși, voința face minuni.

De bine de rău îmi continui munca și cimentul se fărîmițează în jurul dalei. Din timp în timp pun ciocanul jos pentru a verifica la lumina lanternei cum merge treaba.

E grozav! Am terminat destul de repede o latură întreagă a dalei și le atac cu curaj pe celelalte trei, oprindu-mă din cînd în cînd pentru a-mi șterge sudoarea și apa care curg pe obrazul meu.

O jumătate de oră de muncă și ajung la capătul eforturilor mele cît și la capătul dalei.

Un inel gros de bronz este fixat în mijlocul acesteia. Mă

sprijin, îl apuc cu ambele mâini și trag: merge. Merge chiar atît de bine încît sînt pe punctul de a cădea pe spate cu blocul de ciment peste mine drept cochilie de protecție.

Pun dala alături de cavou. Superbă distracție! Un aer împutit iese prin deschizătura descoperită. E un miros oribil, un miros infect care mă face să mă dau înapoi!

Să sosească Miss-ele Univers cu zîmbetele lor la comandă, fundurile lor cu schimbător de viteză și pretențiile lor absurde. Să vină să vadă un pic cum evoluează trupul, chiar atunci cînd e un exemplar superb!

Îmi spun, timp de o secundă, că nu voi putea niciodată intra în acest mormînt cu mirosul care domnește! Dar știu să-mi înfrîng repulsia. Mă așez pe marginea găurii, cu picioarele atîrnînd în interior. Cu raza lanternei mătur ultimul locaș al defunctului comandant Paste.

Cavoul are mai multe nișe, dar nu conține decît un sicriu.

Ezit pentru ultima oară, dar zarurile sînt aruncate. Bineînțeles, ar fi trebuit să-l anunț pe Rowland de descoperirea mea, iar el ar fi cerut probabil o exhumare, dar cît timp pierdut cu hîrțoagele!

Cu o detentă îmi dau drumul în mormînt. Un frig sinistru îmi cade în spinare și încep să tremur ca un nefericit. Reacionez făcînd cîteva mișcări de gimnastică, ceea ce, recunosc, e destul de puțin cuviincios într-un asemenea loc.

Acum rămîne de făcut lucrul cel mai neplăcut din toată povestea: să deschid sicriul. Da, să-l deschid ca să văd ce mutră are mortul care se plimba ieri în spatele meu.

Capacul sicriului este înșurubat cu grijă. Cu tăișul daltei încerc să răsucesc șuruburile, dar e imposibil, căci sînt blocate și pentru a reuși acum cînd umezeala le-a ruginit, mi-ar trebui o coarbă.

Ca în orice situație de excepție recurg la mijloace de excepție. Vîr ascuțișul dălții între capac și restul sicriului, ca

atunci cînd deschizi o ladă obișnuită. Încep să izbesc cu ciocanul. Nu-mi mai pasă de zgomot. Sînt mult prea grăbit. Duhoarea asta oribilă mă amețește. Mă întreb dacă voi putea rezista șocului și dacă n-am să leșin ca o femeiușcă căreia i s-a întors o unghie.

Acum regret că nu mi-am luat o sticlă cu ceva tare. Ar îi fost totuși necesar, nu?

În sfîrșit, nu te poți gîndi chiar la toate.

Cu măiestria unui dogar, ciocnesc în sicriu. În sfîrșit, simt că dalta își face loc în lemn și că intră. Cînd a pătruns pe jumătate, apăs energic și o trosnitură lugubră răsună în mormînt.

În clipa asta îl blestem pe șef care m-a băgat în afacerea asta! Oare nu aveam destule pe cap la noi, ca să mai venim să pipăim și cadavrele vecinilor? Ce combinație exista între Paste și San-Antonio? Vă rog să-mi răspundeți!

Partea inferioară a capacului cedează. Și atunci, iată oribilul val de putoare, moartea distilată care se năpustește în nările mele, care-mi ajunge pînă în stomac unde face o harababură afurisită.

Ce mirosisem pînă acum era parfum! O, strămoșii mei! Dar acum: să vezi Neapole și să mori! Ajutor! Să vină parfumul insulelor Borromee!

Trebuie să fii țicnit să te distrezi despachetînd tipi sau tipe care s-au retras din afaceri!

Furios, smulg capacul.

Îmi spun: „Micul meu San-Antonio, a venit momentul, clipa. Ia-ți privirea și uită-te cu ea în sicriu. Ce nu vezi în vitrină, vei vedea în interior. În trei secunde vei afla dacă nu cumva în loc de cap ai un bostan pe care ar fi poate cazul să-l dai deja la porci!”

Îndrept fascicolul lămpii asupra interiorului sicriului. Of,

course, mai întâi dau peste un cearceaf, așa cum se găsește o foiță de staniol între brânza camembert și cutia ei.

Smulg respectivul cearceaf și privesc.

Atunci, în loc să scot un strigăt sau un oftat cum ar fi fost normal s-o fac, rămân în picioare, mai uimit decât un voiajor comercial care la întoarcerea at home și-ar găsi nevasta în pat cu un cangur.

Am avut dreptate, nu bărbatul în bej își doarme aici ultimul somn, și era ușor să am dreptate, era suficient să nu crezi în fantome. Nu putea fi el, căci îl văzusem cu o zi înainte.

Nu, Paste n-a murit, în orice caz nu luna trecută. Cadavrul din cutie nu este un cadavru de bărbat; este vorba de o femeie.

Și o femeie care trebuie să fi fost foarte frumoasă. O constat cu toată starea ei de descompunere în care începe să intre.

Era blondă, între două vârste.

Și semăna extraordinar cu răposata Elia Filescu.

Ca o soră! Când o soră seamănă cu sor-sa, desigur!

CAPITOLUL XIII. UN CUIB NU PREA SCUMP (SFÎRȘIT)

De data asta afacerea se pierde în ramificații timpite. Să găsești în mai puțin de douăsprezece ore trei cadavre de femeie, recunoașteți că e totuși o performanță: în anumite regiuni de pe la noi se dresază porci pentru a căuta trufe... Ei bine, eu mă pot angaja pe post de căutător de dame care au mierlit-o, am predispoziții cât se poate de omologate!

A treia, dar nu ultima în ordinea cronologică a decesului, căci asta nu e deloc proaspătă!

Stăpînindu-mi pofta de a o lua la sănătoasa, examinez obrazul moartei. Nu prea arată bine fostul comandant Paste!

Pe ce privesc resturile acestei femei, pe atît sînt mai convins că seamănă teribil cu Elia. În măsura în care preupun că erau sisters. Asta ar fi culmea.

Îmi chinuiesc creierul să înțeleg ce relații existau între Paste și fiica lui, Gloria, pe de o parte, Elia Filesco, pe de altă parte, și această necunoscută îngropată sub numele de Paste. Caraghios amestec...

În orice caz, un lucru mai important decît afacerea însăși mă preocupă: va trebui să-l anunț pe Rowland de ultima mea descoperire; și asta-i o problemă mult mai delicată, nu? Nu știu cum va înghiți violarea mormîntului... În fine, trebuie să

poată să mușamalizeze povestea asta, doar că e nevoie să-l anunț în viteză, pentru că dacă cineva descoperă urmele vizitei mele nocturne, am impresia că se va urla rău de tot în presă.

Și cît despre urme, nu se poate să nu rămînă, deoarece îmi este imposibil să realez dala cum am găsit-o.

Părăsesc dalta și ciocanul în cavou, fiind inutil să mă mai încarc cu ele, și mă apropiu de deschizătură.

În clipa în care întind mîinile să apuc buza cavoului ca să ies din groapă, percep pe pietriș un zgomot foarte slab. Șira spinării îmi este străbătută de un frison, nu mi-e rușine s-o spun. Încep să am halucinații în groapa asta, în compania unui cadavru. Nu-i o oră prea potrivită pentru a vizita o femeie moartă de peste o lună!

Stau nemișcat. Toată ființa îmi este încordată ca un arc.

Știu că există necrofili, adică niște tipi cam dezaxați care, noaptea, dezgroapă morții pentru diferite chestii. Notați că treaba asta o avea farmecul său, dar eu prefer fotbalul.

Gîndesc profund, ca întotdeauna. Gîndurile îmi țîșnesc cu viteza luminii soarelui și, cîteodată, sînt tot atît de strălucitoare.

Îmi spun că dacă nu e vorba de un necrofil, este probabil o mîță plimbăreață. Ciulesc urechea. Da, trebuie să fie o mîță, căci liniștea a revenit, aproape completă, dacă exceptăm enervantul zgomot al ploii căzînd pe morminte.

Mai aștept puțin pentru a fi sigur că drumul e liber, căci am impresia că dacă vreun individ al nobilei Anglii m-ar vedea ieșind de aici ar urla ca nebunul, în ciuda self-controlului său. Îmi iau avînt și după o frumoasă execuție mă găsesc pe jumătate afară din cavou, cu bustul lungit pe pietrișul aleei, cu picioarele zgîriind pereții de ciment ai mormîntului. Mă tîrăsc un pic pentru a scăpa de legea gravitației, care mă atrage spre fund, și mă pregătesc să ies cînd aud un foșnet în spate;

dau să mă întorc pentru a face față acestui zgomot care nu poate fi decît o primejdie, dar nu mai am timp. Spiridușul meu, care e și el înspăimîntat, are doar timpul să-mi șoptească că în spatele meu este ghemuit un om, că acest om mă pîndea și că este pe punctul de a sări! Îmi cade chiar pe șale și asta îmi taie răsufarea. Încep să mă zbat, dar un șoc rece mă țintuiește la pămînt.

Durerea e atît de mare încît pierd noțiunea lucrurilor, nu mai aud decît gîfîitui omului de peste mine. Un fel de leșin mi se infiltrează în membre, în cap. Nu mă mai pot mișca sau reacționa, nici măcar mintal. Știu doar că mi s-a întîmplat ceva foarte grav. O durere surdă se împrășteie în toată carnea mea. Și atunci, foarte confuz, înțeleg că agresorul mi-a înfipt un cuțit în spate. Și lama asta ascuțită mi-a tăiat net voința, forțele și firul gîndurilor.

Un șuierat mi se instalează în urechi. Un gust de sînge îmi umple gura, lucruri roșii și aurii îmi pîlpîie în fața ochilor.

Mă sufoc, încerc să-mi recapăt suflul, dar ar trebui un efort de care nu mă simt în stare.

Simt cum momentele importante ale vieții mele se prăbușesc în interiorul meu cu un clinchet de clopoței.

Apoi alunec în fluid, în negru, în frig, în liniște.

Mă retrag din univers în vîrfurile picioarelor și, în același timp, universul se retrage din mine.

O SENZAȚIE FOARTE CONFUZĂ DE INUNDAȚIE ÎMI READUCE luciditatea, mai curînd o semi-luciditate. Starea în care plutesc nu aparține visului, dar este departe de a fi realitate. Simțurile prind să-mi funcționeze încet-încet. Încep să-mi dau seama, după scurgerea unui timp nedeterminat, că sînt lungit pe ceva tare și umed. Din cînd în cînd, cîte o picătură de apă îmi pică pe față și de aici îmi vine ideea de inundație.

Respir cu greutate și cu prețul unei violente dureri în tot corpul. Da, faptul de a respira a devenit un tur de forță extrem de greu de realizat; pe deasupra mai am și febră. O febră de cal care mă face să clănțăn din dinți. Și, persistă, ca la începutul leșinului, luminozitatea aurie care îmi smulge ochii din cap...

Dau să mă ridic, însă mi-e absolut imposibil. Îmi dau seama totuși că nu sînt legat. Aștept un moment, evitînd să respir prea adînc de teamă să nu mă disloc. Un calm relativ mă liniștește. Deschid ochii, dar în jurul meu nu e decît întunericul. Nici cea mai mică licărire! Să fiu oare orb? Durează peste o jumătate de oră ca să pricep: nu, nu sînt orb! E simplu, agresorul m-a crezut mort și m-a aruncat în mormînt, după care a recimentat dala!

Reușesc gemînd să ridic un braț. Ating cu dosul palmei o suprafață aspră: un zid de ciment. Apoi, lemn: sicriul. Atunci, simțul meu olfactiv, cum se spune în cărțile serioase, începe să se trezească și simt din nou oribilul miros de cadavru care umple cavitatea.

Mi se face părul măciucă.

Știu că sînt serios rănit. Ticălosul mi-a înfipt un cuțit în trup, exact acolo unde trebuie pentru ca unui tip să nu-i mai placă viața. Că voi crăpa din cauza acestei răni, e tot atît de sigur cum doi și cu doi fac patru!

Să crăp departe de țara mea, departe de camarazii mei, mai ales departe de Paris, într-un cavou englezesc, umed și împutit! Cine ar fi putut să creadă așa ceva? Afurisită meserie! Mai bine aș fi vîndut stridii sau m-aș fi făcut băcan...

Asasinul meu îmi face impresia unui tip foarte viclean. Să umori oamenii direct în mormînt, e perfecțiunea artei. Lucrează cu precizie individul: direct de la producător la consumator. Nu-ți lasă nici măcar posibilitatea de a face un tur pe la biserică înainte de a fi băgat în groapă. Nenorocitul

ăsta scîrbos mă face să-mi ratez înmormîntarea!... Colegii nu-mi vor urma dricul; nu se vor duce să tragă cîteva pahare de pastis după înmormîntare!

Ah! Credeți-mă, e trist să mori departe de salteaua ta!

Simt ceva tare și ciudat sub cap.

Îmi dau seama că e dalta. Dacă aş avea măcar cît de cît putere, aş putea încerca să mă eliberez din această ciudată închisoare. Dar nu-mi mai pot mișca nici măcar un deget.

Toropeala de adineauri mă cuprinde din nou, perfidă, invadatoare. Urcă de-a lungul picioarelor, se împrăștie în trup, suie încet spre cap, așa cum ar sui o ceată de furnici zburătoare.

Lucru curios, teama se potolește pe măsură ce mă scufund.

În ultimul moment devii fatalist, știți? îmi spun cum că așa a fost să fie. Înțeleg că existența omenească este o iluzie copilărească și că nu are mai multă importanță ca un fir de praf.

Nu mai lupt, nu mă mai revolt...

La ce bun? Îi spun doar bunului Dumnezeu să n-o facă pe majurul cu sufletul meu cînd va urca la el, dintr-o clipă în alta; destul de plin de păcate de tot felul, trebuie s-o recunosc.

Mă izolez ca un vierme de mătase în gogoșa lui. Asta-i! Sînt închis în gogoșa agoniei mele. E plăcut...

Valuri călduțe îmi mîngîie picioarele... Altele, mai îndrăznețe, se suie pînă la piept. În sfîrșit, unul mai isteț, mă smulge definitiv din realitate și mă duce nu știu unde, cu un gest larg de tandrețe.

CAPITOLUL XIV. ÎN CEARCEAFURI FRUMOASE... FOARTE CURATE

Cel mai nostim, acum că am murit, e că trăiesc în continuare, adică simțurile mele încep să funcționeze exact cum funcționau când trăiam.

Văd culori, forme, spații, mișcări! Simt mirosuri, aud zgomote. Și am o senzație teribilă de mahnireală, exact ca atunci când înghițeam prea mult coniac și gura îmi era tot atât de curată ca un lavatory din gara Saint-Lazare.

Casc ochii și zăresc plutind deasupra mea mutra destul de particulară a inspectorului șef Rowland. Da, e chiar el, cu deosebirea că și-a scos ciuperca cu boruri minuscule, ceea ce îi micșorează proporțiile mutrei. Ochii săi înconjurați de gene roșcate se uită la mine.

Gura ca o tăietură i se deschide și ies cuvinte din ea. Sînt mulțumit să aflu că și pe lumea cealaltă se vorbește franțuzește...

— Cum vă simțiți, domnule comisar?

Rămîn un moment ca trăsnet. Apoi fac un efort și observ o cameră curată, decentă, însorită pe care o identific pe dată ca fiind o cameră de spital. Am eșuat de atîtea ori într-un pat de spital, încît nu există nicio posibilitate să mă înșel în această direcție!

Atunci, așa cum viteza luminii ca și a gândirii pulverizează toate recordurile, am reacții în lanț în ceea ce privește înțelegerea. Îmi spun că din nou mi-am salvat oasele, că nu sînt decît nițel paradit, că voi trăi! Să trăiești! E grozav de plăcut s-o constăți!

Deodată îmi revin forțele.

— Ce?...

Face un gest autoritar cu mîna.

— Nu vă agitați, spune Rowland, nu e bine...

Se așază lîngă mine.

— Am să vă povestesc...

Și, într-adevăr, îmi povestește. E formidabil ce simț al rezumării are tipul ăsta. Povestea lui nu seamănă cu raportul unui jandarm. Dar deloc!

Îmi explică că a făcut cercetări în trecutul Gloriei, subreta moartă, și că, evident, prima persoană de care a dat a fost tatăl ei. L-a vizitat, cum am făcut-o și eu. A aflat că bătrînul murise luna trecută. A revenit atunci la cartierul său general, unde unul din asistenți i-a adus la cunoștință întrebarea mea privind locul mormîntului lui Arthur Paste. A plecat atunci la Ealing, în plină noapte, împins de curiozitate și de flerul lui de copoi. A intrat în cimitir, a descoperit mormîntul, a observat că cimentul care-l ermetiza era proaspăt și a chemat un zidar să-l deschidă urgent, căci auzise gemete: ale mele. Și iată cum, grație acestui demn reprezentant al Yard-ului, sînt încă printre cei vii.

Sînt atît de doborît de recunoștință, încît aș plînge. Dar am impresia că Rowland n-ar aprecia aceste demonstrații. Exteriorizarea nu este genul english. Țștia, cînd sînt înghițiți de un boa constrictor, nu-i interesează decît să-și scoată pălăria dacă găsesc o cucoană în interior.

Îi fac semn să se apropie și-i șoptesc un rezumat al cercetărilor mele: cheia găsită în cutia de pudră a Eliei... Care

cheie deschidea ușa lui Paste. Fotografia uitată în sertar, fotografie care-mi dovedește că Paste, omulețul meu în bej, nu putea în consecință să fi murit... Vizita mea la cavou, care nu conținea resturile fostului comandant, ci acelea ale unei femei ce semăna cu Elia...

Dă din cap.

— Foarte ciudat, admite el.

Aș dori să-i pun o mulțime de întrebări, dar nu am curajul. Slăbiciunea care mă cuprinsese în cavou, mă apucă din nou. Închid ochii, încet.

E CA ATUNCI CÎND TRAVERSEZI ELVEȚIA CU TRENUL. AM perioade de zi și perioade de tunel și nu reușesc să determin lungimea unora și a altora.

Am momente de cunoștință, privesc lumina intensă care intră pe fereastră, privesc bătrîna infirmieră cu dinți de cal bolnav care își face de lucru în liniște prin camera mea. Apoi, deodată, se produce alunecarea în neant, la fel de ușoară ca o coborîre pe un tobogan tapisat.

În sfîrșit, într-o dimineață nu-mi revin, ci mă trezesc: remarcați nuanța!

Mă simt nemaipomenit de odihnit; mi-e foame și am o poftă grozavă să mă mișc.

Mă uit la infirmieră. Păcat totuși că mi s-a dat o astfel de nasoală! Pînă acum am avut întotdeauna noroc cu infirmierele, deoarece erau bine făcute. Le masam sîinii, chipurile ca să-mi refac mușchii și să-mi exerseze simțul pipăitului (unul din cele mai nobile din cîte sînt).

Sînt foarte bine dispus. E bine să-ți fie foame.

— Vorbiți franțuzește? întreb.

— Desigur, răspunde iapa asta slăbănoagă.

Iată de ce mi-au afectat-o: vorbește franțuzește! Obsesia mea în țara asta! E o compensare!

— Unde mă aflu? o întreb.

— Clinica Robson, Ealing!

E mama laconismului.

— De mult?

— De trei zile...

— Numai?

Sînt uimit. Aveam impresia că s-au scurs săptămîni.

— Da...

— Cum stau?

— Vă rog?

Vorbește din vîrful buzelor ei galbene. Are ochii gri, culoarea lamelor de ras și pieptul îi este plat ca discursul unui subprefect.

— Cum stau din punctul de vedere al sănătății? insist eu.

— Bine...

— Fericit s-o aflu, nu mă așteptam! În definitiv ce am avut? Oreion?

Nu gustă glumele, sau nu le pricepe.

— Nu, spune dama cu dinți de cal, ați primit o lovitură de cuțit în spate. Dar lama. A alunecat pe o coastă și nu a atins inima. Însă ați sîngerat foarte mult și hemoragia vă putea fi fatală. Vi s-au făcut mai multe transfuzii cu sînge.

— Și acuma?

— Rana se cicatrizează foarte bine și în dimineața asta aveți tensiunea doisprezece, ceea ce e semn bun...

Perfect, atunci viața e frumoasă.

— O s-o mai ridic încă, spun eu. Aduceți-mi un steak. Dar unul mare, ca pentru un halterofil! Apoi veți telefona la Scotland Yard și le veți spune că doresc să vorbesc cu inspectorul șef Rowland.

Opinează din cap, ceea ce e mai bine decît să o facă din

pat (ceea ce m-ar obliga s-o țin în brațe), cum spune cu atîta finețe Bérú, al cărui spirit este mereu fixat la înălțimea șlișului de la pantaloni.

Aștept răbdător privind o rază de soare care se mișcă pe parchet.

În sfîrșit baba reappare cu o tavă încărcată cu steak-ul cerut. Trebuie să recunosc că și-a făcut bine treaba.

Bucata de friptură e lată cît un fund de scaun. O atac cu o furculiță hotărîtă.

Nimic de spus, e bine să poți hali după o ședință de moarte ca cea prin care am trecut. Da, formidabil!

O înghițitură de wine roșu și mă decid s-o soiesc un pic, cu căpățîna pe pernă.

Băbăția se așază și începe să citească un volum pe a cărui coperta se văd doi îndrăgostiți trăgîndu-și clopotele sub clar de lună. O fi vreo sentimentală în genul ei?...

ROWLAND E CEL CARE MĂ TREZEȘTE. ȚEASTA ÎI ESTE MAI strălucitoare decît atunci cînd mi-am revenit. Observ că este plină cu pete de pistrui, ceea ce îi dă aerul unei castane.

Își ține pălăria în mîină și mustața îi este tăiată impecabil.

— Sînt fericit că vă văd pe punctul de a vă regăsi sănătatea, îmi spune el. Doriți să-mi vorbiți?

Dau din cap.

— Mai mult, să vă fac să vorbiți... Închipuiți-vă că afacerea asta îmi ocupă gîndurile cam prea tare. Aveți noutăți?

Aduce lîngă pat scaunul pe care-l ocupase infirmiera.

— Într-un sens, da...

— Nu în altul?

— Vai!

— Bun, dați-i drumul, îmi deschid larg pîlniile...

— Ce anume?

— Urechile!

Face o mină de lipsă de înțelegere și-i dă drumul:

— Am aflat că Paste a murit la Bombay, acum opt ani...

— Cine i-a furat starea civilă și cum?

— Imposibil de aflat. Probabil cineva care se găsea lângă el, atunci când a murit...

— Cum ați aflat că Paste e mort?

— Am făcut cercetări la vechiul său regiment. A murit de tetanos...

— Nu înțeleg...

— Ce nu înțelegeți?

— Cum a fost posibil să i se fure identitatea; presupun că decesul său a fost oficial, nu?

— Nu, nu a fost. Paste tocmai se pensionase când a contractat boala. A decis să locuiască în India. Părăsise armata de mai multe luni. Nu-și mai vedea vechii camarazi și nimeni nu a fost la curent cu spitalizarea lui. Moartea i-a fost discretă. Funcționarul spitalului însărcinat s-o anunțe, după scurt timp a fost victima unui accident de automobil. Fără îndoială, acesta era complice.

— Înțeleg...

— Falsul Paste s-a întors liniștit în Anglia, însoțit de fiica sa: Gloria. Primul locuia în Newcastle înainte de plecarea sa în India și nu avea familie... Falsul putea deci să se instaleze în toată liniștea la Londra sub acest nume; mai ales că nu-și asuma niciun risc inutil: ieșea foarte puțin...

— Celălalt, adevăratul Paste nu era căsătorit?

— N-a fost niciodată...

— Așa că această fiică era căzută din lună?

— Paste a adoptat-o, falsul Paste, evident!

— De unde venea?

Rowland luă o mutră acră. Părea enervat; nu de întrebarea mea, ci de răspunsul pe care trebuia să-l dea.

— Este, sau mai curînd era o nemţoaică, afirmă el. La I. S. i s-au găsit urmele... Fata asta era una din secretarele particulare ale lui Hitler...

Parcă mi-a dat cu ceva în cap.

— O nemţoaică! O secretară a lui Hitler! Slugă la Londra!

Povestea asta e o aiureală de-ţi pierzi minţile! Pe măsură ce înaintez în această afacere, merg din mirare în mirare.

— Ce făcea la Elia!

— Ah! dacă aş şti...

Deodată tresar, ceea ce îmi smulge un strigăt de durere, căci butoniera pe care o am în spinare face ca aceste mişcări bruşte să fie absolut contraindicate.

— Ce? face Rowland.

— Vorbea curent engleza?

— Ce surpriză! şopteşte inspectorul şef uimit.

— De ce?

— Am anchetat în cartierul Bloomsbury, la comercianţi, pentru a-i înţelege comportamentul, dar nu era cunoscută; nu ea făcea cumpărăturile. Atunci mi-a venit ideea să întreb poştaşul, căci un poştaş intră cîteodată în locuinţe, şi mi-a spus că-şi aminteşte de fată; vorbea foarte prost engleza, cu un accent german îngrozitor!

Îmi toarnă miere pe suflet.

— Înţeleg acum pentru ce Elia a căutat în Franţa un şofer care să nu vorbească englezeşte, îi spun, nu voia să se afle naţionalitatea subreitei. Într-adevăr, întrucît nu vă înţeleg limba, nu-mi puteam da seama dacă în faţa mea oamenii vorbesc cu accent străin...

Rowland îmi aruncă o privire admirativă. Constată că ştiu să-mi întrebuiţez celulele cenuşii, chiar cînd sînt pironit în pat!

— Aveți probabil dreptate, spune el.

Această rezervă vă arată gradul de prudență a tipilor de la Yard: să nu aibă nicio certitudine fără probe absolute, asta le este deviza. Nu e rău, țineți cont de asta! Și eu cunosc o mulțime de băieți de la noi cărora nu le-ar strica să se inspire din asta. Béru de exemplu, când vede un tip străin de poliție, sare pe el pentru a-l face să mărturisească. Într-o zi, era gata să-l coste scump. Zărind un tip care ședea în sala în care acuzații fac anticameră, l-a luat la „întrebări”. Tot ce a putut mărturisi bietul tip, a fost că e cumnatul unui judecător de instrucție, și că a venit să-și viziteze ruda! Pentru ca să știți...

— Înțeleg că am dreptate! afirm cu modestia care face farmecul meu.

Și sînt mulțumit că din acest pat am putut rezolva enigma numărul 1 a afacerii...

I-o spun și lui Rowland, care are un gest de aprobare.

— Și acum, fac eu, pot să rezolv și problema numărul 2...

— Adică?

— Ne-am întrebat, eu cel puțin, pentru ce Elia Filescu a cumpărat o mașină franțuzească.

— Ei bine?

— Putea fi din snobism, desigur, dar cred că era mai ales pentru a justifica șoferul francez în ochii... exteriorului: relații și altele!

Din nou, Rowland aprobă:

— Asta îmi pare concludent.

Hei, iată că începe s-o lase mai moale.

Zîmbesc.

— Nu aveți o țigară?

— Am, dar doctorul a spus...

— Nu vă ocupați de doctor, corpul medical e anti-nicotinic, se știe doar, cu toate că reprezentanții lui sînt cei mai buni clienți ai tutungeriilor.

Oftînd îmi întinde un pachet de Waverley. E un pachet minuscul și arată ca un moft cuconesc. Deasupra se vede, în culori, într-un medalion, mutra unui babalîc care trebuie că a fost președintele vreunui consiliu de administrație prin o mie opt sute și ceva. Privit mai de aproape, moșul se arată a fi Walter Scott. Ce înseamnă gloria! Walter Scott, autorul lui Ivanhoe și Fabricantul țigărilor Waverley!

Pescuiesc o țigară minusculă și mi-o lipesc în cioc. Rowland îmi întinde bricheta aprinsă.

— Și ultima pipiță? întreb.

— De cine vorbiți?

— De cea cu care locuiam în acel cavou de familie în care m-ați descoperit!

— Nu am identificat-o...

— Nu e rudă cu Elia?

— Nu, prima mea grijă a fost să fac cercetări în acest sens dar n-au dat de nimica, Elia Filesco nu avea rude apropiate...

Deschide portofelul și-mi întinde un portret al moartei. Scot un fluierat admirativ: e artă cu A mare! Treabă de prima categorie: tipii de la identificarea judiciară engleză sînt niște ași, nimic de zis! Pentru a putea să redai fizonomia omenească unui cadavru atît de deteriorat cum era acesta, trebuie să ai talent nu glumă! Au împins conștiinciozitatea pînă acolo încît au și fardat-o. Trebuie că a fost o treabă foarte drăgălașă!

— Ați trimis presei fotografia?

— Desigur.

— Și nimic?

— Cîteva persoane ne-au sugerat că este vorba de Elia Filesco. Cele care n-au citit povestea asasinării ei... În afară de asta: zero!

Privesc portretul moartei. Fără ochii închiși s-ar putea crede că trăiește. Îmi spun că și această enigmă va fi rezolvată de omul care pulverizează misterele, numitul San-Antonio,

singurul, unicul! Cel care înghite fără risc moartea șoarecilor și lame de cuțit.

— Spuneți-mi, Rowland, și apartamentul?

— Care apartament?

— Cel din Whitechapel, cel, trucat.

Ridică, din umeri.

— Este în permanență supravegheat, desigur, dar absolut nimeni nu s-a manifestat.

— Ați anchetat pentru a vedea cui îi aparține?

— Natural. Imobilul a fost cumpărat de Elia Filesco cu trei luni în urmă. Am reușit chiar să pun mîna pe antreprenorul care a efectuat lucrările; e un antreprenor din Manchester... N-a avut treabă decît cu Elia, care i-a explicat că dorește să se retragă pentru a scrie și că ar dori un colțisor discret. El s-a gîndit că e mai curînd vorba de un cuib de îndrăgostiți...

— Locuitorii cartierului n-au observat niciodată nimic?

— Nu, niciodată...

— Ați găsit în portofelul meu fotografia falsului Paste?

Rowland are un aer jenat. În atitudinea lui înțeleg că mi-a căutat prin buzunare, dar că se simte umilit s-o mărturisească.

— Am procedat la această verificare... uzuală, șoptește el în sfîrșit.

Las să-mi plutească pe buze zîmbetul pe care răspunsul său mi-l provoacă.

Se face că nu observă.

— Nici fotografia n-a dat nimic? îl întreb.

— Nimic, s-ar spune că s-a volatilizat...

— Curios că nu se știe nici cine este omul ăsta, nici cine este moarta din mormînt!

— Cercetările continuă. Fotografiile au fost reproduse într-un număr considerabil de exemplare și difuzate polițiștilor din întreaga lume...

Îl privesc cu admirație. Da, la ei se face muncă de mare anvergură.

— Mai devreme sau mai târziu, spune el, plin de încredere.

Și are dreptate. Nu se poate trece printr-o plasă țesută de Scotland Yard. Într-adevăr, mai devreme sau mai târziu, identitatea celor două persoane misterioase va fi descoperită...

Încerc din nou să pun ordine în calculele mele.

— Nimic nou despre vaporul care a adus la vilă pe misterioșii vizitatori nocturni, nici despre mașina care îi aștepta pe drumul secundar?

— Cercetările continuă...

Frumoasă formulă. Rowland se crede la superiorul său ierarhic sau în fața unui reprezentant al presei.

— Și Katty, bucătăreasa?

— Și-a făcut valizele și a plecat la fratele ei, la țară.

— N-ați scos nimic interesant de la ea?

— Nume de relații, de prieteni ai Eliei... Procedăm la anumite verificări...

Se ridică.

— Deducțiile privind angajarea ca șofer mi se par logice.

— Mulțumesc...

— Am să plec, căci nu vreau să vă obosesc. Înainte de a intra aici am vorbit cu doctorul Gilson, cel care vă îngrijește. Afirmă că veți putea părăsi clinica săptămîna viitoare.

— Sper s-o pot face mai devreme.

— Nu comiteți imprudențe.

Scoate din buzunar un formular de telegramă.

— Vă aparține. Un mesaj din partea șefului dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Desfac plicul.

Pe Bătrînul nici în coate nu-l doare, judecați:

. . .

„DRAGĂ SAN-ANTONIO,

Am aflat de la colegul nostru, inspectorul șef Rowland, ce ți s-a întâmplat. Îmi pare rău. Îți trimit urări de sănătate. Cum vei fi în stare, revino, căci consider misiunea ta la Londra terminată.

Liniștindu-mă asupra stării sănătății tale, nu am pus-o pe mama ta la curent cu acest accident, pentru a nu-și face gânduri negre.

Cu cordialitate...”

E DRĂGĂLAȘ BĂTRÎNUL!

Numește lovitura de cuțit un „accident”. Mă trimite la sfărmatul oaselor și „îi pare rău”!

Mai sacrificați-vă temperamentul pentru o cauză nobilă, după asta! Mototolesc mesajul. Rowland mă privește cu coada ochiului. Vrea să-mi vadă reacțiile. Pare că i-ar place să mă vadă plecând acasă ca un copil cuminte!

Meseria de copoi se face cu discreție, ca dragostea. Nu are nevoie de un coleg străin care-l supune la interogatorii de la care îi este greu să se sustragă.

Îmi strânge mâna, își pune pălăriuța de clovn în retragere și se îndreaptă spre ieșire.

Înainte de a trece pragul se întoarce.

— Dragă comisare, spune el, nu vă îngrijorați peste măsură; lăsați-vă îngrijit fără a vă face probleme. Vom pune mâna pe agresor; la noi, procentajul crimelor nepedepsite este infim...

Am poftă să-i spun că la noi este scăzut numărul polițiștilor cu mutre de clerici, ca a lui.

Dar mă abțin.

Întorc capul într-o parte pentru a nu privi silueta deprimantă a sorei cu dinți de cal, care revine să-și reia garda...

Aha! Bătrînul consideră că misiunea mea e terminată!
Aha! Rowland mă sfătuiește să nu mă mai gîndesc la afacere...

Privesc pieziș garderoba de lemn în care, o știu, îmi sînt agățate hanțele...

CAPITOLUL XV. UN PIC DE GÎNDIRE

Restul zilei și o parte din noapte îmi pipăi pulsul – moral, bineînțeles – căci termometrul a rămas la 37 și cîteva fire, ceea ce e o glumă.

Îmi spun că tot m-am înzdrăvenit și că nu trebuie să mai rămîn închis, because în felul ăsta îmi vor crește ciuperci la picioare, ceea ce e cu totul neindicat pentru a alerga.

Adorm și mă trezesc după un somn bun, la ora la care cocoșii încep să sune din trompetele lor.

San-Antonio e construit din fontă blindată! Și tot atît de comestibil ca îmbrățișarea unui soț.

Sora doarme și nu-și dă seama de nimic. Fără să mă grăbesc pun jos un picior, apoi pe celălalt, și încerc să mă ridic în picioare. Nu e prea ușor. Am senzația că mi s-a vîrît un giroscop în creier și altul în țeastă. E amețeala tatălui cu opt copii care gustă beția aerului dîndu-se în lanțuri, un bîlci numai pentru mine. Închid ochii și apoi îi deschid din nou...

Acum e vorba doar să pot pune un picior în fața celuiilalt și s-o pot face de cît mai multe ori.

E destul de bine.

O aud pe infirmieră sforăind. Visează că se joacă de-a

mitingul de aviație, strîmba asta! Ai spune că e o cursă de bărci automobil.

Deschid dulapul și-mi iau hainele. Le îmbrac cît pot de repede, apoi ies din cameră. Nimeresc într-un culoar care are la capăt o ușă cu geamuri. Îl parcurg clătinîndu-mă al naibii. Pe cuvînt, trebuie să mă țin de pereți. Mă simt atît de slab ca și cînd n-aș mai avea niciun strop de sînge în canalizare. Dar zidurile n-au fost făcute degeaba și mă țin tare de ele.

Pe măsură ce mă mișc, amețea se împrăștie. Capăt siguranță și nu mai simt decît langoarea unei fete chinuite de pubertate.

Din fericire, nu întîlnesc pe nimeni pînă în curtea spitalului. Este încă devreme, ora la care bolnavii au adormit, ca și infirmierele pe care le-au chinuit toată noaptea.

Trec prin fața portarului și-i trag un salut bățos, foarte britanic.

Uf! Ce bine e să poți respira aerul curat și libertatea... Pe streets începe ziua. Orașul este calm. Mă mișc cu mersul meu nesigur, rugîndu-mă de cel Atotputernic și milostiv să-mi scoată în cale vreo cîrciumă. La ora asta toate sînt închise. Ce părere aveți de o țară unde se bea la ore fixe! Ce plictiseală!

Atunci îmi amintesc de un sfat pe care mi l-a dat Totor, un tip al cărui cazier judiciar e lung cît zidul chinezesc; cînd ești singur într-un loc necunoscut, dimineăta, și ai poftă să bei ceva, caută poșta centrală. În apropierea ei sînt întotdeauna baruri pentru bieții factori poștali care au gîtul uscat ca inima unui fabricant de tunuri.

Avea dreptate Totor.

Păcat că a umflat douăzeci de ani într-o zi cînd a uitat două gloanțe de 9 mm în pieptul unui încasator de la Crédit Lyonnais.

Mă îndrept către poștă. Și odată ajuns acolo nu-mi este

greu să dau peste o cârciumioară plină de poștași, în care două tipe roșcate împart cafele și păhărele cu alcool.

Comand o ceașcă cu cafea, apoi un whisky dublu. Atunci rana mea începe să-mi dea pace și în vene să-mi circule un sânge mai generos.

Încă un whisky dublu!

De data asta, ne vom pune pe lucru! Acum nu-mi rămîne decît să acționez, deoarece cît m-am lăfăit în pat am avut suficient timp de gîndire.

Mă îndrept spre cea mai apropiată stație de taxiuri și iau o mașină.

— Cemetery! comand.

Recunoașteți că sînt curajos. Epitetul îmi vine ca o mînușă însă nu de asta mă împopoțonez cu el (la noi doar cei de la Moravuri poartă mînuși), dar pentru a reveni în cimitir după ce am avut acolo o anumită aventură, trebuie curaj nu glumă, nu? Cred că asta dovedește că mandea are ce-i trebuie, și unde-i trebuie!

Cobor din taxi și mă duc la mormînt. Cavoul este refăcut după vizitele primite și arată la fel de nevinovat ca celelalte, chiar și dala a fost pusă la loc, probabil din cauza infiltrațiilor posibile.

În povestea lui Rowland, m-a frapat o chestie: mi-a spus că agresorul meu cimentase dala înainte de a mă părăsi. Pentru a doua oară mă crezuse mort. Cavoul acesta era o ascunzătoare ideală. Cine ar fi venit să mă caute aici dacă n-ar fi fost flerul lui Rowland?

Presupun că fusesem urmărit. Am fost practic urmărit fără încetare de cînd am venit la Elia. Este evidența însăși! Deci, agresorul meu mă urmărea. M-a văzut intrînd în cimitir prima dată, apoi plecînd. M-a așteptat în timp ce lăsam să cadă noaptea. A revenit împreună cu mine, m-a văzut sărind gardul și și-a dat seama ce făceam. Atunci s-a ascuns ca să mă

poată lovi. Pentru ce nu m-a doborât înainte de a putea intra în cavou? I-ar fi fost mai ușor, în timp ce manevram dala!

La asta nu-mi este greu să răspund: hotărâse să mă îngroape în cavou pentru ca să nu pot fi găsit cu ușurință.

Deci, avea tot interesul să mă lase să-l deschid.

Hei, iată ce-mi deschide orizonturi noi!

Urmăriți subtilitatea raționamentului și nu faceți gălăgie că treziți bolnavul; dacă asasinul în devenire nu voia ca trupul meu să fie găsit în cimitirul din Ealing, avea un motiv: prezența cadavrului meu în acest loc ar fi atras atenția, și aceasta nu era de dorit din cauza mormîntului camuflat.

Totuși, era riscant să mă lase să-mi termin treaba, deoarece apăreau dificultăți atât pentru a mă lichida, cât și pentru a recimenta dala. Dacă criminalul dorea ca trupul meu să nu fie găsit, avea posibilitatea să mă omoare imediat și să mă care în altă parte. Dar nu a vrut... SAU NU A PUTUT!

De ce nu avea criminalul altă posibilitate decît să-mi lase cadavrul pe loc?

Pentru că nu avea putere să-l care în altă parte! Iată o indicație care nu valorează prea mult! Am avut slăbiciunea s-o găsesc importantă din cauza unei alte idei pe care am să v-o spun mai pe urmă.

Bine, acum să continuăm raționamentul inițial: deci, agresorul s-a ascuns în cimitir și a așteptat să-mi isprăvesc lucrul. M-a lăsat să intru în cavou, m-a atacat cînd am ieșit, mi-a trîntit corpul în interiorul gropii, a repus la loc dala și a recimentat-o! La acest din urmă fapt revin, asupra lui insist cu mai multă sau mai puțină convingere. Deoarece găsesc curios ca un asasin care-și urmărește omul de la Londra să aibă la momentul oportun asupra lui ciment!

Voi nu?

Atunci probabil că nu aveți un creier mai mare decît al unei libelule!

CAPITOLUL XVI. CÎTEVA ÎNTREBĂRI

Problema cimentului mă preocupă, căci este greu de înțeles. Cimentul nu este un material pe care-l cari cu tine și trebuie pregătit chiar înainte de întrebuințare, exact ca un antricot în vin. Atunci?

În momentul în care am fost atacat, era în jur de nouă seara. Rowland, după spusele sale, m-a găsit pe la miezul nopții. Deci, în acest răstimp dala a fost recimentată.

Între ora nouă seara și miezul nopții magazinele sînt închise și este deci imposibil să-ți poți procura un material atît de special ca cimentul.

Revin la taxi și fac înconjurul cartierului pentru a verifica dacă, eventual, nu se găsește pe acolo vreun șantier de construcții. În acest fel, asasinul ar fi putut găsi ce-i trebuia...

Dar ne învîrtim inutil pe străzile liniștite ale acestui cartier.

Scîrbit, cer să fiu readus în centru.

Tremur pe picioare ca un nefericit. Capul mi se bălăngănește și fluturi roșii îmi zboară cu grație prin fața ochilor.

— Post-Office! spun șoferului.

Hotărît, ăsta-i cartierul meu general! Numai că de data

asta caut poșta nu pentru a goli cîteva sticle de băutură, ci pentru a telefona.

Acum cînd încep să mă familiarizez cu locul, este aproape un joc pentru mine să capăt Yard-ul. Cer serviciul lui Rowland, dar am impresia că e cam devreme căci mi se răspunde că inspectorul șef nu e încă acolo.

Tot ce-mi rămîne de făcut e să aștept pînă apare. Cîrciumioara poștașilor pare a fi oaza de liniște în măsură a-mi ocroti slăbiciunea. Capul îmi vîjîie din ce în ce mai tare, de așa manieră încît încep să mă întreb dacă n-am făcut o mare prostie fugind din spital. Băieți! Nu vedeți că mă clatin pe trotuar?

Pentru a-mi potoli slăbiciunea cer un steak. La mine carnea friptă înlocuiește toate pilulele Pink ale creațiunii. Îmi deschide apetitul și, în același timp, mi-l calmează. Așa că în cazuri urgente este colacul meu de salvare preferat.

În timp ce mestec, mă gîndesc. Trec în revistă afacerea Filescu. Ai cu ce să-ți ocupi gîndurile, v-o garantez!

E bine să-ți găsești o clipă senină ca asta: îți permite să iei cîmpii și, în felul acesta, să te poți juca de-a Sherlock Holmes în familie.

Așadar, de exemplu, o treabă îmi sare în ochi: numărul ascunzătorilor... Dacă le fac socoteala, găsesc: apartamentul trucat din Whitechapel, vila de pe plajă, locuința falsului Paste și (nu vă mirați) cavoul de la Ealing. Și asta era o ascunzătoare, dar o ascunzătoare de veci, asta-i totul!

Pentru ce această acumulare de ascunzători? Căci este vorba de ascunzători, asta-i părerea mea... Pentru a ascunde pe cineva, cineva care nu se numește Durand, credeți-mă!

Cineva care are nevoie să iasă din circulație din cînd în cînd și... tresar: am înțeles; cineva-ul în problemă a venit clandestin în Anglia. Este un individ care nu-și poate permite să se plimbe pe străzi sau să locuiască într-un hotel. Atunci

are diferite ascunzători, unde poate să locuiască pe rînd, pentru a avea toate șansele de siguranță de partea lui.

Acest cineva vine din altă parte. Și mă bate gîndul că din Germania. Să nu uităm că micuța Gloria era secretară la statul major al lui Hitler... Știa să-și ascundă jocul. Sincer, m-a păcălit și pe mine și m-a făcut să cred că am de-a face cu o subretă adevărată. Modul în care se lăsa pipăită trebuia să-mi deschidă ochii... Numai o gretchen poate fi atît de încinsă...

Notați totuși că Elia...

Și acum tresar din nou, deoarece îmi vine o altă idee și mai monumentală ca precedentele. Hotărît, aș face bine să le notez; în fața acestei afluențe, e mai prudent!

Rup un colț al feței de masă din hîrtie; scot un rest de creion din buzunar și scriu:

1. — A se difuza fotografia Eliei Filescu.

Apoi, cu, pași mari, continui să hoinăresc cu imaginația printre nori.

După un moment, sug vîrful creionului și notez:

2. — Lista personalului spitalului din Bombay în momentul decesului adevăratului Paste.

Fac o mișcare care-mi trezește rana adormită.

Obișnuinții localului trebuie să mă creadă așezat pe arcuri!

Noua idee care aterizează în căpățîna mea este atît de importantă, încît mi se pare imposibil ca Rowland să n-o fi avut și el:

3. — Cine a eliberat certificatul de înhumare al lui Paste?

Căci, în sfîrșit, e clar că unui fals cadavru i-a fost substituit cel al moartei din cavou, dar era necesar ca la început un medic să elibereze un permis, nu?

Vîrful creionului se rupe tocmai cînd voiam să scriu întrebarea numărul 4.

Îl ascut repede și, cu un scris nobil și apăsător ca o lovitură de pumn a colegului meu Béru, notez:

4. — De radiografiat încheietura mîinii Eliei Filesco.

De punctul ăsta sînt mulțumit, căci e subtil.

Pe cuvînt, am impresia că mă joc de-a rebusul, știți, în genul: cine are o labă, două labe, trei labe, o pană în fund și un abonament la Figaro.

Rowland va face o mutră a-nțiia cînd îi voi prezenta notițele mele.

Îmi apuc bărbia cu mîna stîngă pentru a-mi susține bietul cap în care se antrenează o echipă de fotbal.

Cutare îi pasează mingea lui Cutărică care coboară, care coboară... Care șutează! Și mingea trece peste bară. Era să cad. Comenzile nu-mi mai funcționează cum trebuie și steak-ul nu m-a întărit prea mult.

Beau ceva... Apoi scriu cu o mîzgălitură de te apucă plînsul.

5. — A fost semnalat un submarin în noaptea în care...

Las să cadă creionul. Capul mi se bîțîie fără a fi în stare să-l țin drept.

Spiridușul meu portativ pleznește de rîs:

„Bine-ți face! spune el, sardonice, ai vrut să faci pe eroul! Te-ai luat drept un robot de oțel și iată...”

Urmarea n-o mai înțeleg bine...

Îmi spun că nu trebuie să abuzezi de pielea ta cînd nu ai decît una la dispoziție!

Alunec din nou în nămolul călduț. De altfel, nici nu fac altceva în ultima vreme!

CAPITOLUL XVII. CÎTEVA RĂSPUNSURI

De cînd cu escapada mea, baba cu dinți de cal bolnav nu mi mai adresează practic niciun cuvînt.

E supărată că am întins-o în timp ce o soilea. Mi se pare că direcția spitalului nu i-a menajat amorul propriu. Directorii i-au făcut o săpuneală Cadum. Și asta, nu mi-o va ierta niciodată. Asta i-a rămas în țeastă, împreună cu virginitatea și totul se acrește drăgălaș sub halatul alb.

Sînt trei zile de cînd stau din nou la spital; am fost adus în timpul leșinului. Cînd mi-am revenit, eram în lună, deloc mîndru de mine, vă rog să mă credeți. Nu îndrăzneam s-o privesc pe babă a cărei supărare era tot atît de vizibilă ca un portjartier pe spinarea unei vaci. Așa că mi-am vîrît nasul în pernă și m-am făcut că dorm, era cea mai bună tactică, nu-i așa?

Cîteodată trebuie să știi să renunți. Nu sînt din aceia care se încăpățînează să facă să rimeze dovleac cu piele de șopîrlă. Acrobațiile sînt bune atunci cînd sînt reușite; cînd scîrțîie, nu-ți rămîne decît să-ți cumperi o gazetă cu ultimele știri și să-ți ascunzi vitrina îndărătul ei.

Au trecut trei zile și cum viața o ia întotdeauna de la

început, ușa camerei mele se deschide în fața inspectorului șef Rowland.

De data asta s-a produs ceva în Regatul Unit. Închipuiți-vă colegul meu de peste cealaltă parte a Mîneicii, cum spun jurnaliștii care au cu toții sensul imaginii, și-a schimbat ciuperca cu bor mic cu o alta cu borul rulat. Acum nu mai seamănă cu un clown în civil, ci cu un notar de provincie.

Îmi zîmbește, apoi, cu un gest ștregăresc, mă amenință cu degetul.

— Doream să vă vizitez mai curînd, șoptește el cu vocea lui precisă ca un barem de taxe progresive, dar am fost foarte ocupat.

Ce i s-a întîmplat lui Rowland? A pus mîna pe vreo pipiță teribilă sau l-a moștenit pe unchi-său de are aerul ăsta vesel? Mă privește cu bunăvoință și aproape cu simpatie.

Trage un scaun lîngă pat.

— Comisare, mă închin în fața perspicacității dumitale, îmi spune.

Hei! Ce-i asta?

Îl privesc pentru a-mi da seama dacă nu-și bate joc de mine. Dar nu, cu toată veselie, își păstrează demnitatea.

Cu un gest măsurat, scoate din buzunar bucățica de față de masă din hîrtie pe care-mi notasem faimoasele idei.

— Cînd ați leșinat în barul acela, spune el, țineți asta foarte strîns în mînă. Medicul șef al clinicii a crezut că face bine să mi-o dea și chiar că a făcut bine...

Face cu ochiul. De trei generații nu s-a mai simțit Rowland atît de bine dispus. Ochii îi lucesc. Pe cuvînt, seamănă cu altceva decît cu o mască de ceară! Iată că muzeul Grévin se animează!

— Iau sugestiile dumitale pe rînd, spune el.

Își drege vocea.

— Primo: să difuzăm fotografia Eliei. Am făcut-o și a dat

rezultate curioase. Am aflat că femeia al cărui angajat erați nu era Elia Filescu, ci o actriță nemțoaică care fusese amanta lui Himmler și care, după război, dispăruse. În schimb, moarta descoperită în cavou e Elia Filescu, adevărata. Curios, nu? că toți eroii acestei povești sînt în cîte două exemplare: doi Paste, două Filescu! Iată ce te poate face să te gîndești la un roman fantastic tradus din americană, nu găsiți?

— Și încă cum!

— Această artistă, Hildegard Kurt, semăna foarte mult cu Elia. Era însă brună, nu blondă. Părul femeii asasinate la vilă era vopsit. De altfel și nasul îi fusese operat. Puțin cîrn la origine, fusese făcut acvilin ca să semene cu cel al Eliei Filescu.

Nu este greu de înțeles ce s-a întîmplat. Elia, adevărata, era în slujba unui grup secret, într-o zi a început să facă nazuri. A fost hotărît atunci să fie „înlocuită” în sensul strict al cuvîntului. A fost otrăvită (stricnină, cum arată autopsia), treaba a fost posibilă deoarece Elia ducea o existență destul de retrasă și nu frecventa pe nimeni. A fost îngropată sub numele de Paste, căci Paste trebuia să dispară; asta înseamnă să faci două treburi odată, mă urmăriți?

Ridic din umeri.

— Vă urmăresc, cu atît mai mult cu cît v-am precedat, dragă Rowland.

O înghite și zîmbește acru.

— Hm! da, șoptește el.

Dar trece peste asta.

— Cine era acest fals Paste? Pentru ce și-a schimbat identitatea? Pentru ce a avut brusc nevoie să dispară, iată o serie de întrebări la care nu pot răspunde decît parțial. Fostul Paste este un neamț, se numește Otto Kurt, era tatăl a două delicioase fete din care una se numea Gloria și cealaltă Hildegard...

Aici, îmi pune pumnul în gură.

Deci, tipul în bej era babacul falsei Elia și a slugii sale, care era sora patroanei!

Cît e de complicat! Dacă nu reușiți să ne urmăriți, vă vom face un desen!

Pentru înțelegerea mea personală, rezum:

Elia Filescu, adevărata, era în serviciul unui grup în care se găsea și un misterios Kurt (Otto pentru dame). Acest Kurt luase, la Bombay, identitatea unui ofițer mort: Paste. Sub acest nume venise să se instaleze la Londra cu cele două fiice ale sale: Gloria și Hildegarde, care se compromiseseră rău de tot în perioada nazistă. Probabil că din cauza celor două pipițe care erau în primejdie hotărîse Kurt să se stabilească la Londra sub un nume fals. Odată la Londra, a luat legătura cu adevărata Elia Filescu și i-a pasat una din fiice, pe Gloria, pentru a o asista.

Numai că, la un moment dat, nu a mai mers și au omorît-o pe Elia pentru a o înlocui cu Hildegarde care îi semăna destul pentru ca o operație estetică și vopsirea părului să facă posibilă înlocuirea...

Rowland mi-a respectat tăcerea ca și cînd ar fi știut că era o punere în ordine a tuturor elementelor.

— L-ați găsit pe Kurt la Bombay? îl întreb.

— Exact. Era infirmier la spitalul unde a murit Paste. În momentul căderii Berlinului plecase în India. Cea de a doua fiică îl însoțea, cealaltă Hildegarde, se refugiase în America de Sud.

— Înțeleg, fac eu. Era sătul de țara lui Gandhi. Dorea să revină în Europa. Grație morții lui Paste, treaba se putea face fără probleme... Paste trebuie că i-a vorbit despre viața lui, spunîndu-i că nu are familie...

— Desigur...

Rowland mă privește.

— Telegrafiasem la Bombay înainte de a căpăta nota dumitale. Era copilăresc...

— Bineînțeles...

Nu vreau să-l fac de rușine avînd aerul că mă îndoiesc.

— În același timp, continuă el, mă ocupasem de permisul de înhumare. Acesta era fals. Dar un fals destul de special deoarece fusese eliberat pe o hîrtie cu antetul unui medic onorabil, cunoscut la Londra. Acesta era în vacanță cînd a fost eliberat permisul.

— Și iată încă un fals! conchid eu. Fals! Fals! Uz, abuz de fals! Iată afacerea. Casa prăpădită din Whitechapel este o falsă casă prăpădită! Filesco era o falsă Filesco! Paste este un fals Paste și un fals mort. La naiba, nu o să-i dăm niciodată de capăt!

Rowland îmi examinează notița.

— Iată, asta a fost pentru primele trei puncte din așa zisul dumitale chestionar. Să le vedem pe al patrulea și al cincilea...

Am dispus să fie făcută radiografia încheieturii mîinii Eliei... În fine, a celei pe care o credeam Elia, adică moarta de la vilă. Cu tot pansamentul, nu era fracturată, nici măcar scrîntită...

Ridică nasul lui ascuțit și mă privește cu un aer interogator.

— Mărturisesc că nu înțeleg această a patra întrebare, spune el cu sinceritate.

— Nu e prea savantă, răspund. În anumite circumstanțe am văzut-o pe Elia... adică pe înlocuitoarea ei, pîrînd nu prea deranjată de acest accident. Mi-am pus meningele la muncă și mi-am spus că dacă Elia s-a jucat de-a încheietura fracturată este pentru că nu știa să șofeze, și din cauza asta avea nevoie de un șofer. Totul ține. Și se poate adăuga, nu știa să șofeze, pentru că nu era Filesco... Înțelegeți?

Mă aprobă.

Bravo.

Apoi, băgînd bucata de hîrtie în buzunar:

— În ceea ce privește submarinul... Este evident că serviciile de pază a coastelor au semnalat de mai multe ori prezența unor submarine necunoscute în apele noastre teritoriale, între altele și în noaptea crimei de pe faleză, dar...

Se oprește.

— Mi-ar place să știu ce v-a făcut să bănuiți că...

Stau un moment fără să răspund.

— E destul de confuz, Rowland... Iată, am găsit ciudată această poveste a steagului negru servind drept semnal. Căci era un semnal... Nici dumneata nu te îndoiești de asta. Un semnal care indica dacă se putea sau nu debarca. Un vapor ar fi fost ușor de reperat în lungul acestei coaste. Atunci m-am gîndit la un submarin. M-am gîndit atunci cînd am aflat că Gloria era nemțoaică. Se spun multe despre submarinele naziste emigrate în America de Sud... Nu credeți că Elia Filescu era într-un anumit fel gazda unor elemente germane care, încet-încet, se apropie de patria mamă? Asta explică ascunzătorile misterioase, nu?

Rowland suspină.

— Desigur, aveți un spirit de deducție foarte dezvoltat, dragă San-Antonio. Vă rog să primiți mărturisirea sincerei mele admirații. Da, așa cum ați spus, înalte personalități naziste care au părăsit Germania după înfrîngerea Reich-ului, revin din Argentina și din Brazilia, unde și-au găsit refugiul. I. S. este în alertă, căci, din nou, infiltrarea spionilor se produce și se lărgeste... Doamna Filescu era de mai multă vreme obiectul unor filări...

Simt că mă umflu în pene.

— Probabil acum o lună și-a dat seama că este filată. I-a fost frică. Atunci a fost suprimată, Kurt, șeful organizației secrete din Anglia, a înlocuit-o cu fiică-sa, fără îndoială cocea

asta de mult. Și tot fără îndoială, ținea să dispară oficial, deoarece știa că, mai devreme sau mai târziu, schimbarea identității sale va fi descoperită.

— Au îngropat-o pe Elia Filesco sub numele de Paste Arthur... Frumoasă combinație... Dar atunci, cum se explică masacrul de la vilă?

Rowland zîmbește.

— Probabil din cauza dumitale, spune el...

— Din cauza mea?

Dă misterios din cap.

— Da, sigur, din cauza dumitale. Este evident că veritabila dumitale meserie a fost descoperită de „dînșii” din prima seară.

Falsa Elia s-a dus la casa misterioasă pentru a putea scăpa de... anturajul ei și pentru a se întâlni cu cineva. Dar tatăl ei o supraveghea. V-a văzut intrînd în imobil. Apoi v-a urmărit. Mi-ați spus că v-ați dus la poștă pentru a telefona șefului, era un joc de copil pentru el să vă asculte convorbirea dintr-o cabină vecină. Fără îndoială înțelege franceza... A anunțat-o pe Hildegarde și i-a ordonat să vă suprime la vilă, înainte de a „recepționa” pe cei veniți din larg...

Admir expresia, este cît se poate de romantică. Cei veniți din larg! Ar face flească pe un romancier pentru fete în transă. În ce privește poezia, Rowland mă întrece!

— Văd astfel lucrurile, spune inspectorul șef, niște „persoane” au debarcat dintr-un submarin, cum era de așteptat, deoarece steagul era ridicat. Hildegarde-Elia îi aștepta împreună cu sora ei, care sosise cu mașina prin drumul din cîmp. Numai că a avut loc o păruială, căci cele două surori, în loc să primească oaspeții nocturni, doreau să plece împreună cu ei la bordul submarinului... Intervenția dumitale le speriasc și le era teamă. Atunci, în fața dorinței lor, cei sosiți au întrebuițat mijloace radicale...

Au început prin a încărca cadavrul Gloriei în portbagajul mașinii... În acest moment v-ați revenit în simțiri... Au fugit pe drumul de pe faleză. Au așteptat. Au văzut plecând mașina. Atunci au coborât pavilionul și au ajuns la șosea pe drumeag, la șoseaua unde îi aștepta un automobil.

— De unde rezultă că au așteptat atît de mult lîngă cadavre? Nu, Rowland, nu faceți decît să treceți pe lîngă adevăr. Cînd mi-am venit în simțiri, trupul Eliei-Hildegarde era aproape rece, moartea se produsese de cîteva ore. Dacă au așteptat, este pentru că Gloria nu venise încă. Gloria care trebuia să-l ducă pe șosea la o ascunzătoare sigură... Dar știau că Gloria este soră cu Hildegarde și că ar fi luat foarte rău lucrurile aflînd că au omorît-o pe sora ei. Cînd a sosit, i-au dat să bea din vinul otrăvit, care i-a priit mai puțin decît mie! Au încărcat-o atunci în portbagajul D.S.-ului, e adevărat, și se pregăteau să facă același lucru cu Hildegarde cînd m-am mișcat în casă. Cum mă credeau mort, au bănuir că-i amenință o altă primejdie și au plecat...

— E bine, admite Rowland... E foarte bine să poți reconstitui afacerea reală, plecînd de la date atît de încurcate...

— Aveți vești de la Kurt-Paste?

— Niciuna...

— Cum a primit moartea prematură a celor două fiice ale sale?

— Cred că foarte rău...

— Niciun cadavru la orizont?

— Nu...

— Încep să le duc lipsa...

Mă gîndesc la ceva. Și o exprim cu voce tare.

— Oare de ce a pretins Gloria că a fost concediată de pseudo-patroana ei?

— Pentru a vă păcăli, probabil. Gîndiți-vă, aflaseră cine

erați și era nevoie să fiți urgent suprimat. Pentru aceasta trebuia să mergeți la vilă, unde treaba era mai ușor de făcut. Dar înainte de a pleca, ați fi putut eventual comunica cu exteriorul. Concedierea Gloriei, lacrimile ei, vă făceau să credeți că în toate astea nu era decît o subretă...

Iau o țigară din pachetul pe care Rowland l-a pus pe pătură.

— Spuneți-mi, Rowland, și Katty?

Face o strîmbătură.

— Pe asta, spune el, o țin sub ochi, căci nu este de conceput că a asistat la schimbarea stăpînei ei fără să manifeste nici cea mai mică surpriză...

— Desigur că e complice, spun eu. A alarmat pe tipul care m-a înjunghiat, căci era singura care a doua zi după dramă știa că nu sînt mort! Ce învîrte acum?

— S-a retras la țară, la fratele ei, v-am mai spus-o... Nu departe de aici... Aș putea s-o interoghez, dar prefer s-o țin sub observație.

Se ridică pentru ca să plece.

— Cînd ieșiți definitiv?

— Mîine dimineată, doctorul o permite!

— La revedere...

— Dați-mi adresa lui Katty, poate voi dori să-i trimit ilustrate...

— Fratele ei este fermier la Stone, mahala a Uxbridgeului. Se numește Merriwel.

— O. K. Good bye... Voi trece pe la birou să vă spun la revedere înainte de a pleca acasă!

Își pune pălăria nouă cu aceiași convingere cu care un împărat își așază coroana pe cap.

Face un gest cu mîna și iată-l plecat.

CAPITOLUL XVIII. ACEASTĂ SCUMPĂ KATTY

Stone este un orașel mare cît o jucărie de copil care reprezintă un peisaj cu verdeață, cu căsuțe și vaci de carton.

Primul individ întîlnit îmi arată casa seniorului Merriwel și, trecîndu-i pragul, prima persoană pe care o întîlnesc este Katty însăși, cu mutra mai colorată ca niciodată...

E înfășurată într-un șal negru și părul ei cărunt-roșcat sau roșcat-cărunt, la alegere, îi atîrnă lamentabil peste ochi.

Cască o gură mare văzîndu-mă și face un pas înapoi, exact ca trădătorii din comedii atunci cînd văd apărînd tînără fecioară pe care au aruncat-o într-o groapă fără fund...

— Ei, Katty, revino-ți, draga mea...

Are obrazul de culoarea pătlăgelei vinete, cu toate că ar trebui să fie palidă, baba!

— Cum vezi, comoara mea, nu sînt mort! îi spun... Mai există băieți care ies din mormînt de cînd Iisus-Hristos a dat exemplul.

Mă bucur că Rowland n-a vorbit despre mine în ziare. În felul acesta, Katty mă credea mort și apariția mea i-a luat piuitul.

În jurul nostru găinile cloncăne în lumina aurie pe care în

această dimineață soarele o împrăștie cu dărnicie peste toată omenirea. E bine să trăiești.

O împing pe Katty în interiorul casei.

— Ce vreți voi de la mine? bâlbâie ea.

— Să-ți spun o poveste, sărmana mea prietenă... O poveste în care nimeni nu este el însuși... Crezi că vorbești unui dulap și descoperi că e o rîșniță de cafea... Dai bună ziua Eliei Filescu și observi că ai salutat-o pe Hildegard Kurt... Săruți servitoarea și e sora patroanei. Intri într-o cocioabă și e un palat... Te duci la un mort și el te urmărește pe stradă... Deschizi mormîntul unui fost ofițer și descoperi în el o pipiță. Te angajezi șofer prin locurile astea și îți dai seama că ești polițist... Ai în fața ta pe această vacă grasă de Katty, bucătăreasa, și...

Îi pocnesc una peste mutră pentru a o învăța să-și scoată mîna din buzunarul șorțului care pare să conțină un obiect greu.

— Lasă asta, suflete... N-o să-ți petreci timpul omorîndu-mă; asta nu mai e viață pentru mine...

Repede scot pistolul care-i îngreuiază buzunarul.

Este o jucărie nemțească, un Walter 7,65...

Katty dă înapoi pînă în spatele mesei.

O apucă de margine și azvîrle pe jos vasele cu care este încărcată.

Asta provoacă un zgomot afurisit. Eu, sar peste masă și o potolesc cu o labă mai generoasă decît prima. Deodată, se prăbușește...

Iau atunci un șervet, îl înmoi în băltoaca produsă de o cană spartă și îl trec peste mutra lui Katty. În curînd aceasta devine curată, palidă și cenușie, în timp ce cîrpa se pătează cu dungii roșii și negre. Cu un gest și mai iute pun mîna pe păr și trag. Peruca îmi rămîne în mînă.

— Salutare, Kurt, glumesc eu, nu ți-e prea cald cu asta?...

Pun mîna pe bluza de doliu și-o smulg. Scot din ea săculețele cu tărîțe care-i țin loc de sîni și de pîntece.

— Nimic de spus, în familia asta sînteți dotați pentru travestiuri. Dar e drept că sînteți o adevărată familie de comedieni și că vă plac castanele.

În timp ce vorbesc, îl pocnesc peste mutră. Îi alcătuiesc un machiaj nou, mai solid decît precedentul.

În curînd, nu mai are figură omenească.

Mă opresc doar cînd sînt obosit. În acel moment, durerea mea din spate se face simțită și se manifestă, deoarece cineva îmi înfige în spinare țeava unei carabine.

Katty-Paste-Kurt spune ceva în germană. Apoi, mi se adresează în timp ce-și șterge sîngele de pe față:

— Cel care ține celălalt capăt al carabinei, îmi spune el, ar dori să ridicați brațele...

Un zîmbet rău strîmbă obrazul celui pe care în sinea mea continui să-l numesc „omul în bej”.

— Se pare că știți cam multe, observă el.

— Foarte multe, admit eu.

— Prea multe. Povestiți un pic, să vedem.

Se explică într-o bună limbă franceză, agrementată cu un accent german, în timp ce personajul Katty pe care îl interpreta, vorbea foarte prost limba noastră. Mă bănuia de la bun început, acest brav Kurt, îi era teamă să nu-i descopăr accentul teuton și atunci prefera să vorbească păsărește...

— Bombay, spun eu. Un tip cam prea suspect se refugiază împreună cu una din ficele sale. Găsește un post de infirmier într-un spital și într-o zi face cunoștința unui muribund și-i ia identitatea după moartea acestuia; în felul ăsta poate veni să se instaleze în Anglia.

Aici cunoaște o femeie destul de suspectă, Elia Filesco, care face trafic de personalități naziste refugiate în America de Sud.

Ia conducerea rețelei englezești care se ocupă de reintegrarea în Europa a cetățenilor germani expatriați. Dar Elia e prea independentă pentru gustul lui; atunci o omoară, o îngroapă sub propriul său nume fals – dacă îmi pot îngădui această imagine – și-i găsește o dublură în persoana fiicei sale mai mari, care pentru aceasta suportă câteva transformări esențiale.

Numai că fiica sa mai mare, vulcanica Hildegarde, riscă să facă prostii, căci e prea amatoare de distracții. Kurt rezolvă problema supravegherii, instalându-se ca bucătăreasă. Interesant rol de compoziție. Am fost păcălit! Și cu toate astea, am fler... Cea de a doua fiică va fi femeie de serviciu. Împreună, ei creează un fel de paravan între exterior și falsă Filesco, înlăturând străinii care ar fi putut observa șmecheria...

Din cauza debarcărilor clandestine, trebuia să facă o mulțime de drumuri și cum e bucătăreasă nu poate practic, să conducă o mașină, Hildegarde neștiind să șofeze, angajează un șofer... Dar au nevoie de cineva discret. Cineva care să nu poată descoperi înșelătoria. Se hotărăsc pentru un francez și mandea sosește...

Kurt mă ascultă cu atenție, în timp ce-și șterge sângele de pe obraz. Sub această rochie neagră are un aer teribil de grotesc.

— Vă temeți totuși de mine și mă urmăriți... Asta v-a permis să înțelegeți cine eram. Soarta mea era deci pecetluită, Hildegarde trebuia să mă suprime.

M-a otrăvit, a primit perechea care debarcase, dar ea avea un plan: să se întoarcă în America de Sud de unde venea. Crima ei (căci mă credea mort) o înspăimînta. Face o scenă celor care sosiseră și aceștia, speriați de vehemența ei, o asasinează... Apoi au așteptat-o pe Gloria. Nu trebuia ca aceasta să afle... O otrăvesc. O încărcau tocmai în mașină când mi-am venit în simțiri, punându-i pe fugă.

Cînd m-au văzut plecînd, au fugit prin cîmpie pînă la mașina care-i aștepta și pe care o conduceați... V-au povestit că eu eram acela care vă ucisese ficele. Ați crezut că sînt însărcinat de I. S. cu exterminarea tuturor și ați revenit la Londra unde v-ați reluat rolul lui Katty.

Pentru ce această imprudență? Pentru că sînteți un om curajos. Și în special pentru că îmi doreați pielea și bănuiați că voi reveni. Dar Yard-ul era acolo înaintea mea. Nu puteați acționa...

Continuînd să jucați rolul lui Katty, m-ați trimis la Paste, ceea ce, după dumneavoastră, nu mă putea duce la nimic... Dar asta m-a dus la Ealing... La micul cimitir unde ați venit după mine... Unde m-ați atacat, îngropat... Din acel moment, cu toate că nu puteam vedea, știam că dumneata ești agresorul meu... Căci mirosul meu este foarte dezvoltat și, înainte de a cădea în nesimțire, am simțit mirosul de prăjeală care e mirosul tuturor bucătăreselor și cu care hainele dumitale erau îmbîcsite.

După atac ați revenit aici pentru a lua ciment și v-ați întors să cimentați afurisita aia de dală.

Încetez brusc de a vorbi căci Kurt face niște ochi teribili... Dar nu la mine, ci la tipul care ține pușca. Și începe să urle. Și se repede la tip. Și tipul îl împroașcă cu gloanțe... Căci tipul ăsta nu e altul decît cel care a debarcat noaptea trecută și care a doborât ficele minune ale lui Kurt...

Această diversiune este foarte bine venită pentru mine. Îmi permite să mă arunc pe burtă, să-l apuc pe individ de picioare, să-l răstorn și să-l țin la pămînt pînă cînd omul pe care Rowland l-a lăsat de pază îmi vine în ajutor...

CONCLUZII

Împing porțița grădinii în momentul în care Felicia se pregătește să plece după cumpărături.

Îmi sare de gât.

— Băiatul meu! Eram îngrijorată, de ce nu mi-ai trimis nicio veste?

— Iartă-mă, mămico, eram prea ocupat...

— Da, și în timpul ăsta, eu îmi făceam sînge rău...?

Pentru a o calma, îi spun:

— Fiindcă știu că îți plac condimentele, ți-am adus șase sticle cu sos englezesc...

— Mulțumesc, dragul meu... Ești drăguț...

Nu-i mai spun că le-am cumpărat din strada Saint-Lazare.

— Sper că vei duce acum un pic de viață de familie, îmi spune ea.

Mă gîndesc la Kurt și la cele două fiice ale sale.

— De acord, mămico, îi spun, E atît de frumoasă viața de familie!

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

